

ANDRÉ KÉDROS

MAREA COȚCĂRIE A LUI DON BASILIO

ANDRE KEDROS

MAREA COŢCĂRIE A LUI DON BASILIO

Traducere de Radu Pontbriant

EDITURA NEMIRA
1992

Soniei, pentru duhul ei strălucitor

PREFAȚĂ

Războiul din Kuweit încă nu a început. Orientul este însă un punct fierbinte care atrage mafia internațională și traficanții de arme. Personajul principal al cărții este de altfel un naș sicilian care a evitat traficul cu droguri și vendetele sălbatice, dedicându-se tranzacțiilor financiare, uneori hazardate și utopice, și contrabandei cu arme, afacere cu clienți siguri în rândul șeicilor arabi, care au mereu ceva de împărțit între ei.

Autorul, Andre Kedros, a fost preocupat pe întreaga durată a carierei sale literare de pasiunile și frământările omenești, de evenimentele la zi și, fără să scrie „romane cu cheie”, personajele sale au făcut parte din categoria celor posibile.

Iar faptul că ultimul său roman apărut la Paris este tipărit la scurt timp și în limba română, nu este deloc întâmplător. Născut în București, în familia unui refugiat grec – Solomonidis – scriitorul care va debuta peste ani, în 1948, la Paris, a fost elevul liceului Matei Basarab și al Politehnicii bucureștene. Cel de-al doilea război mondial l-a surprins în Grecia, unde a fost martorul suferințelor îndurate de poporul său și a luat parte la mișcarea de rezistență.

Apariția primului său roman, scris direct în franceză, Le navire en pleine ville, a dezvăluit talentul literar al

cercetătorului în psihotehnică. Legăturile cu Bucureştiul, cu literatura ţării în care a învăţat să scrie şi să citească, s-au concretizat în traduceri din I.L. Caragiale şi Mihail Sadoveanu, iar până la apariţia lucrării de faţă au fost tipărite în limba romana „Ultima călătorie a vasului Port Polis“ şi „Soarele de aramă”.

„Marea coţcăirie a lui don Basilio” este povestea naşului sicilian Basilio Salvo care şi-a clădit averea pe speculaţii financiare, trafic de influenţă în domeniul imobiliar şi pe contrabanda cu arme. Din păcate, scandalul în jurul unor tranzacţii imobiliare şi pacea între Iran şi Irak i-au redus câştigurile. Vremurile sunt grele...

Dar personajul nostru, mai simpatic şi mai puţin sângeros decât ceilalţi naşi sicilieni, nu se dă bătut. El ţese plasa unei „mari coţcării“, rod al bogatei sale imaginaţii, între Veneţia şi Monaco, între Milano şi Tokio, în care cercetările genetice asupra algelor şi informatica au un rol la fel de important. Iar aliaţii săi sunt un yakuzti japonez (naş al „familiei“ din Tokio), doi cercetători în genetică, un golden boy al bursei din Milano şi câteva tinere cărora nu le lipsesc argumentele erotice.

Deşi bine pus la punct, planul abracadabrant eşuează. Din „fericire“, Saddam Hussein invadează Kuweitul şi zilele bune au sosit din nou pentru contrabanda cu armament.

Să divulgi într-o prefaţă conţinutul unui „thriller” strălucitor ar însemna să lipseşti cititorul de plăcerea lecturii, lucru nedorit, aşa că vă invităm să descoperiţi pasionantele aventuri provocate de „Marea coţcărie a lui don Basilio”.

1

Somptuoasa vilă, clădită pe un promotoriu, era înconjurată de parcul în care înfloreau magnolii, tamarini şi dafini roz. Chiparoşii, de un verde întunecat, precum şi zidurile înalte ale parcului o puneau la adăpost de priviri indiscrete. De pe terasa cu piscină se zărea marea şi un colţ de plajă. Marea era albă de spumă sub bătaia sirocoului. Pe catargele înfipte în dreptul cabinelor steaguri roşii interziceau scăldatul. Dar, în această după-amiază târzie cu vânt, plaja e pustie. Mai mult sau mai puţin pustie era de altfel şi în zilele frumoase.

Staţiunea balneară de pe coasta ligură atrăgea puţini turişti în timpul sezonului. Apuse vremurile când se mândrea să găzduiască, în tot timpul anului, perechi princiare, diplomaţi, serbări galante şi conferinţe internaţionale. Marile sale hoteluri, în stilul sfârşitului de secol, se aliniau şi acum de-a lungul mării. Însă închise ori pe jumătate goale. Doar câţiva snobi străini mai ocupau câte o cameră sau un apartament. O staţiune balneară a cărei vogă apusese. Adormită şi părând a medita la trecuta sa glorie.

Aici sus, la marginea piscinei, doi bărbaţi şi două femei, în costume de baie, erau prăvăliţi în şezlonguri. Sub umbrelele de soare nu păreau să sufere mai puţin de căldură. Măi ales tânăra femeie blondă transpira puternic. Cu obrazul ei cu gropiţe, cu trupul durduliu, ai fi zis că e o păpuşică. Dar una din ceară, pe cale de a se topi. Cealaltă femeie, o brunetă mai degrabă suplă, avea părul negru, buclat şi tăiat scurt, ochi migdalaţi şi pometii proeminenţi. Părea că vine direct de la un mare magazin de modă. Rotunjimile blondei, chiar dacă ameninţate de o apropiată maturitate, păreau a poseda un nimb promiţător de voluptăţi. Atracţia erotică a brunei putea fi apreciată ca oscilând între doi poli: guriţa adorabilă şi relieful tulburător al pubisului, pe care costumul de baie nu izbutea să-l ascundă.

Unul dintre bărbaţi era din extremul orient. Destul de burtos, cu trupul acoperit cu tatuaje în culori reprezentând flori, dragoni şi femei goale. Cu toate că sirocoul făcea să fluture pânza şezlongurilor neocupate, el agita un evantai mare, de felul celor folosite de gheişe.

Celălalt bărbat era înalt şi voinic. Pieptul şi pântecul îi erau acoperite de o blană de păr cărunt. Pleoapele grele abia lăsau să se strecoare privirile. Umerii laţi şi bărbia colţuroasă erau ale unui om energic, pe care îl puteai crede lesne devenind brutal la nevoie. În clipa aceasta însă energia din el părea adormită. Se mulţumea să-şi privească degetele mari de la picioare, pe care le mişca necontenit.

Pe terasă mai era şi un al treilea bărbat, care nu era însă în ţinută de baie. Purta înfăşurat în jurul trupului un soi de burnus alb, din in fin. Kefiehul, strâns cu o panglică neagră, îl apăra de arşiţa soarelui. Tenul mat, nasul acvilin, barba tăiată îngrijit şi mustaţa îl trădau pe beduin. Ţinea lipit de ureche un mic aparat de radio şi părea a fi singurul care nu suferea de căldură.

Nimeni nu vorbea.

Bărbatul cu pleoapele grele îndepărtă brusc, cu un gest nervos, masa pe rotile pe care pahare şi sticle zornăiau în bătaia vântului. Căută pe dibuite şi puse mâna pe un talkie-walkie ce zăcea pe lespezi la picioarele sale.

— Luigi, *vieni*! vorbi în aparat.

O jumătate de minut mai târziu îşi făcu apariţia un tânăr atletic, cu bustul gol şi purtând un pantalon alb de flanelă. La centură îi atârna un pistol de calibru mare.

— Luigi, zise bărbatul, cu autoritatea care îl trăda pe stăpânul casei, ia-mi de aici paharele şi sticlele astea goale. Mă înnebuneşte zornăitul lor.

În timp ce Luigi se pregătea să îndeplinească porunca stăpânului său, tânăra brunetă se smulse din poziţia ei moleşită. În picioare, trupul ei sculptural îşi arăta adevărata perfecţiune.

— Eu mai plonjez o dată! spuse scuturându-şi buclele negre.

— Atenţie, Clara! Să nu mă stropeşti! exclamă stăpânul casei. Ştii bine că nu suport. Şi nici prietenul nostru japonez. Nu-i aşa, Soukou Yama?

Tânăra zâmbi, şovăi o clipă apoi plonjă cu asemenea supleţe încât nicio picătură de apă nu depăşi marginea bazinului.

— Bună înotătoare Clara, observă tipul cu tatuajele. Aminteşte la mine Floare de Iasomie, fetiţă nepoată la mine. Floare de Iasomie sărit apă, mereu venit înapoi peşte în gură.

Engleza japonezului era stâlcită şi aproximativă.

— Ce făcea cu peştii? întrebă amfitrionul, care vorbea o engleză curată..

— Mâncat.

— Cruzi?

— Crud.

— Şi a mâncat mulţi?

— Foarte mult.

— Şi ce a devenit?

— Damblagit. Creier bolnav. Moartă.

— Cum aşa?

— Minamata. Mercur otrăvit mare. Peşti la fel.

Luigi rânduise, din, proprie iniţiativă, şezlongurile neocupate într-un colţ al terasei şi acum împingea masa pe rotile către interiorul casei. Stăpânul său îl opri cu un gest.

— Mai adu-ne de băut, Luigi, ceru el.

Întorcându-se apoi către japonez, spuse domol:

— Sărmana Floare de Iasomie. Nici nu a apucat să cunoască plăcerile dragostei.

Japonezul râse în tăcere, deformându-şi tatuajele de pe cutele burţii.

— Ba da, ba da. Ea cunoscut. Făcut plimbare Fuji. Munte sfânt. Ceaţă, nimic văzut. Floare de Iasomie foarte frică. Sosit demon. Samurai. El mare cât turn. Spus mie făcut dragoste Floare de Iasomie, Eu spus ea prea tânără. Treisprezece ani. El spus „tu ascultă”. Mult supărat. Eu ascultat. Răsturnat nepoată iarbă. Floare de Iasomie a ţipat, ţipat. Eu făcut ea dragoste. Greu, ea prea fecioară, prea strâmt!...

— Şi după aceea? Nu a fost supărată pe dumneata? vru să ştie blonda, care ascultase povestea lui Soukou Yama cu sufletul la gură.

— Nu, nu Gina! îi răspunse japonezul. Floare de Iasomie cerut mereu: ia-mă! Vrut încă şi încă. Ea – cum spune la voi? — *molto bella*! Păcat. Mâncat peşte crud.

— Eşti sigur, Soukou Yama, că de asta a murit? întrebă stăpânul casei.

— Ea moartă mâncat peşti, Basilio! Nu făcut dragoste.

— Oh, suspină Gina, mi-ar place să mor din dragoste!

Clara străbătuse câteva lungimi de bazin, într-un craul unduit. Neglijând scăriţa, se ridică în mâini pe marginea bazinului şi aşa udă cum era, îşi reluă locul în şezlong. Toţi tăceau. Arabul ţinea şi acum tranzistorul lipit de ureche şi părea să nu fi auzit trista poveste a Florii de Iasomie.

Dinspre micul port de agrement, la adăpost de hulă şi ascuns privirilor celor de pe terasă, se auzi zgomotul unei

bărci cu motor. Basilio Salvo, stăpânul casei, era adâncit în gânduri. După cum arăta marea, operaţiunea prevăzută pentru noaptea aceasta nu prea avea şanse de realizare. Asta însemna câteva zile în plus cu musafirii pe cap. Ceea ce nu prea avea aerul să-l încânte. În timp ce rumega asemenea gânduri neplăcute o studia pe Clara. Tânăra femeie nu-şi putea lua ochii de la japonez. Nu era pentru prima dată că îi surprindea privirile. Clara părea fascinată de tatuajele oaspetelui venit de la antipozi.

— Scuză-mă, Soukou Yama, toţi yakuza[1] au atât de multe tatuaje ca şi tine? întrebă Salvo.

Chipul de nepătruns al asiaticului fremătă uşor. Şovăi înainte de a răspunde.

— Mari „naşi“ japonezi, făcu el înţepat, mult tatuaj are. Nu uitat. Basilio, eu mare „naş“, la fel ca tine.

Era limpede că întrebarea lui Salvo îl jignise. Sicilianul se grăbi să-l îmbuneze.

— Te rog să nu te superi, Soukou Yama. Găsesc ca tatuajele astea sunt foarte frumoase. Sunt sigur că şi Clara este de părerea mea. Nu-i aşa, Clara?

Prudentă, Clara se mulţumi să confirme înclinând capul.

— Tu plăcut tatuaje? întreba Soukou Yama pe Salvo, ca o voce mai puţin încordată. Vrut şi tu? Eu trimite specialist. Bun specialist!

— Mulţumesc mult, prietene. Din păcate aici în Italia nu-i ca în Japonia. La voi, „nobila casă“ este cu adevărat onorată. Vreau să zic... toate merg unse. Nimeni nu vă

caută pricină. Aici la noi însă trebuie să facem pe dracu-n patru să ne ascundem. Să trecem neobservaţi. Şi atunci, cu un tatuaj ca al tău...

Cel în burnus care, cu tranzistorul la ureche, nu urmărise discuţia, începu deodată să se agite. Roti un buton şi din aparat răzbi glasul depărtat al unui muezin: „Alah akbar!“

Smulse imediat prosopul de baie agăţat de şezlongul japonezului şi-l aruncă la pământ. Se aşeză pe el în genunchi, cu capul îndreptat către Mecca şi începu să se închine bătând temeneli. Rugăciunea dură destul de mult; ceilalţi i-au respectat-o păstrând tăcere şi nemişcare. După un timp glasul muezinului încetă şi bărbatul în burnus se ridică.

După ce agăţă la loc prosopul, rămase în picioare, cu faţa spre mare. Pe chipul său ars de soare şi însemnat de cicatrice ochii îi străluceau de un foc lăuntric. Veşmântul său larg flutura în vânt. Avea aerul unui profet.

— L-am rugat pe Alah, Atotputernicul, să ne ajute în ceea ce vrem să facem, spuse, într-o engleză lipsită de accent. Căci în noaptea trecută am avut un vis prevestitor. Se făcea că mii de musulmani, cu buzunarele doldora de explozive, năvăliseră în valuri asupra occidentului. Făceau ca totul să sară în aer. Nu lăsau piatră pe piatră. Sediile ministerelor, băncilor, marilor companii, nu mai erau decât grămezi de ruine. Muzeele pline cu idoli... la pământ. La fel şi bisericile care predică religiile necredincioşilor... Şi Oxford şi Cambridge şi cele

asemenea lor, unde mi-am irosit cei mai frumoşi ani ai mei...

— Dragul meu emir, îl întrerupse fără menajamente Salvo, eşti mai fanatic decât cei mai mulţi dintre coreligionarii tăi iordanieni. Noi doi suntem legaţi de interese comune, desigur, însă nu sunt de acord cu tine, atunci când spui că în apus totul e rău... Gândeşte-te la bogăţiile sale, de care geme.

— Geme şi de necredincioşi, de idioţi şi de făţarnici! mârâi iordanianul.

— Exagerezi, Fallah! Trebuie să fii nebun să dispreţuieşti occidentul!

Salvo era mânios. „Ăsta-i norocul meu, îi trecu prin minte, să am partener un asemenea maniac! Va trebui să mă dau de ceasul morţii să-l fac să accepte proiectul meu. Sau poate că... Da, poate că, tocmai dimpotrivă..."

— Nu occidentul ar trebui nimicit, reluă el, ci doar cei care, fiind stăpânitorii banilor, ne împiedică să ne umplem şi noi buzunarele. Iar pentru a-i nimici există, slavă Domnului, mijloace mai subtile decât ceea ce visezi tu.

Emirul îşi reluase locul în şezlong. Părea ceva mai destins. Ultimele cuvinte ale sicilianului însă îl iritaseră vizibil.

— Despre ce mijloace vorbeşti? întrebă morocănos. Haide, haide, ce tot trăncăneşti, vrei să ne vinzi gogoşi!...

— Dar deloc! se indignă Salvo. Ceea ce vă spun este bine chibzuit.

— Nu zău! făcu emirul.

Salvo se decise să nu ia în seamă sarcasmul prinţului.

— Ascultaţi la mine, prieteni, nu-i nevoie să vă fac un desen ca să înţelegeţi că afacerile noastre bat pasul pe loc, ba uneori se împotmolesc de-a binelea. Guvernele, conjunctura internaţională colaborarea din ce în ce mai strânsă dintre poliţii, ne ameninţă sursele de venituri. Trebuie să născocim ceva nou. Să schimbăm viteza. Doar unul ca mine, cu experienţa mea, cu imaginaţia mea, vă poate scoate din vechile făgaşe. Am şi făcut o propunere în acest sens omologilor mei japonezi, care au găsit-o interesantă. Aşa-i, Soukou Yama?

— Mda, făcu yakuza fără prea mult entuziasm. Vrut ştie cum tu...

Salvo îi curmă vorba adresându-se emirului:

— Şi dumitale, prinţe, ţi-am rezervat o surpriză!

Cu mult simţ dramatic, Salvo nu-şi duse vorba până la capăt.

— Nu eşti decât un măscărici, dar îmi place modestia ta, îl luă emirul peste picior. Vrei să-mi faci o propunere? Scuip-o!

— Ah, fundamentaliştii ăştia, mârâi sicilianul. În sfârşit, să trecem cu vederea... Eu îţi procur arme. Dar o fac pentru că ştiu că arabii, având în vedere disensiunile care-i despart şi politica lor încâlcită, nu vor putea îngenunchea niciodată occidentul.

— Şi dacă totuşi, ar încerca? i-o întoarse iordanianul.

— Şi-ar frige degetele. Şi încă rău de tot.

— M-am apucat de negoţul cu arme, dragul meu, observă emirul, pentru a câştiga bani. Câţi mai mulţi bani. Dar în acelaşi timp şi pentru a-i ajuta pe ai mei să distrugă occidentul.

— Asta-i treaba ta, prinţe. Eu însă nu-s atât de prost încât să tai craca pe care stau. Dar să nu vrei moartea occidentului e una şi să găseşti mijloace de a reîmpărţi bogăţiile sale în favoarea noastră, e alta. Ce-ai spune dacă ţi-aş da puterea de a duce la râpă câteva din marile companii occidentale pe care le urăşti?

La rândul său emirul păstră câteva clipe de tăcere.

— Ce vrei să spui prin „a duce de râpă" marile companii occidentale? întrebă după un timp.

— Adică să poţi exercita asupra lor un uriaş şantaj.

— Nu cumva exagerezi niţeluş, lăudărosule?

— Ascultă, Fallah, nu ne cunoaştem de azi, de ieri, protestă Salvo răguşit. Nu de ieri facem noi afaceri împreună. Ceea ce am gândit este perfect realizabil.

— Dacă este realizabil şi dacă şantajul este eficace, asta ar putea aduce bănet, nu glumă, remarcă emirul tărăgănând cuvintele. Dar la ce anume te-ai gândit?

— La un mijloc ce nu poate da greş, ceva ştiinţific.

— Ştiinţific? Hai, nu mai spune!... N-ai vrea să fii mai explicit?

— Nu. Încă nu a sosit clipa să intrăm în amănunte, în ziua în care vei fi împuternicit de mai marii voştri financiari să tratezi cu mine, îţi voi dezvălui toate dedesubturile acestei afaceri.

— Observ că domneşte o încredere oarbă, făcu emirul cu acreală.

— Sunt de acord să domnească, i-o întoarse sicilianul, ironic la rândul său, dar n-aş vrea să mă înăbuşe...

Iordanianul medită, mângâindu-şi barba.

— Prea bine, spuse în cele din urmă. Bănuiesc că am destulă trecere pentru a-ţi putea prezenta în câteva luni documentul care îţi va permite să discuţi cu mine modalităţile acestei coţcării... Chiar nu vrei să-mi spui mai multe?

— Nu e prea devreme. Dar fii liniştit! Te vei putea hotărî numai după ce vei avea toate elementele în mână.

Emirul se pregătea să ridice alte obiecţii – pur şi simplu doar din principiu – dar renunţă văzându-l pe Luigi care înainta pe terasă împingând înaintea sa o nouă masă rulantă, pe care erau îngrămădite pahare curate, sticle cu whisky, Martini alb, gin şi o căldare mică din argint, plină cu cuburi de gheaţă. Interesându-se de preferinţele fiecăruia, Luigi le servi întâi pe doamne, apoi pe japonez, iar acum se îndrepta către iordanian, cu un pahar gol în mână.

— Whisky, domnule, sau gin?

Încântat de a găsi un pretext pentru a schimba vorba, Salvo explodă:

— Nărodule, de câte ori să-ţi spun că nu toţi prietenii mei arabi obişnuiesc alcool!

— E adevărat, şefule, făcu Luigi cu umilinţă. Mereu mi-aţi spus-o. Uitasem... Vă rog să mă iertaţi, adăugă, intorcându-se către sicilian şi apoi către emir.

— Dacă se mai întâmplă vreodată, te înec în piscină cu mina mea! tună Salvo în timp ce Luigi îi turna de băut cu mâna tremurândă.

După ce adăugă şi câteva bucăţele de gheaţă, servitorul admonestat se aplecă şi îi şopti ceva la ureche stăpânului său.

— Ce? Fir-ar să fie! Dar era de aşteptat, cu marea asta puturoasă!... Dragă prietene, spuse întorcându-se spre emir, tocmai mi s-a anunţat că transbordarea încărcăturii nu va putea avea loc în noaptea asta. Marea este prea agitată.

— Şi în cazul acesta? întrebă emirul cu o voce care îi trăda nemulţumirea.

— Trebuie să aşteptăm.

— Cât de mult?

— O zi, două, spuse Salvo. Poate chiar mai mult.

— *Damned*! blestemă arabul. Va trebui să-i previn pe cei de pe yachtul meu.

— Nu-ţi face griji, mă ocup eu de asta! zise sicilianul.

Tânăra femeie cu părul blond îşi golise paharul şi îl aşezase pe lespezi. Se întinse şi, sprijinindu-se de spătarul şezlongului, închise ochii.

— Vă anunţ, făcu ea cu glas adormit, că operaţia de transbordare va putea fi făcută mâine noapte.

La fel ca şi Clara, până atunci nu se amestecase în discuţia bărbaţilor şi intrevenţia ei stârni senzaţie.

— Eşti sigură pe ce spui? întrebă Salvo.

— Absolut sigură.

— Putem să ne încredem în Gina, urmă sicilianul, pe cât de mândru, pe atât de mulţumit. Are darul prezicerii.

— Ce fel de dar? se interesă emirul.

— Darul de a prezice, v-am spus...

— Eu sperat Gina spuse adevărul, interveni japonezul. Aici eu nimic făcut. La mine plictiseşte.

— Haide, haide, îl îmbună Salvo, nu mai e mult. Poimâine plecăm cu avionul la Milano. Acolo avem întâlnire cu cine ştii...

În tăcerea care se instalase, toţi cei prezenţi auziră deodată zgomotul vântului. Sirocoul se înteţise, părând a dezminţi prevestirile Ginei. Printre rafale răzbătea lătratul îndepărtat al unor dulăi.

— Sunt oamenii mei, făcu sicilianul. Îşi fac rondul. Sunt foarte vigilenţi, aleşi pe sprânceană. Aşa că la noapte puteţi dormi liniştiţi.

— Deci supravegherea electronică nu mai face faţă? întrebă emirul.

— În vremurile de azi e mai bine să fii de două ori prevăzător, afirmă Salvo. Războiul dintre clanuri nu s-a stins.

Luigi apăruse în faţa stăpânului casei şi a oaspeţilor săi care, în lumina înserării ce se instalase deodată, se profilau pe terasă precum umbre chinezeşti.

— Cina va fi servită într-o jumătate de oră! anunţă cu oarecare solemnitate.

Salvo se extirpă greoi din şezlong, urmat de invitaţii săi. În timp ce se îndreptau către livingul luminat *a giorno*, ce dădea direct pe terasă, îi spuse încet emirului:

— Îi voi preveni pe cei de pe yachtul tău că operaţia din noaptea asta a fost amânată. Şi îţi amintesc să nu întârzii prea mult să-mi dai veşti. Asta în legătură cu propunerea mea...

Li se adresă apoi celorlalţi.

— Haideţi, copii, îmbrăcaţi-vă repede, să ne putem aşeza la masă. Am o foame de lup! Luigi nu-i decât o hahaleră, abia dacă ştie ce să facă cu coltul său. Dar ca bucătar nu are pereche. Sper că veţi onora bunătăţile pe care ni le-a pregătit percum şi — Alah să mă ierte! — sticlele pe care le păstrez numai pentru o- cazii deosebite.

Nu exagerase cu nimic. Într-adevăr. Luigi era un bucătar de excepţie. Mâncărurile gustoase dar mai ales vinurile alese stârniră mesenilor, în cele din urmă, o anume euforie, la care doar emirul nu participa. Credincios religiei sale şi legendarei cumpătări a seniorilor deşertului, nu se atinsese de băuturi şi abia gustase din felurile oferite. Ţeapăn şi demn, privea în jur cu o superioritate puţin dispreţuitoare.

Sosi vremea ca fiecare să se retragă în propria cameră. Salvo făcu în aşa fel încât să rămână pentru o clipă singur cu Clara.

— Ascultă, fetiţo, îi spuse, afuristul ăsta de arab e băţos rău. Ar fi bine să te strecori în noaptea asta în camera lui, să-l scoţi niţel dintr-ale lui.

Clara strâmbă din năsuc.

— Asta-i prea de tot, Basilio! A fost atât de cald astăzi; sunt obosită. Pe deasupra mi-ai mai dat şi de băut.

— Hai, frumoaso, un mic efort, ce naiba! E foarte important. Dar vezi să nu te tragă de limbă.

— Ai de gând să-l atragi în treaba aceea cu porturile blocate, de care mi-ai vorbit la Padova? După ce ne-am întâlnit cu cercetătorii francezi de la Institutul de Oceanografie?

— Exact. Dar nu-i sufla o vorbă. Îi voi spune eu la momentul potrivit. Ah! Încă ceva. S-a văzut clar că aluziile mele despre companiile occidentale l-au făcut curios. Poate va dori să afle dacă nu cumva e vorba de companii petroliere. Fereşte-te să-i dai detalii în privinţa aceasta. Atât cât japonezul mai bântuie prin preajmă, orice în legătură cu petrolul e de evitat. Mi-ar putea strica bunele relaţii cu japonezii.

Clara era inteligentă şi avea experienţă. Fără a înceta să protesteze împotriva corvoadei ce îi era impusă, făgădui lui Salvo să fie foarte atentă.

Era miezul nopţii când tânăra femeie, în picioarele goale şi cămaşă de noapte transparentă, bătu discret la uşa emirului. Nimeni nu răspunse. Oare iordanianul apucase să adoarmă? Clara şovăi puţin, apoi apăsă pe clanţă, încăperea era cufundată în întuneric, dar în dreptul

ferestrei se profila o siluetă. Jaluzelele pocneau în bătaia vântului. Emirul contempla marea ce scânteia în depărtare. Picioarele ei desculţe nu făceau niciun zgomot pe mochetă. Arabul însă avea probabil un al şaselea simţ. Se întoarse brusc.

— Cine-i?

— Sunt eu, Clara! făcu tânăra femeie cu glas stins.

— Şi ce vrei? o apostrofă emirul destul de aspru.

— Eu... vroiam doar să ştiu... În timpul mesei păreaţi atât de necăjit, atât de trist...

— Şi vrei să mă consolezi? Asta era?... Află, fetiţo, că detest să fiu deranjat în toiul nopţii. Mai ales când puţi a băutură de la trei metri!...

Clara înţelese că emirul nu avea al şaselea simţ, ci un miros deosebit de bun.

— Iar tristeţea de care pomeneşti, reluă Fallah, nu-i decât rodul imaginaţiei dumitale. Întoarce-te la dumneata în cameră! E timpul, şi pentru dumneata şi pentru mine, să ne băgăm în pat. Dar fiecare separat.

Respinsă în felul acesta, Clarei nu-i rămase decât să bată în retragere. Se simţea profund jignită, în sinea ei era totuşi destul de mulţumită. Şi ea avea mai mult chef să doarmă, decât să „consoleze” un străin. Fie el şi-un prinţ...

2

Pe Basilio l-au trezit clopotele bisericii Sfântului Augustin, înălţată pe o ridicătură de la intrarea în târguşor. Îşi amitnti că era duminică. Băuse mult în ajun şi îşi simţea capul greu. Aşa încât mai rămăsese o vreme cu ochii închişi. Nu-i deschise decât atunci când un val de lumină năvăli în dormitor. Gina ridicase storurile şi se profila, goală, în faţa ferestrei deschise.

— Priveşte, Basilio! Am avut dreptate: marea e netedă ca o oglindă!...

A dracului, Gina asta! Basilio nu avea nevoie de un *consigliere*, ca ceilalţi „naşi”. Era suficient s-o consulte pe amanta sa oficială, înainte de a lua o hotărâre importantă. Gina se înşela arareori. În plus, nu era pisăloagă, nu făcea fiţe şi avea o piele mătăsoasă.

Basilio oftă cu adâncă mulţumire. Avea noroc. Întotdeauna avea noroc. Era singurul băiat al unui mic neguţător ce făcea parte din „familie”. Cannavale, unul dintre marii „naşi” din Palermo, îi remarcase precocitatea. Lipsit de moştenitori, medicul îl primise în casă, îl ţinuse în şcoală şi se purtase faţă de el ca şi cum l-ar fi adoptat după toate regulile. În ziua în care Basilio împlini şaptesprezece ani, îl convocă în cabinetul său particular.

— Ascultă, Basilio, îi spuse după ce îşi drese glasul. Mi-ai adus multe mulţumiri şi, cât timp voi mai fi în viaţă, nu te voi abandona. Tocmai ţi-ai luat bacalaureatul şi pentru asta sunt cel puţin tot atât de mândru ca tine... Cum îţi vezi tu însă viitorul? Ai vrea să-ţi continui studiile?

— Oh, desigur, naşule! Este dorinţa mea cea mai fierbinte.

— Şi ce-ai vrea să devii, avocat, inginer, arhitect?

Basilio răspunsese cu o promptitudine ce dovedea că se gândise de mult la această chestiune.

— Cu voia dumitale, naşule, aş vrea să ajung medic, aşa ca dumneata.

Cannavale râse încetişor.

— Ia te uită, afurisitul! Şi eşti sigur că ai vocaţie?

— Da, naşule.

— Ei bine, în cazul acesta, îţi vei face studiile la facultatea de medicină din Palermo. Dar...

Medicul rămase un timp pe gânduri.

— Din partea mea nu ai avut parte decât de lucruri bune, nu-i aşa? A venit clipa să-ţi arăţi recunoştinţa. Şi nu numai sărutându-mi mâna.

— Scumpul meu naş, strigase Basilio, sunt gata să fac orice pentru a-ţi răsplăti încrederea.

Medicul şedea în spatele biroului său. Basilio era în faţa sa, în picioare. Pe stânga, lângă fereastră, se afla patul pe care se lungeau bolnavii; la dreapta, dulapul cu vitrină în care şe înşiruiau instrumentele medicale şi de chirurgie. Cannavale ţinea între degete un creion cu care ciocănea

uşor pe masa de lucru. După un timp îl întrebase pe Basilio:

— Te împaci bine cu Cynthia, soţia mea?

— Da, naşule! răspunse Basilio, dintr-o dată cuprins de nelinişte.

Soţia doctorului depăşise bine patruzeci de ani. Era o negricioasă mică, frumoasă, plină de draci şi cochetă. Era autoritară, cu toane şi servitorii se temeau de ea. Sosirea lui Basilio în casă o considerase drept o jignire personală, prezenţa băiatului nu era oare, pentru soţul ei, un mijloc de a-i aminti mereu sterilitatea? Dar, odată cu scurgerea anilor, relaţiile dintre Cynthia şi intrus se îmbunătăţiseră. Femeia părea să întârzie cu privirile din ce în ce cu mai multă plăcere pe acest adolescent bine clădit şi tăcut.

— Ascultă, Basilio, spuse în sfârşit doctorul, ceea ce îţi cer e o chestiune destul de delicată.

Şi din nou dr. Cannavale ezitase, înainte de a îndrăzni.

— Cynthia e cu mult mai tânără decât mine; Şi are mult temperament... Pentru ea încă mai contează fleacurile... Eu însă am îmbătrânit. Nu-i mai ajung, nu pot face faţă nevoilor ei. Prin urmare mă tem să nu înceapă să calce strâmb... Să caute aiurea ce-i lipseşte, să se arunce în braţele primului venit. Fac parte dintr-o generaţie de sicilieni care nu glumesc, pe tema asta. Nu aş putea suporta să-mi fie terfelită onoarea... Aş fi nevoit s-o ucid...

— Dumnezeule, naşule, ce tot spui? exclamase Basilio.

— Da, da, ar trebui s-o omor. Cu toate astea, o iubesc. O iubesc din toată inima... Şi atunci m-am gândit că tu m-ai

putea ajuta. Că îmi vei întoarce toate binefacerile pe care ţi le-am dăruit. Eşti acum bărbat în toată firea. Ocupă-te de Cynthia. Culcă-te cu ea când vei simţi nevoia. Va rămâne doar între noi. Să faci în aşa fel încât nimic să nu răsufle în afară. Ştiu că mă pot încrede în tine. Ai poftă să ai şi o prietenă? Nu te jena! Ba chiar ar fi bine să ai una. Oamenii nu-şi vor mai pune întrebări.

Basilio nu avusese de ales. Acceptase aranjamentul. Iar Cynthia intrase în jocul acesta cu o spontaneitate de necrezut. Basilio era băiat drăguţ şi viguros. Cynthia nici nu cerea mai mult. Şi, chiar dacă după o vreme obligaţiile pe care şi le asumase deveniră o corvoadă pentru Basilio, nu era mai puţin adevărat că avea parte de o amantă într-adevăr expertă. Pe tărâmul dragostei îl învăţase multe, despre care nici nu bănuise. Lucruri care i-au folosit pe lângă prietenele sale de ocazie, studente sau nu. După o vreme ardorile Cynthiei s-au potolit, la fel şi temerile lui Cannavale.

Tinerilor le trebuie uneori destul de mult timp să-şi găsească adevărata vocaţie. Nu fără oarecare teamă, Basilio destăinui într-o bună zi binefăcătorului său că dorea să abandoneze studiile de medicină. Descoperise că avea oroare să se apropie de bolnavi şi de schilozi. Îşi dorea acum să devină om de afaceri. Departe de a fi supărat, dr. Cannavale, mai mulţumit ca niciodată de fiul său adoptiv, îi netezi calea. Se puse în legătură cu Centrul care domnea în taină asupra tuturor clanurilor „onorabilei familii”, al cărei membru important era el însuşi. Şi

mulţumită acestei instanţe superioare, Basilio căpătase o slujbă, pentru început modestă, la firma Moneyrex, condusă de Michele Sindona. Firma, de curtaj internaţional, controla sute de bănci râspândite în toată lumea, permiţând celor bogaţi şi puternici din Italia să adune, în urma unor speculaţii dubioase, averi uriaşe şi să le depoziteze, perfect legal, în conturi din străinătate. Iar mafia scotea din transferul acesta beneficii mai mult decât substanţiale.

Mulţumită inteligenţei sale, flerului înnăscut şi abilităţii foarte rapid însuşite, Basilio urcase foarte repede treptele responsabilităţiior. Cucerise faima unui financiar greu de întors, în faţa căruia societăţile-paravan şi plasamentele deochiate nu mai aveau secrete. Cu toate acestea, atunci când Moneyrex, banca Vaticanului, loja masonică P2 şi în cele din urmă însuşi Sindona au fost cuprinşi de vârtejul unei furtuni devastatoare, Basilio trecuse pe lângă dezastru.

După ce jonglase cu sute de milioane de dolari, Michele Sindona îşi prinsese labele în propriile sale escrocherii. Provocase astfel prăbuşirea în lanţ a societăţilor pe care le conducea în Statele Unite şi ruinarea celorlalte italieneşti, care îi acordaseră încredere. Arestat de FBI, eliberat pe cauţiune, părăsise teritoriul Statelor Unite cu un paşaport fals pe care i-l procurase Gambino, unul din mai marii din *cosa nostra*. Relaţiile pe care le avea i-au permis să ducă în Italia, o vreme, viaţa plină de neprevăzut a unui pseudo-fugitiv. Dar victimele sale nu au încetat să-l urmărească.

Poliţia strângea cercul în jurul său. Sindona avu atunci proasta inspiraţie să recurgă la şantaj. Trimise scrisori de ameninţare la aproape cinci sute de personalităţi, cu care fusese în legături de afaceri. Nădăjduia prin aceasta să-i facă să acţioneze în favoarea sa. Printre cei vizaţi erau miniştri, deputaţi, senatori, prefecţi, generali, magistraţi, ba chiar şefi ai unor servicii secrete – cei mai mulţi dintre ei membri în loja P2, marea protectoare a mafiei. Teama de a nu se ajunge la revelaţii compromiţătoare declanşa însă panică în rândurile purtătorilor „marilor tichii" din societatea italiană. Panica aceasta avusese efecte neaşteptate. În primul rând făcu să se destrame loja P2. După care, persoane sus plasate se aliaseră cu clanurile siciliene, în mare secret, pentru a-l împiedica pe cel care le tulbura liniştea să-şi continue drumul. Sindona a fost arestat, judecat şi condamnat la zeci de ani de închisoare. Dar în ochii multora, chiar şi în spatele gratiilor, el încă mai constituia o primejdie. Aşa încât, a doua zi după pronunţarea sentinţei, avusese parte de o moarte fulgerătoare, provocată de conţinutul unei ceşti de cafea ce îi fusese adusă în celulă. Conţinuse stricnină.

Ascuns la Milano, cu abilitate şi prudenţă, Basilio se retrăsese cu îndemânare din periculoasa afacere Moneyrex. Şi izbutise s-o facă înainte de sfârşitul lui Sindona. Profitând de relaţiile pe care le avea cu unii miniştri competenţi, cu primari şi cu unii consilieri municipali, sprijinit din umbră şi de dr. Cannavale, Basilio îşi crease propria sa companie financiară şi devenise unul

dintre marii promotori ai afacerilor imobiliare din Sicilia. Ani de zile îşi adjudecase comenzile şi concesiunile cele mai profitabile. Nu era şosea, şcoală, cazarmă ori dig construit în Sicilia, care să nu fi contribuit la îmbogăţirea marelui „naş“ ce devenise. Fireşte, beneficiile trebuia să le împartă cu unii membri ai centrului. Fireşte, practicarea corupţiei la scară mare îl costa o avere. Dar, scăzând toate cheltuielile, ceea ce îi rămânea în pungă era destul pentru a putea face din el un financiar de mare calibru.

Ca orice membru marcant al mafiei, Basilio avea şi el activităţi clandestine. Dar ştiuse întotdeauna să evite drogurile. Iar evenimentele i-au dat dreptate. Clanul Corleone declanşase împotriva celorlalte clanuri un război înverşunat, a cărui miză era tocmai monopolul asupra traficului de droguri. Războiul acesta avusese drept urmare sute de omoruri. Până şi Basilio avusese de suferit, chiar dacă nu direct. Doctorul Cannavale, pe care îl venera ca pe un tată, căzuse la rândul său secerat de gloanţele unui ucigaş cu simbrie, din clanul Corleone.

Da, Basilio se ferise să calce pe cărările drogurilor, cum le numea. Activităţile sale ilegale rămâneau cele legate de negoţul cu arme. Ţările implicate în războiul care opunea Iranul Irakului, diferitele fracţiuni ce se măcelăreau reciproc în Liban, erau muşterii siguri care nu se uitau la preţ. Împreună cu emirul Fallah, asociatul său, Basilio furnizase grenade, bazooka, rachete, precum şi alte maşinării de război aducătoare de moarte, descărcând vapoare întregi. Şi se alesese cu profituri considerabile.

Cu toate acestea, amândouă aceste principale activităţi ale sale, una practicată la lumina zilei, cealaltă în mare taină, începuseră să decadă şi să nu mai fie la fel de rentabile ca în trecut.

În domeniul imobiliar, scandalurile iscate de proasta execuţie, nerespectarea devizelor şi termenelor, răbufniseră din ce în ce mai mult în presă. Temându-se de a nu mai fi susţinuţi de alegători, primarii şi consilierii municipali se arătau din ce în ce mai scrupuloşi, mai puţin dispuşi să colaboreze. Ultimul scandal în care fusese amestecat Basilio mai făcea şi acum valuri.

În Italia titlul de *dottore* se acorda foarte lesne. Chiar dacă nu îşi terminase studiile de medicină, Basilio îşi revendica acest titlu într-un fel mai justificat decât mulţi alţii, care şi-l atribuiau absolut gratuit. Folosindu-se de spoiala aceasta ştiinţifică, precum şi de alte argumente răsunătoare şi aparent autentice, obţinuse de la statul italian concesionarea construcţiei unui ciclotron la Palermo. Se împlineau trei ani de când, cu mare pompă, fusese inaugurată uriaşa groapă ce urma să adăpostească acceleratorul de particule. Discursuri oficiale, ţinute în prezenţa elitei fizicienilor europeni, agape şi petreceri de tot soiul... Dar, de atunci, groapa continuase să rămână goală. Banii destinaţi construcţiei şi instalării ciclotronului se rătăciseră în buzunare în care nu aveau ce căuta. Iar Basilio nu era ultimul care profitase. Din păcate însă operaţia avusese urmări neplăcute. Salvo se împiedicase

nu o dată de groapa aceea a ciclotronului, atunci când candidase pentru unele lucrări publice importante.

Comerţul cu arme devenise şi el din ce în ce mai dificil. Pe lângă faptul că războiul dintre Iran şi Irak încetase, perestroika şi urmările ei în ţările răsăritene l-au făcut pe Basilio să piardă pe mulţi dintre furnizorii săi obişnuiţi.

Pentru că refuzase întotdeauna să se reprofileze pe droguri, marii „naşi" ai mafiei îl boicotau. Era considerat drept un excentric, un zănatic, ba chiar un fricos. Puţin îi păsa lui Basilio. Era încrezător în steaua sa şi înţelegea să-şi croiască propria sa cale. Pe de altă parte îşi dădea bine seama că trebuia să iasă din rutină. Era în căutarea unor lovituri-bombă, care să-i aducă asemenea câştiguri grase, încât să acopere pierderile ce-i ameninţau afacerile obişnuite. Şi era convins că descoperise cel puţin două. Pentru realizarea lor era încrezător în propria sa imaginaţie. Tocmai pentru a începe jalonarea acestor mari combinaţii îi convocase pe arab şi pe japonez la reşedinţa lui de pe coasta ligurică.

Tot gândindu-se la trecutul său, Basilio mai lenevise puţin în pat. Întoarse privirile spre Gina care, dezbrăcată, încă mai era la fereastră părând a se bucura de răcoarea dimineţii. Afurisită muieruşcă, gândi Basilio. Gina îl ajutase mult să-şi făurească destinul, în clipele cele mai grele. Spre deosebire de Clara, ea nu pricepea nimic din afacerile sale. De altfel nici nu era inteligentă. Avea însă darul de a prevedea viitorul. Jumătate din hotărârile sale

fuseseră luate urmându-i sfaturile. Şi nu regretase niciodată.

— Gina, *vieni*! o strigă din pat. Vom începe de azi cu bine!

Gina se întoarse râzând încetişor.

— Ce numeşti tu „cu bine”, mă rog?

Se apropie de pat şi se aşeză călare pe Basilio, care îndepărtase cearşaful. Îşi frecă uşor sexul cărnos de cel al bărbatului culcat pe spate. După câteva clipe simţi că acesta se trezise cu adevărat. Şi au început să facă dragoste de-a binelea, la început fără să se grăbească, apoi, pe măsură ce orgasmul îi cuprindea pe amândoi, din ce în ce mai repede.

Cu un ultim mic ţipăt de voluptate, Gina se lăsă să cadă în braţele amantului ei şi îi şopti la ureche:

— Ce minunat e cu tine întotdeauna, voinicul meu!

Recăpătându-şi suflul, Basilio îi mângâie uşor ceafa şi spatele apoi, cu toate că Gina se agăţa de el, o împinse încet deoparte.

— Ceea ce-i făcut, e bun făcut, frumoaso! Dar acum trebuie să mă ocup şi de musafirii mei.

Părăsi patul îndreptându-se spre baie. După ce ieşi de sub duş şi se rase, deschise un dulap încăpător, cu uşile glisante, alegându-şi rufărie curată şi un pantalon uşor de vară.

— Acum că marea s-a potolit, transbordarea va putea avea loc la noapte. Voi scăpa deci de nenorocitul ăsta de arab şi voi putea pleca la Milano cu japonezul.

— Mă iei cu tine? întrebă Gina gudurându-se.

— Nu.

— O iei pe Clara?

— Da.

— De ce pe ea şi nu pe mine?

— Pentru că îi plac tatuajele cu care e împodobit yakuza.

— Înţeleg, făcu Gina pe gânduri.

— Ah! adu-mi aminte, Gina, să-i telefonez după masă aiuritului ăluia de la Milano.

— Care aiurit?

— Ce-ţi pasă! Nu vei uita, promiţi?

— Promit! răspunse ea coborând la rândul ei din pat. Obrazul de păpuşă i se întunecase. O apăsa gândul că urma să se despartă câteva zile de Basilio. O apăsa şi mai mult faptul că va fi împreună cu Clara. Dar se abţinu de la orice remarcă.

Salvo o întâlni pe Clara pe terasă, unde tocmai îşi lua micul dejun. Până acum fusese singură.

— Ei bine? o întrebă. Azi noapte... te-ai ocupat de prietenul nostru, emirul?

— Deloc, răspunse Clara cu un surâs forţat.

— Şi de ce, mă rog?

— M-a dat pe uşă afară ca pe ultima târfă.

— Dar ce-i ţicnit, individul! izbucni Basilio, în culmea mirării.

— Ţicnit sau nu, asta e situaţia.

Salvo nu mai insistă, dar căzu pe gânduri. Ca un bărbat în toată firea şi întreg să dispreţuiască o fată atât de frumoasă cum era Clara, iată un lucru care îi depăşea puterea de înţelegere.

— E pentru prima daţă că mi se întâmplă una ca asta, observă Clara cu o nepăsare prefăcută.

Salvo auzise povestindu-se că, atunci când un beduin primea un călător în cortul său, îi oferea, pentru o noapte, pe una din soţiile sale. Iar dacă străinul o respingea, considera aceasta drept o mare jignire. Într-un anume fel, Salvo resimţea şi el drept jignitor faptul că emirul făcuse atât de puţin caz de Clara. „Tipului trebuie că-i lipseşte o rotiţă, îşi spuse, e plin de ciudăţenii. Faţă de el trebuie să mă port cu mănuşi."

— Nu pune la inimă, fetiţo! o consolă pe Clara. Am să-l fac să plătească scump mojicia, cu vârf şi îndesat!

Ea se mulţumi să ridice din umeri.

3

Marile clădiri ce se îngrămădeau în *piazza del Duomo* erau aproape toate rezervate birourilor. Aici îşi aveau sediul toate marile societăţi milaneze, chiriile atingând cote extravagante. Cu toate acestea, Pietro Marcheze ocupa un apartament de patru camere la ultimul etaj al unuia dintre aceste imobile. Apartamentul dădea spre o terasă plină de flori cu o vedere minunată asupra domului şi marelui oraş. Puţini erau cei de vârsta sa care îşi puteau permite un asemenea lux. Pietro – un tânăr slăbuţ şi adus de spate, purtând ochelari – abia împlinise douăzeci şi opt de ani. Dar Pietro câştiga imens. Salariat al unei mari agenţii, era privit drept unul dintre cei mai siguri *golden boys* de la bursa din Milano. Fusese unul dintre puţinii din cei de meserie care, cu prilejul marelui crah bancar din 1987, fusese în stare să salveze conturile, atât ale patronilor săi cât şi ale celor mai importanţi dintre clienţii agenţiei.

Pietro era burlac, timid şi prea puţin înclinat să-şi imite confraţii, care cheltuiau nebuneşte cumpărându-şi maşini Maserati, amante şi călătorii la antipozi; în schimb avea o extraordinară măiestrie în a mânui ordinatoarele, o cunoaştere adâncă a pieţei financiare internaţionale, precum şi intuiţii anticipative, care atrăgeau după sine mari câştiguri. Şi nu-i displăcea uneori să profite – mai

mult din joacă decât din interes – de atuurile de care dispunea. Cu toate că era obişnuit cu cifrele, în mod practic nici nu ştia la cât se ridicase în timp contul său în bancă. Ştia doar că extrasele pe care le primea de la *Banco di Milano*, exprimate în dolari, aveau şase cifre. Şi mai ştia că, pe măsură ce făcea noi viramente, contul său creştea.

Pietro îşi iubea meseria. Dar nu era obsedat de ea. Aşa cum nici tot ceea ce era legat de sex nu îl obseda. Timiditatea sa înnăscută îl împiedica să alerge după fete. Se mărginea să se ducă în fiecare săptămână în *Viale Certosa*, unde Lydia – o văduvă între două vârste – locuia într-un modest apartament. Lydia se mulţumea cu pensia ei şi nu accepta bani. Pietro îi făcea mici daruri, uneori o invita să cineze împreună în oraş şi, atunci când se ivea prilejul, achita chiria restantă. În schimb Lydia era drăguţă faţă de el şi arăta o bună dispoziţie permanentă, spre reciproca lor mulţumire. Simbioza dintre două fiinţe care nu au prea multe pretenţii este întotdeauna plăcută.

Având destul de mult timp liber, mai ales seara, Pietro îl folosea pentru satisfacerea unei pasiuni pe care o avea încă din copilărie. Îl pasionau păsările. Aceste creaturi înaripate, gingaşe, libere, îl încântau. Dar se interesa mai ales de ceea ce el numea graiul lor. În fiecare week-end se urca la volanul vechiului său Ford şi pornea – uneori chiar la mare depărtare de Milano — către zona împădurită a Lombardiei. Acolo, la fel ca şi pe înălţimile ce înconjurau Florenţa, neamul păsăresc zburătăcea, de dimineaţa şi până seara, prin tufişuri. Cu ajutorul unui microfon

ultrasensibil înregistra pe magnetofon, apoi pe casete, trilurile şi ciripitul ciocârliilor, sticleţilor, piţigoilor şi al multor altor specii. Reîntors acasă, cu ajutorul sonografului, un aparat pe care îl procurase de la un laborator de specialitate, transpunea tot ceea ce înregistrase în frecvenţe de unde acustice. Pietro studia aceste curbe, care defineau înălţimea sunetelor, dar şi repetiţia lor, timpul scurs între două triluri, precum şi alte detalii. Apoi introducea toate datele în Macintosh-ul său, ultimul tip. Conştient, desigur, că pentru a putea găsi cheia limbajului păsărilor trebuia să meargă şi mai departe, Pietro se adâncise în studiul tratatelor de lingvistică. În rafturile bibliotecii sale se înşirau opere de Chomsky, Benveniste, Jakobson etc. Studiase limbile monosilabice, limbile aglutinate, limbile flexionale. Jucându-se şi combinând pe ordinator, pândind posibile analogii cu limbajul uman, încerca să găsească un înţeles repetiţiei anumitor sunete, modulării trilurilor.

De luni de zile se încrâncenase asupra fluieratului mierlelor. Acestea se dezlănţuiau mai ales dimineaţa, devreme. Părea că într-adevăr comunicau între ele. Fluieratul lor era atât de felurit, de nuanţat, încât ai fi zis că sunt o adunătură de ţaţe care îşi împărtăşesc ultimele bârfe. Pietro era încredinţat că în cele din urmă, cu multă răbdare, va izbuti să descifreze vorbăria asta. Că va reuşi s-o înţeleagă. Şi, începând din clipa aceea, la fel cum se întâmplase cu Champollion cu hieroglifele, va putea interpreta şi cântecul altor păsări. Până acum însă

cercetările sale nu dăduseră rezultate. Dar nu se lăsa. Şi alţi cercetători se străduiau să pătrundă limbajul delfinilor şi balenelor. Citise multe articole despre acest subiect şi aceasta îl încuraja să persevereze.

În această seară de duminică Pietro mânuia clapele ordinatorului său. Încerca să găsească o semnificaţie distanţelor în tonalităţile şi intensităţile fluieratului mierlelor, pe care îl înregistrase chiar în aceeaşi dimineaţă. Deodată soneria telefonului îl făcu să tresară. Oare cine putea fi la ora aceasta? Nemulţumit că era deranjat, lăsă telefonul să sune un timp. Dar, cum apelul insista, sfârşi prin a ridica receptorul.

— *Pronto*! făcu, destul de fără chef.

— *Il signor* Pietro Marcheze?

— În persoană, răspunse Pietro.

Glasul de la celălalt capăt al firului era gros şi autoritar.

— Aici e Basilio Salvo. Vă amintiţi de mine?

Basilio Salvo... Pietro avea o memorie excelentă. Numele acesta îi spunea ceva. Dar bineînţeles... Salvo era unul dintre cei mai importanţi clienţi ai agenţiei la care lucra.

— Da... da... Ştiu cine sunteţi.

— Dragă prietene... Glasul autoritar se îndulci puţin. Aş dori să vă prezint un client... cineva foarte important... un japonez.

— Bine, dar eu nu am clienţi, vreau să spun clienţi personali. Ar trebui să vă adresaţi direct agenţiei.

— Nu, nu. Nici vorbă! făcu Salvo. Nu-i vorba de o operaţiune. Amicul meu japonez ar dori să vă ceară un sfat, un serviciu... Ceva de competenţa dumitale. Care este bine cunoscută... de excepţie... Ba da, ba da, degeaba protestaţi! Şi care e gata să plătească pentru aceasta, foarte, foarte bine...

Pietro era în acelaşi timp măgulit şi intrigat. Acum îşi amintea foarte bine de Basilio Salvo. Îl ajutase să vândă şi să cumpere acţiuni la momentul oportun. Ceea ce îi adusese un beneficiu mare. Salvo intenţionase să-l răsplătească gras, dar Pietro refuzase. La fel ca toţi cei din branşă, avea un comision din beneficiile agenţiei, iar aceasta nu admitea ca un *golden boy* să primească bacşişuri care l-ar fi făcut să coboare la statutul unui băiat de prăvălie. Mai mult încă, Salvo era un personaj neliniştitor. În cercurile de la bursă se spunea despre el că avea relaţii cu tot felul de înalţi demnitari de stat, dar în acelaşi timp şi cu alte persoane dubioase. Compania financiară care îi aparţinea se spunea că îi serveşte doar de paravan pentru alte activităţi mai puţin legale. Şi că participarea sa la unele societăţi imobiliare nu era atât de limpede pe cât ar fi fost de dorit. Nu o singură dată avusese Pietro impresia că sfaturile sale nu îi trebuiau lui Salvo, că acesta le ceruse doar pentru a fi ferit de un eventual delict de iniţiere. Cu alte cuvinte, un om faţă de care trebuia să fie prudent.

Pietro păstrase câteva clipe de tăcere. Auzea respiraţia puternică a interlocutorului său.

— Despre ce este vorba? întrebă în cele din urmă.

— Dragul meu, e prea complicat să-ţi explic prin telefon. Amicul meu, japonezul, şi cu mine descindem mâine seară la hotelul Galia. Ce-ar fi să ne întâlnim poimâine, înainte de cină, în barul hotelului? Să spunem în jurul orei şapte... Vom sta de vorbă despre afacerile noastre, apoi vom cina împreupă. Bineînţeles, sunteţi invitatul meu.

Pietro şovăia, între suspiciune şi curiozitate. Birui curiozitatea. În definitiv, oricare vor fi propunerile ce i se vor face, va putea oricând să refuze.

— Bine, spuse el. Ne întâlnim marţi, în barul hotelului Galia, la ora fixată. Bună seara, *signor* Salvo. Şi închise telefonul.

Basilio îşi luă micul dejun în restaurantul marelui şi luxosului hotel, pe care îl considera oarecum drept un al doilea domiciliu al său. Mâncase un ou fiert şi băuse un suc de portocale. Înainte de a trece la cafea, îşi pregăti câteva felii de pâine prăjită cu unt şi dulceaţă. Clara şi japonezul întârziau. Departe de a fi nemulţumit, Basilio îşi spuse că, mai mult ca sigur, Clara avusese mai mult noroc cu japonezul decât cu Fallah. Probabil că cei doi se despărţeau greu de pat, după o noapte obositoare.

Clara îl însoţea mult mai des pe Salvo, în deplasările sale, decât Gina. Într-adevăr, dacă Basilio era amantul Ginei, el se considera drept „patronul” Clarei. Fără îndoială că i se mai întâmpla să se şi culce cu salariata lui, în timpul călătoriilor. Clara era plină de imaginaţie şi dezgheţată. Dar făcea dragoste aşa cum bei un pahar cu

apă. Basilio prefera trupul mătăsos al Ginei şi, simţea faţă de ea un soi de tandreţe amestecată cu recunoştinţă.

Clara fusese *cover-girl*[2] şi era nepoata unui mărunt „naş” sicilian. Datorită acestei înrudiri făcea parte din „familie” şi prin urmare trebuia să se plece în faţa regulilor de supunere şi discreţie proprii familiei. Basilio o recrutase pentru o sarcină precisă: să-i „distreze” pe unii dintre clienţii săi mai graşi, precum şi să le smulgă informaţii, profitând de clipele lor de slăbiciune, informaţii ce i-ar fi putut deveni utile. Mai versată decât multe dintre curtezanele plătite şi totodată mai subtilă, Clara îi adusese până acum numai satisfacţii. Pe lângă aceste calităţi, ea vorbea curent engleza şi, sub îndrumarea lui, redacta scrisori fără cusur. Adesea îi servea şi de secretară itinerantă în cursul deplasărilor.

Salvo îşi terminase micul dejun şi începuse să devină nerăbdător când îi zări pe Soukou Yama şi pe secretara sa strecurându-se printre mesele pe care cei mai mulţi dintre clienţii hotelului le părăsiseră la ora aceasta. Perechea luă loc în faţa lui Basilio, care îşi zise imediat că mai mult ca sigur avuseseră o noapte agitată. Japonezul, care de obicei abia gusta, se repezi cu lăcomie asupra ceaiului şi tartinelor. Clara, mai tăcută că niciodată, nu înceta să-i arunce priviri ciudate.

Basilio nu se înşela. Într-adevăr, Clară petrecuse, chiar dacă avusese o misiune de îndeplinit, o noapte neobişnuită. Obligaţiile pe care i le impunea patronul ei uneori nu erau deloc plăcute. Relaţiile de afaceri ale

sicilianului – bancheri, industriaşi, granguri din înalta finanţă, uneori şi câte un membru oarecare al „familiei” – erau în mare parte bătrâni, urâţi, dacă nu de-a dreptul respingători. Astfel că, în ciuda veniturilor substanţiale, Clara îşi spunea câteodată că era prost plătită pentru munca ingrată pe care o presta. Dar ca un patron cu experienţă ce era Basilio îi acorda prompt o primă, îndată ce observa la Clara o scădere a zelului. Cum la fel proceda şi atunci când îi procura o informaţie deosebit de preţioasă. Asemenea gratificaţii o făceau să se împace cu soarta, chiar dacă numai pentru un timp.

Atunci când Salvo îi dăduse de înţeles că urma să se ocupe de yakuza, ca niciodată perspectiva aceasta o atrăsese. Nu mai făcuse dragoste cu un bărbat originar din extremul orient. Japonezul, despre care nici nu ar fi putut spune dacă e tânăr ori bătrân, avea darul s-o scoată din monotonia cea de toate zilele. Mai mult chiar, încă de când se aflau în vila de pe malul mării, tatuajele sale exotice o fascinaseră. În timp ce se strecurase, urmând instrucţiunile primite, în apartamentul pe care îl rezervase Basilio japonezului, simţise deodată o curiozitate vecină cu excitaţia. Cu toate acestea, între excitaţie şi curiozitate este o mare deosebire. Dar japonezul, spân şi durduliu, semănând mai degrabă cu un preot-budist decât cu un mafiozo întreprinzător, se dovedise, în felul său, un amant cu totul neobişnuit. Adept al tantrismului[3], adăuga stăpânirii de sine un rafinament extrem. Natura nu fusese darnică cu el. Dar se folosea de ceea ce avea cu multă

pricepere. Ca un veritabil yoghin al dragostei, cunoştea artă de a-şi întârzia orgasmul peste orice închipuire. Se folosea de aceasta pentru a dărui partenerei sale mângâieri perverse. Spre marea ei uimire, Clară juisase de maj multe ori la rând. În cele din urmă îl rugase s-o cruţe. Yakuza însă, fără menajamente, îi impusese tot felul de poziţii acrobatice, inspirate din Kamasutra4. Poziţiile acestea deformau tatuajele sale atât de comic, încât tânăra femeie trăise clipe de râs şi de plăcere. Cu alte cuvinte, cei doi petrecuseră o noapte albă, datorită erotismului său dezlănţuit, care o lăsase sleită de puteri. Şi oarecum dezgustată. „Ce-i prea mult, nu-i bun, îşi spunea. Omul ăsta e un adevărat demon. Femeia nu se reduce doar la un mic organ bun numai pentru erecţia bărbatului. Dar afurisitul ăsta de yakuza are resurse nebănuite, Basilio va trebui să ţină seama de aceasta.”

Salvo respectase aperitivul devorant al oaspetelui. Rămăseseră printre ultimii din restaurant. Până şi personalul dispăruse. Nu era nimeni care i-ar fi putut auzi. Îndată ce Soukou Yama îşi turnă o a doua ceaşcă de ceai, Basilio hotărî că sosise momentul de a trece la chestiuni mai importante.

—Aseară, înainte de a mă culca, am citit presa internaţională. Tipul care conducea Akabono Hiraku s-a prăbuşit...

— Mitsuaki Tai?... Da, prăbuşit, confirmă yakuza muind un biscuit în ceai. Datorii. Trei sute miliarde.

— Yeni?

— Da. Bani la noi.

—Ce s-a întâmplat?

— El vrut fugit buzunare pline. Familia de la mine...

— Familia lui Sumiyoshi-rengo?

— Da. Arestat la el. Pus răcoare.

— O lovitură grea pentru voi. Dar, una peste alta, afacerile nu vă merg prea rău.

— Rău. Foarte rău. Bursa scăzut. Indice Nikkei la pământ. Yankeii profitat, făcut presiuni. Noi trebuie importat, mereu importat...

— Mă faci să râd! exclamă Salvo. Voi japonezii exportaţi maşini, echipamente electronice, semiconductori şi toate celelalte... Şi nu vreţi să importaţi nimic?

Soukou Yama se strâmbă dezaprobator.

— Nu putut, spuse el. Faliment. Mult faliment. Întreprinderi, companii, bănci...

— Nu te mai smiorcăi. Toţi yakuza, cel puţin, şi o ştiu din surse sigure, au adunat profituri uriaşe. Haide, haide, cunosc melodia! Acapararea societăţilor, operaţii financiare sălbatice, speculaţii cu valori imobiliare şi câte şi mai câte!

— Tu exagerat, Basilio. Conjunctura acum nu bun. Concurenţă, prea mult concurenţă. Familii certat. Făcut război.

— Dacă nu mă înşel, familia ta controlează regiunea Tokio.

— Da. Noi, Tokio. Tanagawa-kai, Kanto Yasmagushi-gumi, Osaka. Yamagushi, oh! Foarte rău! Mult omorât!

— Ca şi Corleone în Sicilia. Şi voi puneţi nenorocirile voastre pe seamă americanilor?

— America mare pericol. Senat, Tezaur. Preşedinte... Toţi duşmani. Cer noi deschidem frontierele. Împiedică la noi investim...

—În concluzie, aţi fi de acord să-i zdruncinăm puţin? Să le facem niţeluş viaţa amară?

Japonezul tuşi uşor să-şi dreagă glasul.

— Ideea la tine, Basilio, plăcut mult. Tu cunoscut bine băiat ce întâlnit seara asta? Tu crede poate ajutat la noi?

— Şi încă cum! Băiatul e un geniu. Pentru el, a forţa sistemul de zăvorâre a lui Chase Manhattan sau a lui Citybank, e o joacă de copil. În schimb noi, noi nu suntem copii. Odată în posesia codului pe care îl va descoperi pentru voi, veţi putea să-i strângeţi în chingi pe yankei cât veţi pofti.

Aprinzându-şi o Davidoff urmă, schimbând tema.

— După câte am înţeles, ai tăi au întâmpinat favorabil propunerea mea. Dovadă că eşti aici. Dar au acceptat şi clauzele contractului?

O undă de nemulţumire trecu pe chipul japonezului.

— Da? Eu am spus o dată.

— Dar aş vrea s-o mai aud încă o dată.

— Comisie depune pentru tine la Uniunea bănci Elveţia. Pe cont cifrat. Băiat mare dat mie codul, eu dat ţie număr cont.

Salvo însoţise cuvintele japonezului aprobând din cap.

— Foarte bine, spuse. Sunt sigur că între noi, „naşii“, toate se vor petrece cum nu se poate mai corect. De altfel, dacă unul ar vrea să-l tragă pe sfoară pe celălalt, ar fi primejdios. Şi tu şi eu avem braţul lung.

— Foarte lung, confirmă yakuza zâmbind. Dar... Soukou Yama îşi încruntă sprâncenele, abia vizibile. Tu crede băiat – mic geniu — merge combinaţie cu tine?

— Va merge. Trebuie doar plătit preţul. Pe care îl vom scade, pe din două, din comisioanele noastre. Nu există om întreg la minte care să refuze o ofertă bine cântărită. Şi nu există oameni mai întregi la minte ca informaticienii.

— Tu, dreptate, zise Soukou Yama ridicându-se şi împingând scaunul. Tu şi eu revedem diseară. Acum eu vizitat oraşul, *duomo*...

Salvo se întoarse către Clara, care asistase la discuţie fără a scoate o vorbă.

— Fetiţo, nu vrei să-i fii ghid prietenului nostru?

Spre mirarea sa, Clara se eschivă. Pretextă că ar avea de făcut cumpărături pe Via Monte Napoleone. Afără de asta mai ţinea şi să urmărească o paradă a modei la unul din marii creatori milanezi. Basilio nu insistă. Uneori ştia să respecte capriciile colaboratorilor săi.

Salvo nu dispunea numai de vila de pe coasta Liguriei, ci mai avea la Milano, Roma şi Palermo apartamente somptuoase, unde din când în când dădea recepţii strălucite, dar în care nu locuia decât rareori. Mare călător şi burlac înrăit, prefera hotelurile de lux, unde era pretutindeni bine servit, putând totodată să schimbe decorul. Chiar şi la Milano, unde se afla sediul companiei sale, descindea mai degrabă la hotelul Galia sau în alte palate, decât în apartamentul din Via Mazoni, care îi producea un insuportabil sentiment de singurătate.

Pentru Clara închiriase un studio elegant într-un imobil situat nu departe de birourile companiei. Clara era însă obligată să-şi urmeze patronul pretutindeni, astfel că rareori călca pragul locuinţei sale. Prin natura lucrurilor, acesta îi folosea mai mult drept cutie poştală decât cămin. Cu toate acestea, în dimineaţa asta era nerăbdătoare să ajungă acasă. Coborând din taxi, se grăbi să sune la portar.

— Bună ziua, domnişoară, o întâmpină acesta, cu un puternic accent calabrez. Aţi călătorit bine?

Clara nu-l putea suferi. Avea fălci de gorilă, rareori era bine bărbierit, iar părul îi era aspru şi negru. Când se afla în faţa ei, ochii săi mici, de obicei iscoditori prin fire, erau aţintiţi întotdeauna asupra pubisului ei.

— Aveţi corespondenţă pentru mine? întrebă sec, fără a-şi da osteneala să răspundă la întrebare.

Portarul se întoarse în loja lui şi reveni ţinând în mână trei scrisori. Pe chipul Clarei era zugrăvită decepţia.

— Iată corespondenţa dumneavoastră, zise omul.

— Asta-i tot?

— Asta-i tot, domnişoară. Văd că nu aveţi bagaje. Înţeleg că...

— Da, spuse Clara nervoasă. Urc pentru o clipă şi cobor. Trebuie să plec din nou.

— Cum doriţi, mârâi portarul părând ofensat.

Clara luă unul din cele două ascensoare ce aşteptau la parter şi, în timp ce urca la etajul şase, deschise pe rând plicurile, cu un aer plictisit. Câteva rânduri de la unchiul ei, care îi cerea veşti... O scrisoare din partea băncii, conţinând situaţia intrărilor şi ieşirilor, precum si ultimul sold. Factura companiei de electricitate... Odată ajunsă pe palier scoase cheile şi deschise uşa. Locuinţa era cufundată în penumbră; alergă la ferestre şi trase storurile. Un val de lumină pătrunse în încăpere. Fără a arunca măcar o privire spre bibliotecă, spre divanul-pat, sau către vitrina în care erau expuse câteva bibelouri frumoase, Clara se repezi la telefon. Cu mâna tremurândă, compuse un număr.

— Alo, Sabine, strigă în receptor, cu voce răguşită. Nu cumva e bolnav? Da, da, eu sunt, Clara. Nu e bolnav?... Nu?... Dar de ce dracu' nu-mi scrii în mod regulat, aşa cum ne-am înţeles? Nu am găsit nicio scrisoare de la dumneata şi m-am speriat cumplit! Bine!... Pot să mă reped până acolo? Perfect!... În cel mult un ceas sunt la dumneata!...

Clara scoase un oftat de uşurare şi se lăsă să cadă în singurul fotoliu din apartament. Deci micul ei Mario era sănătos. Copilul acesta era marea ei taină şi marea ei grijă. La nici douăzeci de ani, însărcinată, hotărâse să renunţe la legătura ei de dragoste cu Francesco, redactorul şef al revistei care o lansase *cover-girl*. Era conştientă că acest copil va deveni un mare obstacol în cariera ei şi se gândise în mod serios să-l avorteze. Dar foarte curând ceva foarte ădânc din firea ei s-a împotrivit acestei idei.

— Atenţie, Clara, ai început să prinzi forme, îi spusese Francesco. Nu-i prea bine pentru meseria ta.

Nu îi dezvăluise nimic despre starea în care se afla acestui ticălos care se săturase de ea şi alerga după alte fuste. Clara făcuse o mare greşeală; o greşeală de tinereţe, pe care era gata s-o plătească. Îşi pierduse tatăl – antreprenor de lucrări publice – în urma unei răfuieli dintre clanurile din Palermo. Mama murise la puţin timp după aceea, de inimă rea. Clarei nu îi rămânea decât o singură rudă, un unchi, primarul unui orăşel sicilian şi membru al „nobilei familii”. Nici nu putea fi vorba să-i spună ce i se întâmplase căci, conform tradiţiei, o chestiune de onoare, aşa cum ar fi considerat-o, nu putea avea decât urmări foarte neplăcute pentru Francesco şi chiar şi pentru ea. Astfel încât s-a retras, luând toate măsurile de siguranţă, într-un sătuc pierdut în munţi, aşteptând cu răbdare mântuirea. După câteva luni, cu ajutorul moaşei din sat, născuse un băieţel voinic.

Între timp însă toate economiile ei se topiseră precum zăpada la soare. Trebuia cu orice preţ să-şi găsească o slujbă. Având în vedere situaţia, nu putea cere ajutorul lui Francesco şi nici şă reia colaborarea cu revista de mode pe care acesta o conducea. Din pricina timpului petrecut în sat, ori poate datorită maternităţii? Privindu-se în oglindă constatase că nu mai avea acea prospeţime a primei tinereţi, care îi cucerise pe fotografi şi în cele din urmă pe Francesco. Dar se hotărâse să lupte, să caute alte reviste. În ultimă instanţă, era gata să accepte şi un post de secretară. Nu îşi încercase până atunci puterile în profesiunea aceasta, dar gândea că ar fi calificată. Mulţumită fondurilor modeste moştenite de la părinţi îşi completase pe cât fusese posibil studiile într-unul dintre cele mai cunoscute colegii din Neapole. Vorbea destul de bine engleza şi ştia să bată la maşina de scris. Nu avea de gând să facă nazuri. Avea mare nevoie de bani. Încredinţase băiatul unei doici pe care o găsise printr-un anunţ în *Corriere della Sera*. Femeia îi făcuse o impresie bună. Locuia într-o casă modestă dintr-un cartier popular, dar care părea primitoare şi sănătoasă. Soţul ei, muncitor în construcţii, murise într-un accident de muncă şi văduva nu izbutea să-şi crească fetiţa în vârstă de un an doar cu pensia de pe urma defunctului. Cu toate acestea nu pretindea o sumă prea mică. Clara se vedea nevoită, la rândul ei, să găsească cât mai repede o sursă de câştiguri substanţiale.

Primele demersuri ale fostei *cover-girl* i-au adus numai amărăciune. Degeaba prezenta ca referinţe coperţile de revistă care îi reproduceau mutrişoara frumuşică, cei de la revistele concurenţei comparau pe furiş frumoasele fotografii cu originalul şi clătinau din cap. Ca adevăraţi profesionişti ce erau, nici nu aveau nevoie de probe pentru a-şi da seama că pentru Clara nu mai era loc în meseria aceasta.

Împăcându-se cu soarta, Clara încercase la centre de plasare în speranţa că va găsi un post de secretară. Din când în când era convocată şi, de data aceasta, era supusă unei probe. Din păcate, chiar dacă ortografia şi ţinuta erau impecabile, cunoştinţele de stenografie lăsau de dorit şi viteza cu care bătea la maşină era insuficientă faţă de pretenţii. Mai mult decât atât, secretarelor moderne li se cerea să fie iniţiate în „tratarea textului", ceva despre care Clara abia dacă ştia ce înseamnă. Dintr-un eşec într-altul, ajunsese în pragul disperării.

Apoi cerul se înseninase brusc. În vara care urmase naşterii băiatului, unchiul ei, „naşul", o poftise să petreacă câteva zile de odihnă la el, în provincia Agrigente. Clara acceptase. Acolo, în timpul unei mici recepţii de la primărie, îl întâlnise pentru prima oară pe Salvo. Marele afacerist se afla în regiune în nădejdea de a obţine unele concesii imobiliare. Unchiul Clarei nu scănase prilejul de a-l invita la o degustare de vinuri care întrunea notabilităţile oraşului. Clara fusese şi ea poftită iar Salvo o remarcase imediat.

— Ce frumoaisă nepoată ai, Sereni! observase marele „naş” din Milano.,

— Nu este numai frumoasă, răspunse unchiul. Este şi foarte inteligentă. Unde mai pui că vorbeşte şi engleza, precum ducesa de Windsor. Şi face parte din „familie“. N-ai nevoie de o secretară? Ţi-ar fi folositoare şi credincioasă.

Salvo nu spusese nu. Şi după o discuţie între patru ochi, o luase fără vorbe multe la el, la Milano. De atunci – adică de aproape, cinci ani. — Clara avusese destule prilejuri să-i aducă servicii utile şi loiale. E adevărat, de un fel pe care nu şi-l imaginase, care o scârbea uneori, dar în care devenise expertă. Oricum, veniturile regulate pe care putea conta acum rezolvaseră toate problemele pe care le avusese.

Clara tresări şi se uită la ceas. Iată, trecuseră cinci minute de când se complăcea amintindu-şi trecutul. Se bucura dinainte să poată petrece o zi întreagă cu băieţelul ei. Trebuia să profite de scurtul timp ce-l avea la dispoziţie. Din pricina întâlniril fixate cu acel *golden boy* urma să fie înapoi la hotel înainte de ora şapte. Şi în primul rând mai avea de cumpărat o jucărie pentru Mario şi câteva fleacuri pentru ea însăşi, ce îi vor servi drept justificare a timpului.

Salvo nu ştia nimic despre existenţa copilului. De câteva ori se întâmplase să-i spună: „Ce e bine, Clara, e că în afara unchiului tău nu ai alte rude. Trăim vremuri pline de primejdii. Cu cât ai mai puţine legături cu atât mai bine.“ Dacă vreodată îi trecuse prin minte să-i spună

adevărul, cuvintele lui o preveniseră împiedicând-o să o facă. Dar în suflet i se cuibărise o nelinişte care o frământa fără încetare. Desigur că nu-şi putea închipui din ce direcţie ar putea veni ameninţările de care pomenise Salvo. Şi nici nu-i era prea clar din ce pricină s-ar putea abate. Asta însă nu însemna că nu lua nenumărate măsuri de precauţie atunci când se ducea să-şi vadă băiatul. A bate magazinele înainte de a lua autobuzul care avea s-o ducă în mahalaua în care locuia doica i se părea un mijloc de a-şi pierde urma. În timp ce făcea cumpărături se asigura că nu este urmărită.

Cartierul era sărăcăcios, dar nu avea faimă rea precum avea Greba sau Corso Buenos Aires. Pur şi simplu era ceva mai gălăgios şi mai animat. Cafenelele, cele mai multe aparţinând celebrului Adolfo, proprietarul întregului Ponte Rosso, alternau cu mici prăvălii şi gherete mizere.

Casa doamnei Sabina era ceva mai cochetă. Răposatul ei soţ, dulgher de meserie, o reclădise adăugându-i un etaj. Era înghesuită între brutăria învecinată, din care venea un miros plăcut de pâine proaspătă şi un hotel mărunt şi infect care emana o duhoare de bucătărie proastă. Pe scările hotelului leneveau câţiva muncitori şomeri din cartier. La fel ca întotdeauna, apariţia Clarei iscă senzaţie. Prea era frumoasă şi bine îmbrăcată pentru a putea trece neobservată. Pe lângă aceasta, mai era şi încărcată cu pachetele cumpărate. Disoccupati[5] o întâmpinară cu fluierături şi glume deocheate.

— Hei, ia spune, frumoaso, câştigi bine cu meseria ta!

— Cred că bate trotuarul pe corso...

— Gagiul tău e mână spartă, pe cinstea mea, te răsfaţă ca pe o prinţesă!

Clarei îi displăceau toate astea, dar se obişnuise. Cum vizitele ei în cartier erau chiar mai rare decât ar fi dorit, locatarii hotelului se schimbau, aşa încât cei care o sâcâiau nu erau niciodată aceiaşi. Ceea ce îi împiedica să sară peste cal. Se abţinea să răspundă la vorbe în care admiraţia şi mojicia făceau casă bună. Ce importanţă avea că oamenii aceştia aspri vedeau în ea o prostituată! Îşi explicau în felul lor eleganţa ei, ce nu putea să pară decât neobişnuită în mediul acesta de oameni săraci, şi nu căutau mai departe.

Clara sună îndelung la uşa doicii. După un timp Sabine veni să deschidă. Era o femeie voinică şi jovială; purta o bluză şi o fustă lungă, neagră. Părul îl avea strâns într-un coc uriaş.

— Am auzit soneria, dar tocmai aveam treabă în bucătărie, se scuză ştergându-şi mâinile pe şorţ.

Vederea pachetelor cu care era încărcată Clara îi smulse o exclamaţie de mulţumire.

— Dar nu trebuia, doamnă! De fiecare dată când veniţi parcă ar fi Crăciunul!

Clara observă abia acum pe micuţa Nora, ce se ascundea în spatele mamei sale.

— Unde-i Mario? întrebă.

— E în pat, răspunse doica, fără a înceta să zâmbească.

— În pat? E bolnav? Oh, am simţit eu ceva De ce nu mi-aţi spus nimic? Şi nici la telefon, mai înainte...

Se repezi în camera de zi, ce servea şi de sufragerie şi azvârli pachetele pe masă.

— Haide, liniştiţi-vă, făcu Sabine pe un ton împăciuitor. Nu am vrut să vă speriaţi pentru un fleac. E puţin bolnav, dar nu-i nimic grav... Vărsat de vânt... Toţi copii o fac, mai devreme sau mai târziu... Toţi trec prin asta. Şi Nora a avut!

Clara pusese piciorul pe prima treaptă a scării care ducea către camera de la etaj a copiilor. Se întoarse către gazdă, care era în urma ei.

— Aţi chemat doctorul?

— Bineînţeles că l-am chemat. Chiar şi ieri l-a examinat pe micuţ. Mi-a spus că în cel mult o săptămână se va putea ridica din pat...

Clara urcă repede scara şi pătrunde în camera mansardată rezervată copiilor. Mario era în patul său, cu spatele sprijinit pe o pernă mare. Obrazul, puţin umflat, era acoperit cu mici pete roşii, din care multe cu crustă.

— Dragostea mea! îngerul meu! şopti Clara aplecându-se asupra copilului.

— Să nu îl sărutaţi! o opri doica. Şi adulţii se molipsesc. Doar dacă aţi avut cumva boala în copilărie...

Clara se opri la câţiva centimetri de obrazul băiatului. Oare avusese vărsat de vânt când era mică? Nu îşi putea aminti. Oricum nu era momentul să se îmbolnăvească

prosteşte. Cum i-ar putea explica lui Salvo? Se îndreptă privindu-l pe micul Mario de la oarecare depărtare.

— Spune-i bună ziua lui mămica, drăguţule, interveni doica.

— Bună ziua, mamă, făcu Mario fără prea mare tragere de inimă.

Clara simţi cum i se strânge inima. Era ca de fiecare dată când îl vizita. Era prea departe de el, lipsea prea mult de lângă el, ca băiatul să poată recunoaşte în ea pe mama lui adevărată. Şi, de fiecare dată, trebuia să se străduiască mult pentru ca relaţiile lor să se încălzească cât de puţin. Privirile i-au căzut deodată asupra mâinilor copilului. Mânuţele îi erau cuprinse în mănuşi, cu şireturile legate în jurul încheieturilor.

— Asta ce mai e? exclamă Clara, nedumerită.

— Domnul doctor Marinelli le-a prescris. Să nu îşi zgârie cojile. Ca nu cumva să-i lase cicatrice urâte.

Clara o trimise pe doică să aducă pachetele. Puse deoparte pe cel ce conţinea eşarfa de mătase şi parfumul Guerlain, lăsându-le pe Sabine şi pe fetiţă să le desfacă pe celelalte. Doica rămase în admiraţie în faţa poşetei din piele adevărată, iar Nora strângea cu drag la piept o păpuşă frumoasă, care spunea „mama”. Lui Mario îi adusese cărţi cu poze şi o maşinuţă electrică, o minusculă Ferrari, ultimul model. Aşeză darurile pe pat dar, din cauza mănuşilor, Mario nu era în stare nici să răsfoiască cartea şi nici să se joace cu maşinuţa. Sabine şi Nora o

îmbrăţişară mulţumindu-i. Mario nu avea voie s-o sărute. Oare avea măcar dorinţa?

Venise ora prânzului. Sabine coborî la bucătărie şi aduse o tavă şi trei farfurii cu spaghete *alla Bolognese*.

— Mario a mâncat mai devreme, zise ea. Bietul băiat nu poate ţine nimic în mână, din cauza mănuşilor. Trebuie să-l hrănesc cu lingura.

Aşezate pe podea, mama şi fiica îşi goleau acum farfuria cu mare poftă. Pretextând că trebuie să-şi menajeze silueta, Clara depuse curând farfuria ei pe tavă.

În timp ce înfăşură spaghetele în jurul furculiţei, Sabine comenta situaţia politică. Ea vota pe comunişti. Bărbatul ei fusese mare militant. Auzind-o ai fi zis că în Italia comuniştii ar fi singurii oameni curaţi. Toţi ceilalţi erau corupţi. Nu aveai decât să priveşti la cele ce se întâmplau în Calabria şi Sicilia, spunea ea, acum când se apropiau alegerile municipale. Mafia omorâse până acum vreo zece candidaţi şi ăsta nu era decât începutul...

Continuă pe acelaşi ton o bună bucată de timp. Clara nu o mai asculta. În sfârşit, femeia adună farfuriile şi se retrase scuzându-se că trebuie să spele vasele şi să pregătească masa de seară. În timp ce cobora pe scară, urmată de mica Nora („o fată trebuie să-şi ajute mama în gospodărie”), o preveni pe Clara că va lăsa pe masa din camera de zi factura medicului.

Rămasă în sfârşit singură cu Mario, Clara îi arătă pozele din cărţile pe care i le adusese, îi citi câteva basme şi puse

maşinuţa electrică să alerge pe podea. Orele s-au scurs astfel repede.

— Dragul meu, îi spuse la urmă, acum trebuie să plec.

— Ai să te întorci?

Clara simţi cum o cuprinde un val de fericire şi recunoştinţă.

— Vrei într-adevăr să mă întorc?

— Da, da, spuse Mario, cu privirea îndreptată asupra micului Ferrari.

Clara se crispă. Copilul o, dorea pe ea, ori darurile pe care i le aducea. Amână să găsească răspuns la această întrebare dureroasă. Cu niciun preţ nu trebuia să ajungă cu întârziere la hotelul Galia. Adună poşeta şi pachetul ce urma să-i folosească drept alibi şi trimise de departe sărutări înfocate lui Mario.

La bucătărie îşi luă rămas bun de la Sabine şi fiica ei. Fetiţa o îmbrăţişă şi Clara nu se putu abţine să-i spună încă o dată doicii să aibe grijă mare de copil şi să-i scrie imediat ce se va însănătoşi.

Înainte de a ieşi din casă depuse pe masă câteva bancnote mari. Suma depăşea cu mult factura medicului.

5

Clara se uită din nou la ceas. Şapte şi zece. Întârziase foarte puţin. Barul hotelului Galia era cufundat într-o lumină difuză şi învăluitoare. Instalaţia de climatizare asigura o răcoare ce contrasta mult faţă de canicula ce domnea afară; Salvo şi Soukou Yama o aşteptau instalaţi în fotoliile adânci din piele din jurul unei măsuţe rotunde. Aleseră un colţ mai retras, în fundul barului. Câţiva bărbaţi şi femei erau aşezaţi la mese sau pe scaunele înalte de la tejgheaua în spatele căreia barmanii agitau shakere, preparând cocteiluri. Femeile îşi etalau toaletele elegante. Bărbaţii purtau costume uşoare, din pânză de in sau alpaca. Americanii erau uşor de recunoscut, după cămăşile lor înflorate şi după felul de a vorbi în gura mare.

Clara se aruncă într-unul din fotoliile libere, cu faţa spre japonez şi făcu semn unui chelner care tocmai trecea.

— Un scotch cu gheaţă multă! Şi repede!... Sunt moartă de sete, adăugă, adresându-se celor doi.

— Şi cumpărăturile tale? întrebă Salvo, cu ochii la pachetele de la picioarele Clarei.

— Ei, doar câteva fleacuri! răspunse ea degajat.

— Şi parada modei cum a fost? o mai întrebă Salvo, pentru a-şi arăta interesul.

— Ca totdeauna, rochiile lui Salvatore Ferragamo sunt minunate. Dar nu-s de nasul meu, sunt mai scumpe decât cele ale lui Dior, spuse Clara puţin tulburată de propria ei minciună.

Chelnerul îi aduse paharul cu scotch on the roks comandat şi Soukou Yama îl ridică pe al său către ea. Un fel discret de a-i arăta că nu uitase noaptea petrecută împreună. Clara ridică şi ea paharul, din care sorbi apoi îndelung.

— Tu ai venit la timp, observă Basilio, dar zăpăcitul ăla întârzie.

Cum Clara se întorsese puţin cu faţa către intrare zări un bărbat tânăr, deşelat şi puţin adus de spate, care venea spre ei cu pas şovăitor în timp ce-şi ştergea ochelarii.

— Iată-l, mârâi Salvo. Cam târziu, începusem să-mi fac gânduri.

— Ăsta e geniul tău? făcu Clara ironic şi strâmbând din nas.

— Să nu-i judeci niciodată pe ceilalţi după aparenţe, spuse Basilio sentenţios.

Pietro Marcheze se îndrepta acum spre masa lor. În realitate recunoscuse pe japonez înaintea lui Salvo. Fu mirat să constate că cei doi bărbaţi erau însoţiţi de o tânără frumuseţe. Prezenţa acesteia – destul de neobişnuită pentru o întâlnire de afaceri – i se păru liniştitoare.

Când *golden boy*-ul ajunse în dreptul mesei, Basilio şi japonezul se ridicară în picioare. Sicilianul strânse mâna tânărului minune.

— Bună seara, Pietro Marcheze, încântat, să vă văd. Daţi-mi voie să vi-l prezint pe Soukou Yama, mare financiar din Japonia... Şi Clara Bonnaci, secretara mea...

Pietro se scufundă în fotoliul rămas liber, iar Salvo făcu semn unui chelner care, de la depărtare, aştepta ordinele sale.

— Ce doreşti să bei, dragă prietene? Un whisky? Un Martini? un...

— Mulţumesc, *signor* Salvo. Uneori beau vin, dacă n-am încotro, alcool însă niciodată.

— La fel ca emirul nostru! jubilă Basilio adresându-se japonezului. Dar, desigur, din cu totul alte motive!

— Emirul vostru! se minună Marcheze.

—Nu daţi atenţie, aruncă Salvo zâmbind cu subînţeles japonezului, e vorba de o relaţie de afaceri, un musulman foarte bigot.

—Pe mine nu convingerile religioase mă împiedică să... pur şi simplu nu suport alcoolul... Adu-mi, te rog, adăugă întorcându-se către chelner, un pahar cu sifon, cu o feliuţă de lămâie.

— Iată unul pe care nu-l vom putea îmbrobodi dându-i să bea, glumi cu stângăcie Salvo.

Pietro nu răspunse. Privea pe furiş chipul ars de soare al Clarei. Oare cum era posibil ca o femeie cu trăsături atât de fine, de rasată, să fie secretara unui tip atât de dubios şi grosolan?

—Am răspuns invitaţiei dumneavoastră, *signor* Salvo, însă nici acum nu cunosc scopul acestei întrevederi.

Chelnerul se întoarse cu paharul de sifon comandat, cu o grabă care demonstra că hotelul ştia să-şi cântărească clienţii. Salvo aşteptă să se eclipseze înainte de a răspunde.

— Dragă prietene, spuse coborând glasul, ţineam să ne vedem din cauza reputaţiei dumitale. De asemeni şi datorită faptului că în trecut nu am avut decât să mă felicit în urma colaborării noastre. Cu toate că am lucrat puţin împreună, de fiecare dată a fost cu folos...

Marcheze se încruntă. Salvo îl tămâia luându-l pe departe, ceea ce îi displăcea. Cu experienţa pe care o avea în relaţiile cu oamenii, Salvo sesiză imediat enervarea informaticianului şi schimbă pe loc tactica.

— Sunt sigur, continuă el, că nu vă plac ocolişurile. Şi eu sunt un om dintr-o bucată. Să mergem direct la ţintă!... Am dorit să ne vedem pentru a discuta o afacere de cea mai mare importanţă. Dar, înainte de toate... (Salvo introduse cu bună ştiinţă o pauză de efect.) Aţi avea ceva împotrivă să câştigaţi un milion de dolari?

Marcheze simţi cum păleşte. Un milion de dolari era o sumă fabuloasă. O sumă care te putea ameţi. S-o câştige dintr-o singură lovitură, înseamnă să-şi dubleze, de azi pe mâine, economiile.

— Ce aş... aşteptaţi de la mine, se bâlbâi, care să valoreze atâta?

„În regula, gândi Salvo, prostănacul ăsta mare înhaţă momeala. Totul e acum să nu-l sperii”.

— E de la sine înţeles că pentru o sumă atât de frumuşică aşteptăm de la dumneata, aşteptăm ceva... cum să spun... destul de neobişnuit... şi destul de dificil... Dar care în mod sigur vă este la îndemână.

— Adică?

— Ei bine, iată: amicul meu japonez, aici de faţă ar dori să-i procuraţi „cheia codului”, care permite accesul la sistemul informatic al lui Chase Manhattan Bank. Pentru un cunoscător de geniu al ordinatoarelor asta n-ar trebui să...

— Dar bine, sunteţi nebuni! întrerupse Marcheze. Manhattan este una dintre cele mai mari bănci americane. Girează majoritatea caselor de economii din Statele Unite.

— Într-adevăr. Tocmai de aceea se interesează de ea prietenul meu Soukou Yama.

— Dar e zăvorâtă precum un buncăr! urmă Marcheze odată pornit.

— Nu pentru dumneata, dragă prietene! îl corectă Salvo.

Pietro tăcea. Îşi scosese ochelarii şi îi ştergea cu o bucată de piele de căprioară pe care o trăsese din buzunar,: Clara fu mişcată de privirea sa de miop. Fără ochelari, *golden boy*-ul părea zgribulit şi lipsit de apărare.

— Presupunând, domnilor... spuse Marcheze, în timp ce îşi aşeza ochelarii pe nas, da, presupunând că aş putea, găsi „cheia codului” care vă interesează,... Ceea ce nu-i sigur... deloc sigur!... La ce v-ar servi?

Salvo se întoarse complice către japonez, care până atunci nu deschise gura.

— Poate că domnul Soukou Yama ne-ar putea da câteva lămuriri în privinţa asta. Dar cu toate că înţelege bine italiana, nu vorbeşte decât engleza.

— Rog scuzaţi la mine, spuse japonezul. Engleza al meu nu bun. Dumneavoastră pus întrebare greu. Grup financiar nipon trimis la mine Milano. La mine nu cunoaşte intenţii grup financiar. Eu intermediar. Eu însărcinat oferit dumneavoastră un milion...

— De dolari, completă Salvo.

— ... atunci când, continuă Soukou Yama, dat la noi „cheia cod“.

Marcheze şovăi câteva momente, apoi replică într-o engleză perfectă.

— Domnilor, totul e bine cântărit, vă pot spune că nu am nevoie de banii dumneavoastră. Nu sunt de acord să vă fac serviciul pe care mi-l cereţi. Adresaţi-vă altcuiva!

Acestea spuse, se ridică pregătindu-se să părăsească masa.

— E ultimul dumitale cuvânt? îl întrebă Salvo, fără a-şi da osteneala să îşi ascundă nemulţumirea.

— E ultimul meu cuvânt.

— Chiar dacă v-am cere, pentru aceeaşi sumă, ceva mai uşor. De pildă accesul la sistemul informatic al unui mare broker ca Merril Lynch?

Pe fruntea *golden boy*-ului apăruse picături de sudoare.

— Chiar şi în cazul acesta, spuse el. M-aţi înţeles greşit. Refuz să particip la afacerea asta pentru că o găsesc destul de dubioasă, pentru a nu spune... scuzaţi-mi cuvântul... murdară.

— Dar dacă v-am oferi un milion şi jumătate? chestionă Salvo, după ce îl consultase din ochi pe japonez.

— Oricare ar fi suma pe care mi-aţi oferi-o, refuz. Am destui bani. Mai mulţi decât îmi trebuie. Şi nu am decât o singură pasiune: limbajul păsărilor.

— Limbajul cui? întrebă Salvo căruia i se părea că nu auzise bine.

— Da, al păsărilor, făcu Marcheze. Domnilor, doamnă, omagiile mele!

Pietro Marcheze se înclină uşor şi, întorcându-le spatele, porni să străbată cu pasul său şovăitor holul hotelului.

Salvo şi japonezul îl urmăreau cu priviri uluite.

— La mine crede băiat acesta ciudat, constată Soukou Yama.

— Zi mai bine că-i lunatic, confirmă cu ciudă Salvo. În orice caz, o nucă mai greu de spart decât crezusem. Un catâr! Mă tem că va trebui să-l tragem un pic de urechi. Chiar de-ar fi să-l doară.

Salvo îşi muşcă nervos buzele.

— Limbajul păsărilor,... aţi mai auzit aşa ceva? reluă el. El însuşi e o pasăre ciudată! Bine, vom vedea!... Până una alta tu, Clara, vei pune mâna pe el. Puştiul ăsta cu bube dulci o fi el un geniu al ordinatoarelor, dar în viaţa de toate zilele nu-i decât un amărât. I-am surprins privirile, i-

ai făcut o impresie puternică. Cu farmecul tău şi cu dibăcia ta îl vei aduce sigur pe calea cea bună.

Nu era prima dată când Salvo îi trasa Clarei asemenea sarcini delicate. Astăzi însă tânăra femeie se împotrivea, în forul ei interior. Oare din pricina acestei după amieze pline de amărăciune pe care o petrecuse la căpătâiul copilului ei bolnav? Sau poate pentru că tânărul Marcheze pomenise de păsări? Ca niciodată, îi lipsea încrederea în forţele sale.

Avea presimţirea că va avea de înfruntat dificultăţi cum nu mai cunoscuse, în care îi va fi foarte greu să se descurce. O cuprinse brusc dorinţa să lase totul baltă. Să întoarcă spatele patronului ei. Să-l facă să înţeleagă că se săturase să se culce cu bărbaţii pe care nu ea îi alesese. Din păcate însă nevoia ei de libertate se lovea de realitatea crudă. Avea nevoie de banii lui Salvo. Pentru a se îmbrăca, pentru a-şi satisface gusturile costisitoare şi pentru a putea plăti pe doamna Sabina, doica.

La rândul său, Salvo însuşi era mai puţin sigur de succesul Clarei decât lăsase să se înţeleagă. Purtarea acestui nenorocit de *golden boy* îl descumpănise. Un bărbat tânăr, care refuza net un milion de dolari, nu putea fi întreg la minte. Iar uu informatician care îşi recunoştea drept singură pasiune „limbajul păsărilor”, avea sigur ceva la scufiţă. Nu, pentru Clara nu va fi o treabă uşoară. Şi dacă nu va reuşi, era hotărât să recurgă faţă de acest mărunt signor Marcheze, care îndrăznea să-l înfrunte, la mijloace mai dure.

Cum Soukou Yama îşi rezervase pentru a doua zi dimineaţă un loc în avionul de Tokio, cei trei au hotărât de comun acord să ia masa împreună în restaurantul hotelului. Cina a fost de-a dreptul sinistră. În tot timpul mesei nici Salvo şi nici japonezul nu şi-au descleştat gura. Intervenţiile timide ale Clarei au rămas fără ecou.

După cafele şi ultimul păhărel, yakuza, pretextând că urma să se trezească devreme, le ceru permisiunea să se retragă. Rămaşi singuri, Basilio şopti Clarei:

— Du-te să-l consolezi, fetiţo. Cred că e foarte prost dispus. Are şi de ce. Încearcă să-l convingi că ne vom da toată osteneala pentru a şterge acest eşec...

Puţin mai târziu Clara se strecura pe furiş în apartamentul japonezului.

Tânăra şi-a dat imediat seama că noaptea aceasta nu va semăna cu precedenta. L-a găsit pe Soukou Yama dezbrăcat, stând ţeapăn la capătul patului matrimoniale. Era adâncit în gânduri şi semăna cu un buda. Clara se dezbrăcă şi se aşeză cuminte la celălalt capăt.

Japonezul nu reacţionă în niciun fel. Cu toate că obrazul său impenetrabil de oriental nu lăsa să se vadă, era foarte prost dispus. În mod hotărât, „nobila familie” din Italia nu era la înălţimea faimei sale. Faptul că Salvo îndrăznise să convoace la Milano un mare „naş” yakuza, fără a se asigura că deplasarea merită osteneală, i se părea o mojicie peste orice închipuire. Să-l facă să-şi piardă vremea, pe el Soukou Yama, poftim maniere! Japonezul avea mare pică pe Salvo. Se aşteptase la orice, nu însă la un asemenea

fiasco. În faţa refuzului trăsnitului de *golden boy*, Salvo se mai făcuse şi de râs lăsând să se înţeleagă că ar putea recurge la anumite mijloace de presiune... Ce mijloace? Violenţa? O colaborare atât de specială ca cea pe care o aşteptau de la Marcheze nu poate fi impusă. Mai rămânea Clara, curtezana asta mică pe care Salvo o credea în stare să-l înduplece pe informatician. Soukou Yama o găsise pe Clara pe gustul său. Dar nu mai mult decât zecile de gheişe şi europene pe care le răsturnase în patul său. Clara era frumoasă şi pricepută în dragoste, adevărat, însă i se părea evident că-i lipsea anvergura. Cum să-ţi închipui că va izbuti acolo unde un milion de dolari se dovediseră ineficienţi? Da, Soukou Yama era furios. Se întorcea acasă cu buzele umflate. Mai mult decât atât, risca să-şi piardă obrazul în faţa conducerii. În Japonia a-ţi pierde obrazul era cel mai rău lucru ce i se putea întâmpla cuiva. Mai ales dacă era un yakuza.

Soukou Yama îşi aminti începuturile sale în influenta „familie” care îl adoptase. Era la sfârşittal anilor şaizeci. Japonia ieşise din război într-o stare jalnică. Oraşe distruse. Fabrici distruse. În toată ţara domnea o mare sărăcie. Bursa neagră devenise o adevărată instituţie. Se aproviziona cu produsele pe care armata americană de ocupaţie le aducea din Statele Unite. Yakuza controlau piaţa. Nu fără greutăţi, căci se loveau de bandele de coreeni, formozani şi chinezi, pe care Japonia îi folosise în timpul războiului ca mână de lucru ieftină. Fiu al unui *burakumin*, un paria, Soukou Yama avea pe atunci

şaptesprezece, optsprezece ani. Tatăl său îşi exercita, într-un cartier la fel de proscris ca cel a prostituatelor, meseria de tăbăcar. Oricum, prostituatele ajungeau uneori să se bucure de o viaţă ceva mai omenească, pe când tăbăcarii erau, dimpotrivă, ţinta unui dispreţ unanim şi nu izbuteau aproape niciodată să se smulgă vieţii lor de mizerie. Soukou Yama devenise yakuza tocmai pentru a scăpa de blestemul care apăsa asupra familiei sale, în care bărbaţii erau tăbăcari din tată în fiu. Şi multă vreme după ce părăsise mediul copilăriei sale i se mai întâmpla să se creadă încă impregnat de mirosul de tanin şi de piele argăsită. Şi, de îndată ce şi-a putut permite, deveni un mare consumator de apă de colonie şi alte produse parfumate.

Fusese recrutat în familia Sumiyochi-rengo de un „naş" care îl remarcase în cursul unei încăierări cu o ceată de coreeni. Ca simplu *kobun* ucenic, îi datora *oyabun*-ului, naşul său, o supunere oarbă. Primele munci care i-au fost încredinţate le-a desfăşurat chiar în casa patronului Trebuia să facă treburi gospodăreşti, să vadă de bucătărie, să servească oaspeţii. Ceva mai târziu deveni şoferul *oyabun*-ului şi familiei acestuia. După ce izbuti să cucerească încrederea totală a naşului, a fost înaintat pe post de gardă personală.

Cu timpul se găsi amestecat în luptele ce opuneau familia sa familiilor concurente. Încăierările acestea i-au adus faima unui bărbat curajos, precum şi câteva răni cu cicatricele cărora se putea mândri de acum înainte. Când

fu admis într-un rang superior în ierarhia responsabilităţilor, ceru să fie tatuat. Această operaţie, îndelungată şi dureroasă, era strict necesară confirmându-i apartenenţa la clan. Şi cum, în tot acest timp, nu se făcuse vinovat de nicio încălcare a regulilor ce domneau în mediul său, scăpase până şi de tăierea unei falange de la degetul mic, ritual prin care un yakuza este absolvit de păcatul comis.

Sosi şi vremea când avea să devină un membru important în *sarakin*, una din acele oficine ce practică camătă, controlate de diferite clanuri. Printre atribuţiile sale se număra şi recuperarea datoriilor. Pentru aceasta apela la o organizaţie care nu ezita să folosească presiunea, ameninţarea şi şantajul. Intervenţiile sale nu fuseseră întotdeauna încununate de succes. Mulţi dintre debitori, hăituiţi de yakuza, se sinucideau ori dispăreau abandonându-şi familiile şi slujba. Însă Soukou Yama se dovedise mai eficace decât alţii în această funcţie.

În cariera lui Soukou Yama aceste *sarakin* nu au constituit decât o etapă. Curând deveni mare „naş” al bandelor *sokaiy* specializate în extorcarea marilor societăţi. După ce achiziţionau un număr de acţiuni ale uneia dintre întreprinderile cotate la bursă, membrii acestor bande pătrundeau în consiliile de administraţie participând la adunările generale ale acţionarilor. Iar dacă se întâmpla ca unii din micii acţionari să conteste hotărârile lor, yakuza îi reduceau la tăcere recurgând uneori la mijloace brutale.

Dar desigur că directorii şi administratorii în cauză plăteau gras asemenea servicii.

Sokaiy lucrau însă şi pe cont propriu. Îşi procurau informaţii compromiţătoare şi confidenţiale despre viaţa particulară ori despre unele activităţi ilegale ale câte unui conducător de firmă, ca apoi să-l şantajeze ameninţând că vor da totul în vileag. Asemenea procedee le permiteau să achiziţioneze, la preţ redus, părţi mari de capital în marile bănci şi companii. Ajunseseră chiar să fie în măsură a arbitra anumite fuziuni între societăţi mamut şi să lanseze mari operaţiuni financiare căpătând în felul acesta o pondere considerabilă în economia japoneză.

Acumulând asemenea experienţă, Soukou Yama exercită acum, în cadrul familiei Sumiyochi-rengo un rol de expert. Era în relaţii cu tot soiul de persoane sus-puse şi organizaţii care aveau de spus un cuvânt hotărâtor în extraordinara renaştere a economiei Japoniei, precum şi în miraculoasa cucerire a pieţelor externe. Atunci când Basilio Salvo îl contactase în legătură cu *golden boy*-ul milanez, apreciase ideea drept originală şi promiţătoare. Cum putea să le explice acum că, în această afacere, se lăsase dus de nas precum un puşti?

Pe vremuri Soukou Yama suferise de un ulcer stomacal. Cu toate că se credea vindecat, i se părea că ura pe care o simţea în clipa aceasta faţă de sicilian putea să-i readucă boala. În orice caz avea arsuri şi simţea o durere surdă în regiunea doudenului. Aruncă o privire scurtă spre Clara. Stătea tăcută, la celălalt capăt al patului. Ce mai voia şi

tâmpita asta? Doar nu-şi închipuia că ar mai putea avea chef de ea!

Se pregătea să-i zică ceva de la obraz, când Clara i-o luă înainte:

— Ce înseamnă exact, o „cheie de cod“?

Întrebarea îl luă pe neaşteptate. Se gândi o clipă mijindu-şi ochii teşiţi.

— Cheie de cod, cheie de dezlegat, cifru... aşa ceva! sfârşi prin a spune.

— Ca un cifru care permite deschiderea unei case de bani?

„Pricepe iute, putorişca asta”, îşi spuse japonezul.

— Da, proprietar cunoaşte cifru. Deschide casa de bani. Hoţ cunoaşte cifru, deschide şi el.

— Şi cu cifrul pe care vi l-ar da *golden boy*-ul aţi avea acces la tezaurul băncii?

— Nu tezaur. Conturi clienţi.

— Asta v-ar permite să daţi în locul lor ordine de vânzare sau cumpărare la bursă?

— Tu bine înţelege.

În cuvintele japonezului era un amestec de ironie şi de mirare.

— Şi aţi putea da ordine pentru bursă tocmai de la Tokio?

— Uşor. Sateliţii. Totul trece prin sateliţi.

— Marcheze însă nu cunoaşte acest cifru, acest cod...

— Nu. Trebuie căutat.

— Şi e greu?

— Greu, dar Salvo spus el geniu informatică.

— Şi ce ar trebui să facă pentru a-l descoperi?

— La mine nu ştie. Eu nu geniu informatică.

Pentru asta i-aţi oferit un milion?

—Da, El dat nouă cheie cod, noi câştigat mai mult. De o sută de ori.

Soukou Yama se strâmbă. Această ultimă precizare îi scăpase fără voie. Nu mai departe decât în dimineaţa aceasta, ca de altfel în toate discuţiile cu sicilianul, el vorbise mai ales de „lecţia" pe care consorţiul dorea s-o dea americanilor, pentru a pedepsi aroganţa lor politică şi comercială. Era vorba, mai ales, de interesul naţional japonez.

Clara păstra tăcerea. Iar yakuza îşi spuse că o subapreciase. Tânăra femeie îi pusese întrebări pricepute ajungând atât de repede la esenţial, încât o bănuia că a mimat ignoranţa pentru a-l mânui mai uşor. Ceea ce nu era adevărat decât pe jumătate. Oricum, Clara ajunsese să-şi dea seama de adevăratele dimensiuni ale jocului.

„De o sută de ori mai mult" spusese japonezul. Asta făcea o sută, ba chiar o sută şi cincizeci de milioane de dolari; de vreme ce „naşii" măriseră, în ultima clipă, oferta făcută tânărului informatician. Dintr-o dată, misiunea dată de Salvo îi apărea în cu totul altă lumină. Iar reuşita acestei afaceri fabuloase depindea acum de ea. Şi reuşita aceasta dacă se înfăptuia, merita să fie recompensată. Bineînţeles cu o recompensă pe măsură.

— Presupunând, spuse ea tărăgănând cuvintele, că izbutesc să-l conving pe Marcheze să vă procure acest faimos „cod”, ce mi-aţi oferi în schimb?

Soukou Yama simţi cum în sufletul său mijeşte o rază de speranţă. Clara nu era numai inteligentă, dar şi interesată. În ochii săi, chiar dacă yakuza se supun regulilor de onoare moştenite de la samurai, nimic nu justifica o fiinţă umană – oricine ar fi fost – mai mult decât banul. Subtilă şi inspirată, Clara abordase chestiunea în cel mai potrivit fel. Cel care îi inspira mai multă încredere. Şi ce risca s-o încurajeze printr-o promisiune exprimată în cifre? Nimic!

— Tu, Clara, obţine de la *golden boy* dat la noi cod. Eu dat atunci la tine două sute de mii de dolari...

Clara socoti repede în minte: două miliarde de lire. Suficient pentru a-şi câştiga libertatea. Ba chiar i-ar ajunge, orice s-ar întâmpla, să-şi asigure şi o mică rentă.

— Îmi convine, spuse ea, dar Basilio nu trebuie să ştie nimic despre înţelegerea noastră.

— La mine depune bani cont bancă Elveţia. Marcheze dat nouă cod, tu ridicat banii. Salvo nimic ştie.

— Bine, de acord, făcu Clara. Voi face tot ce îmi va fi în putinţă pentru ca *golden boy* să accepte propunerea.

Atmosfera, doar cu câteva clipe mai înainte atât de apăsătoare, se înseninase. Iar înţelegerea făcută ţesuse între cei doi amanţi întâmplători legături ceva mai intime. Soukou Yama se apropie de Clara, care îi veni în întâmpinare cu o bunăvoinţă aproape sinceră. Japonezul

nu părea a-şi epuiza vreodată imaginaţia erotică. Aşa încât noaptea se încheie într-un soi de foc de artificii.

Înainte de a se retrage în camera ei Clara notă cu grijă, pe un capăt de hârtie, adresa lui Soukou Yama. Ţinea să poată comunica direct cu yakuza.

Ceilalţi doi tineri cercetători părăsiseră ceva mai înainte laboratorul. Cu toate acestea Irene Delarue nu se mişcase de la locul ei. Continua să examineze lamelele prin puternicul microscop electronic. De fiecare dată când îşi ridica privirile se uita înspre fereastra largă în dreptul căreia stătea Paul Loevendhal, şeful ei. Părea să contemple soarele ce se scufunda în mare într-o risipă de roşu aprins, de galben şi de portocaliu. În realitate Paul nu dădea nicio atenţie splendorilor amurgului. Se mulţumea să urmărească distrat itinerarul unei viespi ce se plimba pe geam, părând bolnavă.

Cu toate că nu ocupa un spaţiu prea mare, laboratorul de algologie era dotat cu un aparataj ultramodern destinat, printre altele, geniului genetic. Făcea parte dintr-un ansamblu de laboratoare ce depindeau de Institutul Oceanografie din Monaco şi se aflau răspândite pe mai multe nivele ale impunătoarei clădiri agăţată pe „Stâncă". În cele consacrate radioactivităţii marine, geofizicii şi meteorologiei îşi desfăşurau activitatea fizicieni şi chimişti. În cele de biologie marină, de neuro-biologie şi de algologie lucrau biochimişti şi geneticieni, care uneori erau totodată şi medici. Toate aceste focare de cercetare erau sub tutela Centrului Ştiinţific din Monaco. Finaciar însă erau susţinute şi de organizaţii precum CNRS, INSERM sau PUNE, (Programul Naţiunilor Unite pentru mediu).

La un moment dat, Paul Loevendhal se întoarse:

— Irene, eşti cumva ocupată în seara asta?

Irene privi încă o dată silueta şefului ei, ce se profila contra luminii, în timp ce inima începu să-i bată mai tare.

— N-am nimic în vedere, Paul, spuse cu glasul înecat de emoţie.

— În cazul acesta te invit să cinăm împreună.

Irene întârziase în laborator tocmai în speranţa că va petrece seara în compania bărbatului pe care îl iubea. Paul o invita, din când în când, la un mic restaurant, din Nisa, în oraşul vechi. De obicei vorbeau despre munca lor şi de „concurenţă", sau despre intrigile care se înnodau şi se deznodau la vecinii lor din Institut. Foarte rar, mult prea rar după dorinţa Irenei, Paul o lua apoi acasă la el.

Locuia într-un apartament cu trei camere, într-un imobil modern, construit pe marginea mării. Locuinţa era mobilată cu o sobrietate spartană. Aproape toţi pereţii erau ascunşi de poliţe încărcate cu lucrări ştiinţifice şi teancuri de reviste. Nimic nu înveselea atmosfera, niciun tablou, nicio floare, ceea ce o întrista pe Irene. Îşi spunea că o prezenţă feminină adică a ei – ar fi transformat cu totul acest spaţiu rece şi sobru. Dar nu-şi făcea nicio iluzie. Loevendhal nu era bărbatul care s-o introducă în căminul şi intimitatea sa.

Dintr-o familie de ţărani bretoni, Irene îşi făcuse studiile mulţumită burselor obţinute printr-o muncă perseverentă. De la universitatea din Rennes la Sorbona, de la o licenţă în biochimie la un doctorat în genetică, din laborator în laborator, ajunsese la Institutul oceanografie din Monaco. Modesta cercetătoare şi descendentul unor iluştri bancheri

flamanzi, care conduceau împreună laboratorul de algologie, erau amândoi de origine nordică. Se simţeau oarecum exilaţi în oraşul acesta de pe Mediterana, unde soarele strălucea în tot cursul anului şi unde totul părea că se învârte în jurul palatului princiar şi cazinoului. Niciunul şi nici celălalt nu legaseră prea multe relaţii cu lumea de aici. Împrejurarea aceasta, precum şi pasiunea lor comună pentru ştiinţă îi apropiase într-atât, încât deveniseră amanţi.

Atunci când Paul o lua acasă la el, obişnuiau să facă dragoste împreună, după un ultim păhărel de whisky. Cu moderaţie: „Nu trebuiesc risipite energiile vitale, spunea Paul Loevendhal. Nu poţi fi în acelaşi timp armăsar şi mare savant”.

Strâns legată de cercetările lui, Irene ştia că Paul e ambiţios şi nădăjduieşte un premiu Nobel. Dar aforismele sale despre economia dragostei i se păreau neverosimile. Pe cât era Irene de bine făcută şi senzuală, pe atât de ingrat îi era obrazul: faţa prea plină, nasul prea scurt, urechile niţel desprinse, pe care părul ţepos nu izbutea să le acopere cu totul. Devotată trup şi suflet lui Loevendhal, îşi dădea totuşi seama că nu exercita asupra şefului ei decât o slabă atracţie fizică. „Ah, dacă aş semăna cu Marilyn Monroe!“ suspina uneori. Din nefericire pentru ea, nu semăna nici cu Marilyn, nici cu Ava Gardner, cu nicio vedetă de cinema.

Îl vedea pe Paul în fiecare zi la laborator. Dar ceea ce ar fi putut fi o fericire, devenise un supliciu. Nu înceta să se

emoţioneze privindu-i fruntea înaltă, ochii de un albastru adânc, nasul îngust ce trăda rasa veche. Din păcate însă, nu acelaşi lucru resimţea pentru trupul subţire si elegant care o subjugase. La fel ca cei mai mulţi dintre oamenii de ştiinţă, Irene era o fire raţională. Şi nu era nici lipsită de simţul observaţiei. În schimb imaginaţia ei lăsa de dorit. La ea, visul înlocuia cu greu realitatea nudă. Între îmbrăţişările pe care Paul i le acorda cu picătura, trupul iubitului avea răgaz să-şi piardă conturul, să dispară în neant. Ireng era nefericită. Avea uneori impresia că e îndrăgostită de o fiinţă fără trup. De un demon. Care, treaba odată încheiată, o abandona nopţii.

În ultimul timp până şi aceste clipe privilegiate pe care Loevendhal i le dăruia erau din ce în ce mai rare. Era clar că tânărul savant nu era în apele sale. Neglija microscopul şi culturile. Era împrăştiat, distrat. Îşi cicălea colaboratorii fără pricină. Bântuia prin laborator precum un duh blestemat. Ceva îl rodea influenţându-i pasiunea pentru muncă şi starea de spirit. Irene îşi înţelegea cu atât mai puţin şeful şi amantul, cu cât cercetările lor se dovediseră, de curând, deosebit de fructuoase şi „rentabile”. Acceptase invitaţia la cină cu ardoare, presimţea însă că seara nu va aduce nimic bun. Era sigură că Paul, aşa cum făcea adesea, o va conduce direct acasă la ea.

Irene locuia în Beaulieu, un fel de suburbuie a crasului Monaco. Închiriase aici o cameră într-o vilă mare, în stil baroc, pe care proprietarul o transformase în pensiune. Camera era mare, cu un plafon înalt şi cu lambriuri aurite.

Paul nu fusese aici niciodată. Nu voia s-o vadă. De fiecare dată, se oprea la grilajul grădinii, o săruta pe amândoi obrajii şi îi ura „noapte bună”. Într-adevăr, având în vedere starea de spirit, a iubitului ei, Irene nu se îndoia că cina lor din seara aceasta se va încheia negreşit cu această mică şi amară ceremonie.

Barba Yannis, grecul care ţinea bodega din apropierea străzii Saint-Francois, i-a instalat la una din mesele pe care le rezerva clienţilor de soi. Le recomandase ca fel principal o doradă pescuită chiar în aceeaşi zi şi le adusese, fără să-i mai întrebe antreul de rigoare: calmari, arici de mare, creveţi...

În timp ce Irene se repezise cu poftă asupra farfuriei, Paul o fixa pe a sa cu o privire dezgustată.

— Ţi-aminteşti, Irene, de congresul nostru de la Padua, în primăvară?

Punând întrebarea, Paul şi-a pus furculiţa pa faţa de masă. Intrigată, Irene înghiţi ultima bucată şi îl imită.

— Ce întrebare, zise. Bineînţeles că îmi aduc aminte. Doar am făcut o comunicare despre proliferarea algelor care ameninţă coastele Italiei...

— Îţi aminteşti şi de tipul acela impunător şi fără gât... bancher ori om de afaceri italian, pe care ni l-a prezentat profesorul Carantini?

—Da, da... Un domn foarte amabil, încântător... Cu voce groasă. Îl chema... stai o clipă... îl chema Salvo. Da, Basilio Salvo... Părea a fi foarte la curent cu lucrările noastre...

— Ai o memorie bună, Irene. Eu îi uitasem numele. Ei bine, *signor* Salvo a revenit la atac.

— A revenit la atac? Cum aşa?

— Dar bine, erai de faţă. Ne ceruse o întrevedere particulară. I-am dat întâlnire la cafenea...

— La cafeneaua Pedrocchi... Exact. Acum îmi amintesc totul. Ne propusese un contract.

—Da. Ne-a întrebat dacă am putea, prin mutaţii genetice, să dăm naştere unei specii noi de criptogamă la care proliferarea să îie mai rapidă decât la cea care dă în prezent bătaie de cap guvernului italian.

— Aşa-i, spuse Irene, foarte mulţumită de a-şi vedea apreciată memoria. I-ai răspuns că, teoretic, ar fi posibil, dar că nu înţelegi: toţi specialiştii se mobilizează, dimpotrivă, pentru a lupta contra algelor din Adriatica.

— Foarte exact. Atunci mi-a destăinuit proiectul său la scară industrială; o algă care se înmulţeşte repede ar putea fi transformată în compost[6], hrană pentru animale şi nu mai ştiu ce. Proiectul mi s-a părut ciudat. Dar era gata, ne spunea, să semneze un contract fabulos, dacă am consimţi să ne consacrăm cercetările, măcar parţial, proiectului său. Ei bine, iată că omul nostru mi-a repetat oferta.

— Când asta?

— Oh, sunt câteva săptămâni de atunci!

— Dar credeam să i-ai spus nu.

— Îl refuzasem atunci, astăzi însă sunt tentat să-i zic da.

— Şi asta pentru ce?

Paul Loevendhal aprinse o ţigară, cu toate că nu se atinsese încă de antreuri.

— Mă întrebi de ce? începu cu glas de înmormântare. Deasupra laboratorului nostru se adună nori negri, Irene! Iată de ce!

Chipul frumos al tânărului savant oglindea o adevărată suferinţă. Irene atinse sub masă piciorul şefului ei. Era un gest care exprima spontan dorinţa ei de a-l îmbrăţişa şi îmbărbăta.

— Ar fi trebuit să-ţi fi mărturisit de mult timp, reluă Paul.

— Mărturisit? În legătură cu ce? întrbă Irene, încă mişcată de amărăciunea lui Loevendhal.

—Ei bine, iată: am primit, în urmă cu două săptămâni, o scrisoare de la *Nature*.

— Şi ce-i cu asta? exclamă Irene, brusc neliniştită.

— Închipuie-ţi că *Nature* ne refuză articolul. Nu-l va publica. Cel puţin atât timp cât „copoii” săi nu vor fi stabilit că nu ne-am bazat concluziile pe manevre false ori pe vreun artefact[7].

— Dar e monstruos! strigă Irene.

Paul şi ea semnaseră un articol care avea drept obiect o descoperire capitală: izbutise să izoleze, în anumite alge din Pacific, molecule, glycolipide, care, *in vitro*, se dovediseră capabile să protejeze sistemul imunitar împotriva virusului SIDA. După părerea celor doi cercetători, articolul avea să provoace senzaţie. Trebuia să mai fie continuat printr-un experiment *in vivo* şi, după

aceea, de punerea la punct a unor medicamente eficace. Având în vedere adevăratul flagel pe care îl constituia boala, Irene Delarue şi Paul Loevendhal nădăjduiau chiar mai mult, respectiv o creştere a prestigiului ştiinţific şi, în perspectivă, substanţiale fonduri financiare, atât pentru laborator cât şi pentru ei personal. Fără a mai vorbi de premiul Nobel, pe care Paul îl considera acum mai aproape ca oricând.

Refuzul revistei *Nature* punea însă totul sub semnul întrebării. Revista aceasta, de faimă mondială, avea o putere extraordinară. Pentru ca întreaga comunitate ştiinţifică mondială să afle de o nouă descoperire, trebuia neapărat ca *Nature* să-i acorde imprimatur-ul. Tot ceea ce publica această revistă pretenţioasă era considerat drept literă de evanghelie. Iar tot ce refuza să publice, devenea contestabil. În unele cazuri de litigiu binevoia să-şi trimită în laboratoarele respective propriii experţi. Dacă aceştia prezentau rapoarte pozitive, revista revenea asupra refuzului; ca din întâmplare întotdeauna era vorba de articole ce prezentau descoperiri ieşite din comun. În privinţa experienţelor lui Paul şi Irene asupra glycolipidelor extrase din alge şi efectul lor anti-SIDA, publicaţia alesese varianta în care condiţiona tipărirea de rezultatul unei anchete realizate în propriile laboratoare.

Cele spuse de Paul cu privire la scrisoarea din partea revistei *Nature* o copleşiseră pe Irene.

— Oh, mizerabilii! sfârşi prin a şopti.

Abia acum înţelegea de ce părea atât de neliniştit şeful ei în ultimul timp.

— Să ştii, Irene, asemenea lucruri s-au mai întâmplat şi altora, reluă tânărul savant zâmbind forţat. Ce este mai rău e că nu poţi să ştii niciodată dinainte unde pot duce.

— Cine sunt oamenii pe care *Nature* ni-i trimite?

— Ei, sunt savanţi de renume! De înaltă competenţă. Dar care nu sunt dispuşi să ne facă cadouri. Închipuie-ţi numai că ceva şchioapătă în experienţele noastre. Un mic detaliu. O chestie de nimic, din care vor face un munte... Raportul ne va fi defavorabil. Articolul va fi definitiv respins... Şi noi toţi vom fi desconsideraţi; tu, eu, întreaga echipă...

— Iar INSERM-ul va găsi de cuviinţă să ne taie creditele.

— Nu toate, nu toate! Laboratorul nostru şi-a dovedit destul eficacitatea pentru ca INSERM-ul să nu renunţe de azi pe mâine la ceea ce a iubit. Şi totuşi...

Barba Yannis aducea pe un platou o splendidă doradă ieşită chiar atunci din cuptor. Observând că Irene nu terminase de mâncat fructele de mare din farfuria ei şi că Paul nici măcar nu se atinsese de a lui, se miră:

— Dar bine, copii, de ce nu mâncaţi? Sper că nu sunteţi bolnavi?

Paul şi Irene îl liniştiră într-un singur glas. Nu, nu erau bolnavi. În seara asta însă nu prea le era foame. Barba Yannis clătină din ţeasta sa pleşuvă cu aer înţelegător, depuse platoul şi strânse farfuriile mici.

— Haide, haide, nu vă lăsaţi, le spuse, trageţi o duşcă bună din tămâiosul meu şi gustaţi apoi din doradă. Acum o oră încă se mai zbatea. Faceţi cum vă spun eu şi vă veţi simţi mai bine!

Îndată ce, chemat de alţi clienţi, bătrânul grec se îndepărtă, Irene răspunse ultimelor cuvinte ale lui Paul:

— Înţeleg, spuse îngândurată. Înţeleg acum de ce ai zis da italianului acela... Salvo...

— Da, Irene, trebuie să ne asigurăm spatele. Omul ne-a făgăduit un contract. Un contract de mare valoare... Oricare va fi verdictul anchetei celor de la *Nature*, şi reacţia INSERM-ului, aceasta ne va permite să rezistăm...

— Bine, dar INSERM-ul nu ne va face mutre dacă includem în program şi cercetările pe care ni le cere italianul?

Pentru prima dată Paul avu un gest de revoltă.

— La dracu cu INSERM-ul! strigă lovind cu pumnul în masă. Nu suntem slugile lor! Nu suntem paiaţele lor! Vor face nazuri în legătură cu contractul? Ei bine, cu atât mai rău! Ne vom descurca şi în cel mai rău caz domnii aceştia n-au să ştie nimic...

Irene se concentră să taie dorada în lungul şirei. Apoi, urmând sfaturile lui Barba Yannis, înainte de a servi peştele, umplu paharele cu vinul tămâios pe care cârciumarul îl aducea din insula sa natală şi al cărui efect euforic îl cunoscuse.

Poate din pricina vinului, ori poate pentru că tânărul savant împărtăşise celei mai bune dintre colaboratoarele

sale, care îi era şi confidentă, secretul ce îl apăsa, oricum, Paul sfârşi cina într-o dispoziţie mai bună decât avusese la început. Din păcate însă buna dispoziţie nu se dovedi suficientă pentru a-l face s-o ducă pe Irene la el acasă!

În faţa grilajului pensiunii, Irene, care se împăcase cât de cât cu soarta, îl întrebă dacă îl va vedea curând pe Salvo. „Foarte curând”, sună răspunsul. După care Paul o sărută pe tânăra femeie pe amândoi obrajii şi îi ură „noapte bună”.

În noaptea aceea însă Irene adormi cu greu. Se simţea frustrată de prezenţa intimă a bărbatului pe care îl dorea cu o intensitate iraţională. Şi o obsedau intervenţia revistei *Nature* precum şi contractul lui Salvo. Paul avea dreptate. Nori negri se adunau deasupra laboratorului. Nori care ameninţau să întunece chiar şi legăturile lor amoroase.

7

Pietro obţinuse de la agenţie cincisprezece zile de concediu. Şi, la fel ca şi în anii trecuţi, se hotărâse a le petrece la Sorrento. Îi plăcea acest orăşel de la ţărmul

mării, în Amalfi, viu şi vesel. De aici te puteai duce nu numai spre Neapole, Paestum şi Pompei, dar şi spre Positano, Amalfi şi Ravello. Mai mult chiar, era patria lui Torquato Tasso. Poetului îi era înălţată o frumoasă statuie în piaţa ce-i poartă numele. Pietro Marcheze nu izbutise niciodată să citească până la capăt Ierusalimul eliberat şi nu-şi amintea decât fragmente din timpul şcolii. Dar încă din adolescenţă numele lui Torquato Tasso avea pentru el o rezonanţă ce îl îndemna la visare.

Pietro descinsese la *Parco dei Principi*, unul dintre cele mai frumoase hoteluri din Sorrento, clădit pe faleza înaltă de tuf. Era înconjurat de un parc întins în care galbenul lămâilor şi roşul palid al porticalelor străpungeau verdele întunecat al frunzişului. Cele mai multe dintre camere beneficiau de o vedere minunată asupra golfului Neapole şi asupra Vezuviului. Ca şi celelalte palate dinspre mare, găzduise în trecut celebrităţi precum Byron, Goethe, Lamartine, Verdi, Stendhal, Wagner şi mulţi alţii. În prezent era frecventat mai ales de către englezi şi americani înstăriţi, căci preţurile camerelor făceau un soi de selecţie naturală printre virtualii clienţi. Pietro însă îşi putea permite să trăiască două săptămâni ca un nabab. La Sorrento nu se sinchisea niciodată de cheltuieli.

Era încă destul de cald acest sfârşit de septembrie. Înainte de a lua dejunul într-un restaurant select pe care îl descoperise, Pietro se răcorise în piscina hotelului, plasată între palmieri în mijlocul parcului. Desigur că *Parco dei Principi* poseda şi o plajă proprie, accesul la ea fiind uşurat

de un ascensor improvizat. Clienţii doritori să se prăjească la soare nu ezitau să se ducă la plajă dar, la fel ca toată Marea Mediterană, şi golful Neapolelui era poluat. Într-atât, încât puţini erau cei care îndrăzneau să se scalde. Ca toate fiinţele singuratice, Pietro avea mare grijă de sănătatea sa. Nu avea chef să contracteze în apa infestată de bacterii o boală de piele ori o hepatită virală. Aşa că se mulţumea cu băile în piscină, unde apa era împrospătată permanent.

În timp ce se odihnea într-un şezlong, înfăşurat în halatul de baie, după cele două lungimi de bazin pe care le străbătuse înot, în jurul lui se zbenguiau o mulţime de alţi clienţi ai hotelului. Chiar atunci, de la nivelul cel mai înalt al trambulinei, se pregătea să sară o tânără femeie bronzată, cu trup sculptural. Cei care se bălăceau în bazin s-au dat la o parte să-i facă loc. Tânăra îşi luă avânt şi se cufundă în apă, dreaptă precum o lumânare, abia stârnind câţiva stropi. Un plonjon fără cusur... Înotătoarea reveni la suprafaţă şi ajunse la scara piscinei din câteva mişcări suple de craul. Se ridică pe bordura bazinului, îşi scoase casca de baie şi îşi scutură buclele negre. Apoi, cu pas uşor, se îndreptă spre rândul de şezlonguri libere, ezită o clipă şi alese unul ce se afla la numai câţiva paşi de Pietro. Trecând prin faţa lui, *golden boy*-ul îi putu vedea faţa de aproape. Era de o frumuseţe care îţi tăia răsuflarea. Pietro avu în treacăt impresia că a mai văzut-o cândva. Desigur, una din impresiile acelea false ce te fac să crezi că recunoşti ceva.

Întinsă în şezlong, tânăra femeie închisese ochii. Cu îndrăzneala celui care e sigur că nu este privit, Pietro se întoarse către vecina sa.

La paisprezece ani, Marcheze străbătuse o perioadă de fetişism. În timp ce îşi petrecea vacanţa pe insula Elba, împreună cu părinţii săi, se îndrăgostise nebuneşte de o fetiţă de o vârstă cu el. Ceea ce îl atrăsese la ea era linia delicată a gâtului şi a picioarelor. Aceste amănunte ale trupului fetei îl răscoleau. Le visa, ar fi dat orice pentru a le putea mângâia. Dar nici vorbă de aşa ceva, timiditatea lui îl împiedica să se apropie de copilă şi cu atât mai puţin să-i declare flacăra ce-l mistuia. De altfel, tânăra adolescentă îl ignora total. Nu avea ochi decât pentru băieţii mai răsăriţi şi mai îndrăzneţi decât el... Nopţi de-a rândul Pietro se străduise să născocească diferite stratageme care i-ar fi permis să atingă gâtul zeiţei sale. Însă, de fiecare dată când credea că a găsit o cale sigură pentru a-şi împlini dorinţa, realitatea crudă a zilei următoare se încăpăţâna să-i nimicească fantasmele nopţii.

Cu toate acestea, într-o seară, zeii care veghează asupra îndrăgostiţilor în suferinţă îi îngăduiră un prilej la care nu mai nădăjduia. Într-un cinematograf în are liber, aşa cum se întâlnesc în mod obişnuit în staţiunile balneare, se întâmplă să fie aşezat chiar în spatele scaunului pe care îl ocupa stăpâna dorurilor sale. În loc să urmărească desfăşurarea acţiunii pe ecran, Pietro nu-şi putuse întoarce ochii de la graţiosul gât ce i se oferea privirii. Îl

atrăgea precum un magnet. Un adevărat supliciu al lui Tantal. În cele din urmă, nemaiputându-se stăpâni, întinsese mâna şi mângâiase pe furiş acea ceafă atât de mult dorită. Fata s-a întors cu un ţipăt şi, fără ca Pietro să fie sigur că fusese recunoscut, i-a dat o palmă răsunătoare. În ciuda trecerii anilor, Pietro mai păstra şi acum o amintire usturătoare.

Astăzi fetişismul acesta erotic îl părăsise. Însă nu rămăsese mai puţin sensibil în faţa frumuseţii unui gât de femeie şi – ca un adept al gustului chinezesc – la farmecul unui picioruş. Vecina sa cu ochii închişi, atât de frumoasă întru totul, avea un gât de lebădă şi picioare mici. Pietro simţea o puternică dorinţă să-i vorbească, s-o cunoască. Dar, întocmai ca acea adolescentă ce-i stârnise primele emoţii, străina nu-i acordase niciun interes. Mândră şi nepăsătoare, trecuse prin faţa sa ca şi când nici n-ar fi existat. Astfel că Pietro era paralizat daţorită timidităţii sale bolnăvicioase şi de teama unui refuz brutal.

Ca întotdeauna când se simţea dezorientat sau în încurcătură, Pietro se apucă să-şi şteargă ochelarii. În sinea sa făcea tot felul de socoteli. Frumoasa dormea, ori se făcea că doarme? Va deschide ochii? Dacă da, îşi va întoarce capul spre el? Îi va dărui oare un surâs? În cazul acesta era hotărât – şi-o făgăduia cu mâna pe inimă – să-i vorbească. Dar, atunci când, la puţină vreme după aceea, vecina deschise din nou ochii, nu făcu nimic din cele pe care le aşteptase. După ce căscă discret, părăsi şezlongul. Acum se îndrepta, cu mersul acela mlădios pe care Pietro

i-1 admirase, către cabinele rezervate femeilor. „Se duce să se îmbrace”, gândi Pietro. Oare va prânzi aici în hotel, sau altundeva? Singură ori nu? Orice s-ar fi întâmplat, Pietro se hotărî în sinea sa să găsească un alt prilej pentru a o cunoaşte.

Deodată observă, pe lespezile de lângă scaunul părăsit de necunoscută, un obiect strălucitor. Pietro se ridică, îl culese şi-l examină de aproape: era vorba de un lănţişor din acelea pe care unele femei mai cochete îl poartă în jurul gleznei. Frumoasa înotătoare îl pierduse, deoarece agrafa se desfăcuse. Pietro îşi spuse că a găsit în sfârşit pretextul pe care şi-l dorise atât. Tânăra va apare desigur curând, îmbrăcată, nu avea decât să aştepte. Se postă în faţa cabinelor pentru doamne, cu lănţişorul în mână.

Zece minute mai târziu, într-o rochie uşoară de vară, străina trecea din nou prin faţa sa, fără să-l vadă.

Pietro fugi în urma ei.

— Doamnă! strigă, scu... scuzaţi-mă că vă deranjez. Nu ati pierdut cumva ceva?

Tânăra femeie se întoarse. Ochii migdalaţi, sprâncenele arcuite, guriţa adorabilă întredeschisă exprimau uimirea cea mai sinceră.

— Lănţişorul acesta nu vă aparţine? continuă Pietro.

— Oh, lănţugul meu!... Unde l-aţi găsit?

— La picioarele şezlongului dumneavoastră.

— Vai, ce drăguţ din partea dumneavoastră că l-aţi ridicat şi mi l-aţi adus!... Ţin mult la el.

— Plăcerea e de partea mea.

Necunoscuta luă lănţişorul din mâinile lui Pietro, se aplecă şi şi-l prinse pe glezna goală.

— Trebuie să recunosc că vă vine de minune. Daţi-mi voie să mă prezint: Pietro Marcheze.

Abia acum tânăra femeie îl privi drept în faţă şi îi adresă un zâmbet radios.

— Încă o dată vă mulţumesc pentru... pentru... Părea că nu îşi găseşte cuvintele. Mă numesc Clara Bonnaci.

Între timp Pietro se asigurase că numita Clara Bonnaci nu purta verighetă. Ceea ce îl încurajă să continue.

— Întâmplarea ne-a apropiat, doamnă, spuse el. Nu ne-am putea cunoaşte mai bine... de pildă la un păhărel?

Clara Bonnaci ezită o clipă, zâmbetul însă nu-i dispăru, părând a-i dezminţi şovăiala.

— De acord, spuse în sfârşit. Dar, având în vedere împrejurările, eu vă invit.

— Nici să nu vă gândiţi! protestă Pietro.

—Nu cumva găsiţi, ca toţi bărbaţii, că asta v-ar putea ştirbi din bărbăţie? întrebă Clara pe un ton glumeţ.

Pietro se grăbi să respingă acuzaţia. Cum şi el trebuia să se îmbrace, şi-au dat întâlnire în barul hotelului.

Clara era încântată de mica ei şiretenie. Funcţionase perfect. Cei doi tineri deveniră nedespărţiţi în zilele ce au urmat. Mâncau împreună, făceau excursii împreună. Pietro cunoştea bine coasta Amalfiului. Făcea pe ghidul. O conduse pe Clara la Paestum. Aici erau mai puţini turişti. Cum însă şi aceştia se găseau împrăştiaţi prin uriaşa agora, nu erau supărători. Hoinăriseră pe Via Sacra,

năpădită de nasturi de aur şi admiraseră templele dorice, atât de apropiate între ele. Cel mai vechi dintre ele, construit în secolul VI înainte de Christos, era închinat zeiţei Hera, cel mai mare era templul lui Poseidon, iar al treilea aparţinea divinităţii Ceres. Clara rămase mută de admiraţie, apreciind sobrietatea şi minunatul lor echilibru în proporţii. Se amuzaseră copios în faţa frescelor greceşti expuse în muzeu. Reprezentau un bărbat tânăr care se arunca în mare de la înălţimea falezei, iar Pietro o tachinase pe Clara făcând aluzie la talentul ei de săritoare. Clara comentase scenele de dragoste homosexuală între bărbaţi maturi şi efebi, dovedind o mare libertate de spirit.

În ziua a treia, Pietro şi Clara s-au dus la Capri. Au vizitat vila de la San Michele. Aici Clara remarcase cu ironie gustul nu prea sigur al lui Axel Munthe[8]: celebrul scriitor adunase în faimoasa lui locuinţă mici capodopere ale antichităţii, dar şi un mare număr de orori. Clara petrecuse apoi mult timp în faţa nenumăratelor prăvălii cu suveniruri. După ce îşi cumpără câteva nimicuri, Pietro o conduse într-o tavernă frecventată mai ales de podgoreni.

Clara îl găsea pe Marcheze fermecător. Acest copil mare, puţin naiv, care însă dovedea uneori că poate fi amuzant, era pentru ea o schimbare binevenită faţă de bărbaţii pe care îi cunoscuse până atunci. Îi făcea cu stângăcie o curte discretă şi părea uluit că nu e respins de Clara. Aceasta însă nu putea uita că se afla în misiune. Îşi spunea că, preliminariile odată încheiate, venise timpul să

şi-l apropie pe Pietro printr-o legătură mai strânsă. Chiar în seara aceasta va face în aşa fel încât să-l aducă în patul ei. Era de pe acum sigură că va putea dobândi un ascendent senzual asupra acestui inocent care nu ieşise complet din adolescenţă. Pentru a obţine de la Pietro ceea ce acesta îi refuzase lui Salvo.

În timp ce se delectau cu un păstrăv cu migdale, în taverna din Capri, Clara întrebă:

— Cum sunt secretară particulară la un mare financiar, nu trebuia să-mi explici ce înseamnă un *golden boy*. Dar ce înţeleg mai puţin este de ce ai nevoie, în meseria dumitale, de cunoştinţe de informatică.

Clara şi Pietro schimbaseră în treacăt câte ceva despre ocupaţiile lor. Asta se petrecuse atunci când Pietro o invitase pentru prima oară la masă, între fructe şi brânzeturi. Nu insistaseră asupra vieţii lor profesionale. Ca doi oameni în concediu, aveau destule alte subiecte de conversaţie. Acum însă întrebarea directă a Clarei îl flata pe Pietro. Hotărât lucru, tânăra femeie îi arăta un interes crescând.

— Vezi, dragă prietenă, răspunse el ascunzând cu greu fiorul de orgoliu ce-l cuprinsese, un *golden boy* nu-i un *broker*. Tinerii cunoscuţi sub acest nume fac speculaţii cu valori monetare. Cumpăra sau vând dolari, mărci germane sau yeni, cu milioanele. Lor le este suficient să aibă puţin fler... Să anticipeze cu puţin timp înainte creşterea sau scăderea cursului şi să nu se înşele prea des...

— În timp ce un *golden boy*...

—Acesta se ocupă mai ales de afaceri cu termen, altfel spus, de debuşeuri, precum şi de produse financiare. Ceea ce e cu mult mai complicat. Pentru a putea anticipa fluctuaţiile cursurilor se procedează la calcule sofisticate.... Trebuie puse la punct prologicialele...

— Aici intervine deci informatica.

— Chiar aşa.

— Şi eşti tare în domeniu?

Pietro se agită pe scaunul său. Se zbuciuma între modestia sa naturală şi dorinţa de a renaşte în ochii acestei fete splendide despre care începuse să creadă că o va putea cuceri.

— Cei pentru care lucrez spun că da.

— Şi pentru a putea rezolva asemenea probleme se întâmplă să apelezi şi la sisteme informatice din străinătate?

Întrebarea părea inocentă şi fusese pusă cu acelaşi surâs seducător pe care Clara îl avea pentru el ele la începutul mesei. Dar Pietro fu tulburat. Ceva abia perceptibil puse pe *golden boy* în stare de alarmă. Şi brusc, în creierul său bine organizat, se declanşă răspunsul. De mai multe ori, în cursul ultimelor zile, avusese impresia trecătoare că o mai întâlnise pe Clara undeva. Acum îşi amintea precis că fusese de faţă la întrevederea pe care o avusese cu Basilio Salvo şi clientul său japonez, în barul marelui hotel Galia. Descoperirea aceasta îl prăbuşi într-o prăpastie de îndoieli şi resentimente. Deci marele financiar la care lucra Clara

era el, Salvo. Un personaj care răspândea în juru-i un miros de pucioasă. Pietro cădea din cer. Punându-şi întreaga sensibilitate de o parte, inteligenţa sa lucra cu viteza unui ordinator. Şi dacă frumoasa Clara nu era la Sorrento decât pentru că patronul ei îi poruncise să-l îmbrobodească? Să obţină, cu orice preţ, colaborarea sa? Şi dacă drăgălăşenia ei, râsul acela cu care i-a răspuns atunci când, profitând de un colţ mai întunecat din vila de la San Michele, îi mângâiase ceafa, nu erau decât prefăcute? Pietro simţi o durere ascuţită în regiunea inimii. Nu, nu, aşa ceva nu era de închipuit! Nu putea renunţa la fata aceasta superbă care, spre deosebire de atâtea altele, părea să-i primească avansurile. Sorbi îndelung din paharul de chianti şi înlătură pentru moment toate gândurile ce îi nimiceau fericirea abia născută.

Clara încă aştepta răspuns la ultima ei întrebare. Răspunsul însă întârzia. Îşi dădu seama din ce cauză. Pietro era incapabil să-şi ascundă sentimentele. Chipul îi era răvăşit şi numai după felul cum înghiţea vinul se putea citi starea sa sufletească. „A înţeles totul! îşi spuse Clara. Ce proastă am putut fi!“

Mersese prea departe şi prea repede. Ce se va întâmpla acum? se întrebă tânăra femeie. Ce trebuia să facă? Să joace cu cărţile pe masă, ori să continue partida care, alimentată de o dublă ipocrizie, risca să devină o cacialma?

Avantajul era de partea lui Pietro. Clara îl observa cu o curiozitate amestecată cu un sentiment de vinovăţie. Dar

acesta era un sentiment pe care nu şi-l putea permite. Contrar obiceiului, făcuse dovada unei mari stângăcii. În caz că Pietro va găsi de cuviinţă să rupă brutal legătura lor din această pricină, risca nu numai să-şi dezamăgească patronul, ci să piardă şi fabuloasa primă făgăduită de japonez.

Pietro tăcea. Într-un colţ, doi pescari vârstnici discutau în dialect napolitan. În colţul opus, o pereche cu doi copii, cuminţi ca îngerii, răsuceau spaghete în jurul furculiţelor. Din când în când pe sub mesele mici se repezeau în zbor rândunele urmărind musculiţe. În tufişurile din apropierea tavernei răsună cântecul unui grangur.

Clara îşi zise că, aşa cum se prezentau lucrurile, trebuia să pună totul pe o singură carte. Întinse braţul pe deasupra mesei şi prinse o mâna a lui Pietro între ale sale.

— Sunt o femeie care se comportă foarte firesc şi destul de îndrăzneţ. Poate prea îndrăzneţ, după gustul dumitale. Doar că... iată, m-ai crede dacă ţi-aş spune că te găsesc foarte atrăgător? Trebuie să mă crezi! O spun cu toată sinceritatea. Ţi-o voi dovedi in noaptea asta...

Pietro nu îşi retrase mâna. Iar cuvintele Clarei dezlănţuiră în el un val de căldură.

Grangurele se făcu din nou auzit. Pe chipul lui Pietro se răspândi un zâmbet larg.

— Îţi plac păsările? întrebă cu o patimă care trăda ce importanţă dă întrebării.

Surprinsă, Clara îşi frecă vârful nasului.

— Da, spuse în cele din urmă.

— Cu adevărat?

— Da.

— În cazul acesta, spuse Pietro scoţând un suspin de uşurare, cred că ne vom putea înţelege şi în alte privinţe.

Chiar în noaptea aceea Pietro cunoscu în braţele Clarei toate mângâierile pe care le visase dintotdeauna şi care nu îi fuseseră dăruite până atunci de nicio altă femeie.

8

Basilio Salvo aştepta în micul, salon de lângă studiourile Televiziunii din Genova, ca Gina să-şi termine emisiunea. Era principalul acţionar al acestui post particular de televiziune, dar nu-i călca decât foarte rar

pragul. Postul era rentabil datorită reclamelor. În comparaţie cu celelalte întreprinderi financiare sau imobiliare ce îi aparţineau, fără a mai vorbi de operaţiile sale ilegale, constituia cea din urmă dintre grijile sale. Într-adevăr, nu căutase să dobândească o majoritate de voturi în consiliul de administraţie decât pentru a-şi putea impune voinţa şi a-i asigura Ginei un salariu convenabil. De atunci încoace ea îşi justificase cu prisosinţă profiturile ce fuseseră socotite, la început, exagerate. Emisiunea ei zilnică de astrologie cunoscuse un succes crescând, ce îi aducea în prezent un măgulitor surplus de audienţă, precum şi sute de scrisori de la spectatori entuziaşti. Gina stabilea în fiecare zi horoscoape pentru toţi născuţii sub diferitele semne ale zodiacului. În funcţie de poziţia aştrilor le împărţea sfaturi de ordin sentimental şi practic.

Basilio nu era singurul din salon. Mai erau acolo o ziaristă între două vârste, agresivă şi boită, precum şi doi bărbaţi, invitaţii ei, cărora urma să le ia un interviu în faţa camerelor. Cei trei aminteau cu voce tare temele pe care urmau să le abordeze. Basilio înţelese că erau consilieri municipali din opoziţie. În clipa aceasta toţi trei tăceau, ziarista decretând că nu e bine a dezvălui prea mult subiectul dezbaterii ce urma să aibă loc, pentru a-i putea păstra neştirbită spontaneitatea.

Ca să mai treacă timpul, sicilanul aprinsese o ţigară, dar trebui s-o stingă imediat căci, cu toate că fereastra era deschisă, ziarista se plânse, în termeni usturători, că o deranjează fumul. Salvo se supuse, nu însă fără s-o înjure

în gând. De câtăva vreme, sub pretextul că fumul de tutun putea provoca un cancer la plămâni la nefumători, aceştia exercitau o adevărată teroare asupra celor care fumau.

Basilio îşi consultă ceasul. Gina mai avea zece minute de emisie. Se întâmpla destul de rar să vină s-o caute la serviciu. Dar acum era nerăbdător să se întâlnească cu ea. Nu pentru a se mai bucura o dată de rotunjimile atrăgătoare ale trupului Ginei, ci pentru a-i cere un sfat care să-l liniştească. De câteva zile încoace Basilio trăia clipe de mare frământare. Marile sale proiecte ajunseseră într-un punct mort. De la Clara primise veşti vagi prin telefon, din care nu-şi putuse da seama dacă făcuse ori nu progrese în misiunea ce-i încredinţase. Pe de altă parte, emirul Fallah, pe care îl pistonase cu telegrame şi fax-uri, se încăpăţâna să nu răspundă. Da, avea neapărată nevoie s-o consulte pe Gina. Nu pe experta în astrologie, ci pe prezicătoare. Pentru că Gina avea daruri pe care le acorda cu zgârcenie şi numai celor apropiaţi.

Becul roşu de deasupra uşii masive a studioului se stinse. Niciun minut mai târziu Gina se strecura prin uşa întredeschisă. Ziarista se repezi împreună cu invitaţii ei în studio, în timp ce Gina se apropie de Basilio legănându-se. Aplecându-se peste fotoliul în care era aşezat, îi aplică două sărutări zgomotoase pe amândoi obrajii.

— Ştii, când portarul a venit să-mi spună că vei veni aici, m-am întrebat dacă nu cumva s-a întâmplat ceva.

—Nu... nu s-a întâmplat nimic, minţi Salvo.

— Atunci rămâi noaptea asta la mine? obrazul Ginei exprima o bucurie copilăroasă. Ştii, mi-am cumpărat o mobilă japoneză, o piesă foarte frumoasă. Sunt sigură că-ţi va place.

— Nu, Gina, n-am să pot rămâne la tine diseară. Trebuie să mă întorc până atunci la Milano. Doar vom petrece după-amiaza împreună.

Chipul Ginei se întunecă.

— N-are a face, tot e mai bine decât deloc!

— Vino, făcu Basilio, în primul rând să mergem să mâncăm.

Mercedesul lui Salvo şi şoferul, în acelaşi timp şi gardă personală, îi aştepta în faţa clădirii postului de televiziune. Guido, un uriaş, se grăbi să le deschidă portiera.

— Du-ne la *Cinque Lampadi*, porunci Basilio. Ne-ai rezervat o masă?

— Da, domnule,... dar, dacă nu vă supăraţi... telefonul din maşină ar trebui revizuit. Nu se aude prea bine,..

— Caută un electronist la Milano. Şi acum dă-i bătaie, mor de foame.

Guido demară ca din puşcă. Alese drumul pe Via Garibaldi şi nici el, nici patronii săi nu acordară vrea atenţie palatelor în stil Renaissance ridicate de marile familii ducale, ce defilau pe lângă ei. Erau prea obişnuiţi cu faţadele lor somptuoase, cu coloanele şi portalurile în ardezie neagră sau marmură albă. Doar minunatul palat

ce adăpostea Camera de Comerţ atrase în treacăt privirea lui Salvo.

Guido pătrunse curând în oraşul vechi, ce urca colina Sarzano. Aici străzile erau înguste şi populate cu cohorte de pisici; din loc în loc, mici biserici baroce, închinate Fecioarei sau sfinţilor Cosimo, Damiano, Donato... Străvechile case, înghesuite unele într-altele, uneori de o mare frumuseţe, alternau cu terase pitice preschimbate în grădini de busuioc, mentă, muşcate, hortensii şi trandafiri. Guido opri în sfârşit în faţa celui mai renumit restaurant din Genova, *Cinque Lampadi*.

Îndată ce trecură de uşa batantă, Basilio şi Gina se treziră într-o sală încărcată de aurării. Din cauza semiobscurităţii ce domnea aici, era deja iluminată de cinci mari lustre veneţiene.

Salvo, un obişnuit al locului, fu întâmpinat de *maître d'hotel* cu multe plecăciuni. Cele mai multe mese erau deja ocupate, pentru ei însă fusese rezervată o masă ceva mai retrasă, într-un salon alăturat. Îndată după ce lciară loc, le-au fost aduse listele. Gina o parcurse pe a ei cu o expresie bănuitoare.

— Vrei să mă omori, spuse, aducându-mă aici. Doar ştii bine că trebuie să am grijă zi şi noapte de silueta mea. Cum vrei să rezist la atâtea ispite?

Basilio se strâmbă batjocoritor:

— Tocmai de aceea. Aici ai de unde alege. Îţi poţi comanda mâncăruri care, chiar dacă sunt dietetice, rămân totuşi delicioase.

Gina optă pentru o salată şi o porţie de miel, iar Basilio comandă un pateu de raţă şi pulpă de căprioară, totul stropit cu un Pomerol '52.

În timpul prânzului Gina vorbi mult despre ultima ei pasiune. Citise de curând o traducere a Evangheliei, după sfântul Toma. O sectă de tradiţie gnostică, la care avea de gând să adere, crease un noul cult în jurul acestei Evanghelii apocrife, descoperită recent de păstori în nordul Egiptului. Manuscrisul original era scris în limba coptă, prezentându-l pe Isus într-o lumină cu totul deosebită de cea transmisă de către Evangheliile tradiţionale. Format la o şcoală ezoterică, Isus i-ar fi făcut pe discipolii săi – şi mai ales pe Iuda, preferatul său – adevăraţi iniţiaţi. Departe de a le făgădui împărăţia Cerurilor, îi sfătuia să caute „împărăţia" în ei înşăşi, aici pe pământ. Cu alte cuvinte, propovăduia un creştinism ce purcedea direct din filosofiile orientale...

Basilio asculta neatent cuvântarea Ginei. Îi vorbise adesea despre misterele hinduse, de taina cabalei, de posibilităţile alchimiei. De obicei o lăsa în pace. Ca toţi oamenii care deţineau un rang înalt în ierarhia financiară sau politică, era fascinat de tot ce însemna ocult. Şi – la fel ca alte mărimi ale acestei lumi, începând cu Hitler şi terminând cu Reagan, care se încăpăţânau să consulte magi, ghicitori şi profeţi – el se adresa Ginei. Uneori Gina era extralucidă. Avea viziuni a căror interpretare deschidea perspective de viitor. Basilio avea încredere în darul ei. Şi gândul că avea ca iubită o femeie cu asemenea

puteri deosebite, contribuia mult la afecţiunea ce i-o purta. Pălăvrăgeala Ginei însă – adesea obscură – îl plictisea. Iar astăzi, când era frământat de propriile sale griji, mai mult ca oricând. Îndată ce Gina isprăvi felul principal, Salvo îi întrerupse şuvoiul:

— Ce ai mâncat, draga mea, e într-adevăr prea puţin, îţi voi comanda acum un tort de ciocolată.

—Nici să nu te gândeşti! strigă Gina. Şi regimul meu?

— Astăzi vei face o excepţie.

Salvo şi făcuse semn chelnerului comandând, fără a ţine seama de protestele ei, o porţie „mare“ de tort de ciocolată. Insistenţa lui nu era inocentă. Ştia din experienţă că Gina, care se ferea de dulciuri, nu va putea rezista în faţa unui asemenea desert. Se va repezi asupra lui şi-l va înfuleca într-un extaz de lăcomie. Or acest extaz se putea uşor transforma în transă. Se întâmplase de mai multe ori ca Basilio să observe un fenomen ciudat: o simplă prăjitură putea să declanşeze la Gina darul profeţiei. Iar Basilio profitase de aceasta pentru a cere amantei sale să anticipeze viitorul şi să dea răspuns unor probleme arzătoare.

Micul ritual se desfăşură astăzi în acelaşi fel. Îndată după ce Gina înghiţi şi ultima firimitură de tort, cu o poftă vecină cu lăcomia, ea se lăsă pe spate rezemându-se de spetează scaunului. Chipul ei exprima beatitudine. Pentru Salvo venise clipa s-o pună la încercare.

— Spune-mi, Gina, ce crezi, va reuşi Clara în misiunea pe care i-am încredinţat-o? Crezi că va obţine de la

nenorocitul ăla de *golden boy* să ne facă serviciul pe care îl vrem de la el?

Gina nu putea fi păcălită atât de uşor. Nu era prima dată că Basilio îi făcea figura cu prăjitura. De câteva minute se aştepta ca el să profite de clipa ei de slăbiciune pentru a-i stoarce profeţii. Basilio îi vorbise câte ceva în legătură cu acel *golden boy* care, datorită geniului său de informatician, avea să-l ajute să dea o mare lovitură. Dar nu ştia nimic despre dedesubturile afacerii şi cu atât mai puţin nu cunoştea miza ce era în joc. Îi displăcea însă că Basilio încredinţase Clarei rezolvarea afacerii. Gina ştia că amantul ei se culca din când în când cu Clara. O ştia cu atât mai bine cu cât se întâmplase ca amândouă să împartă patul cu Salvo. Fireşte, ca o femeie înţeleaptă ce era, Gina nu se arătase niciodată geloasă. Dar o invidia pe Clara pentru frumuseţea ei, pentru subţirimea ei şi pentru încrederea pe care i-o arăta Salvo pe plan profesional. Şi nu-i plăcea, dar deloc, ca tânăra secretară să-i dispute uneori iubitul. Aşa că nu o avea la inimă.

Gina se prefăcu că se gândeşte. Înainte de a-i răspunde lui Salvo închise ochii şi făcu o mină inspirată.

— Cred, dragostea mea, cred că în treaba asta Clara nu-ţi va fi de niciun folos.

Gina scoase un oftat adânc şi continuă:

— Văd un foc în mijlocul unei câmpii. Clara trebuie să-l întreţină. Se învârte în jurul lui şi aruncă lemne uscate. Apare un câine mare... un câine uriaş. Ridică laba şi

urinează peste flăcări. Focul se stinge... Clarei îi este foarte frică... Încearcă să reaprindă focul... nu izbuteşte...

Gina deschide ochii. Îşi scutură părul blond ca şi cum.ar fi vrut să alunge vedenii.

— Ce să spun, toate astea nu-mi par de bun augur, trase concluzia.

Salvo se încruntă.

— Într-adevăr, cele ce-mi spui mi se par destul de îngrijorătoare, spuse el.

Se întreba dacă e sau nu Gina în zi bună. Dacă trebuia să ia de bune imaginile acestea tulburi şi prevestitoare de rele. Îşi spunea că în cazul ăsta era timpul să găsească alte căi care să-l facă pe informatician să se dea pe brazdă. Dar îl cuprinsese un fel de teamă superstiţioasă care îl împiedica să gândească la noi soluţii.

— Şi celălalt? o întrebă pe Gina.

— Care celălalt?

— Celălalt... adică emirul... afacerea pe care vreau s-o fac cu el... O vom duce la bun sfârşit?

Gina nu ştia nimic despre afacerea la care făcea aluzie. Dar observase că răspunsul dinainte îi stricase lui Basilio buna dispoziţie. Ţinând seama de după-amiaza făgăduită, de la care aştepta multe, lucrul acesta era foarte neplăcut. Îşi spuse că, oricare ar fi viziunile ei, al doilea răspuns trebuia să sune ceva mai încurajator. Închise din nou ochii.

— Văd marea, o mare albastră... nu, verde, foarte verde... ca şi cum...

— Ca şi cum ar fi acoperită de alge? întrebă repede Basilio.

— Da, da... S-ar putea să fie alge. Iar yachtul emirului a aruncat ancora în mijlocul acestei mări de alge... Şi îl văd pe emir, care numără bancnote, teancuri de boncnote, munţi de bancnote...

Dumnezeu fie lăudat, îşi spuse Basilio, măcar una din două se prezintă bine. Gina e într-adevăr uluitoare! Auzi, să vadă alge!... Când nu ştie nimic de treaba asta!

— Îţi mulţumesc, iepuraşule, că mi-ai dezvăluit viitorul. Asta mă va ajuta mult în hotărârile mele.

Făcu semn chelnerului. Nota era pregătită şi sicilianul o achită cu cartea sa de credit. Ridicându-se în picioare, lăsă pe masă un bacşiş gras.

— Vino, draga mea! E timpul să ne gândim la siestă noastră. O meriţi cu prisosinţă.

Aşteptând pe trotuar sosirea lui Guido şi a Mercedesului, Gina îşi petrecu drăgăstos braţul în jurul mijlocului gros al iubitului ei.

9

Clara s-a întors în micul ei apartament din Milano. Primea aici numeroase apeluri telefonice din partea lui Salvo, nerăbdător să afle dacă făcuse progrese în domesticirea lui Pietro Marcheze. *Golden boy*-ul ăsta obtuz avea de gând să accepte în sfârşit fantasticele propuneri ce i se făcuseră?

Clara nu ştia ce să răspundă. Misiunea ei se dovedea cu mult mai dificilă decât o imaginaseră cei doi „naşi”. Ea însăşi era puternic stimulată de înţelegerea secretă pe care o încheiase cu Soukou Yama. Dar se convingea din ce în ce mai mult că asupra lui Marcheze banii nu aveau o atracţie prea mare. Singurul lucru la care putea spera era ca atracţia ei personală asupra acestui băiat fermecător, timid şi naiv, să fie destul de puternică pentru a-l face să-şi schimbe atitudinea. Dar lucrurile nu erau prea simple nici în privinţa aceasta.

Continuaseră şi la Milano, săptămână de săptămână, relaţiile intime pe care le începuseră la Sorrento. Pietro era în al şaptelea cer. Nu-i venea nici acum să creadă că soarta îi dăruise o iubită atât de frumoasă. Şi atât de expertă în practica dragostei. Dar o umbră întuneca ceea ce, în alte împrejurări, ar fi numit fericirea sa. Ca bun matematician, Pietro nu avea încredere în „noroc“. Trebuia să nu ştii nimic despre legile mulţimilor, spunea el, pentru a putea crede că puteai face avere jucând la loto ori ruletă. Oricine avea aceleaşi şanse de a câştiga premiul cel mare, ori să facă să sară banca, ca şi de a găsi din prima clipă un ac în carul cu fân. Doar calculul probabilităţilor permitea directorilor de cazinouri, companiilor de asigurări şi agenţiilor de bursă de a preschimba hazardul într-o sursă de venituri.

Nu, Pietro nu cădea pradă ispitei care îi făcea pe unii să născocească mereu noi martingale. Recunoscând în Clara pe secretara lui Basilio Salvo nu crezuse nicio clipă că

întâlnirea lor s-ar datora întâmplării. Şi nu era greu pentru el să înţeleagă motivul prezenţei tinerei femei. Dar se cerea să-i mărturisească Clarei descoperirea sa. De ce să compromită ceea ce destinul, dacă nu întâmplarea, îi arunca în braţe? Clara îl subjugase din punct de vedere fizic. Mulţumită ei trăia nopţi de vis. Nopţi în care ea inventa jocuri uimitoare şi se arăta gata să se preteze la toate dorinţele sale. Dimineţile o privea în timp ce mai dormea: forme miraculoase, cu braţe pure, cu părul în bucle, cu linia gâtului perfectă. Dar îndată ce se trezea şi se ridica, nu mai era aceeaşi. Pietro nu putea uita că avea în faţă o femeie felină, dar făţarnică. Astfel că, de fiecare dată când inspira ceva mai mult decât dorinţă, o tandreţe pornită din adâncul inimii, Pietro îşi tempera elanul.

Cu toate acestea, nici la Sorrento şi nici la Milano Clara nu făcuse nici cea mai mică aluzie la acel târg lipsit de cuviinţă pe care Basilio Salvo voise să-l impună. Tânăra sa amantă se comporta ca o femeie sincer îndrăgostită de bărbatul căreia se dăruise. Ba mai mult chiar, se părea că într-adevăr îi plăceau păsările şi cântecul lor. Şi atunci Pietro era din nou năpădit de îndoieli. Îndoieli în sens contrar, făcându-l să nădăjduiască ceea ce nu crezuse cu o clipă mai înainte: o dragoste mare şi adevărată.

În ceea ce o privea, Clara se simţea dezarmată din pricina acelui grăunte de nisip ce se strecurase în planul lui Salvo, anume excelenta memorie a lui Pietro. După ce o recunoscuse la Sorrento, datorită în parte propriei imprudenţe, Marcheze se abţinuse să i-o spună. Acest

lucru făcea ca asupra relaţiilor dintre ei să apese un cumplit echivoc. Clara nu mai ştia prea bine ce cale să aleagă. Să-i mărturisească brutal lui Pietro adevărul? Nu se putea hotărî. Băiatul acesta nu semăna deloc cu bărbaţii pe care în trecut îi considerase drept un fel de vânat. Era ascuns. Era derutant. Nu era sigură de reacţiile sale. Nu va simţi nevoia să se revolte împotriva vicleniei ei care dusese la întâlnirea lor? Nu va rupe oare legătura? În cazul acesta s-ar fi năruit pe loc toate speranţele pe care le clădise.

Astfel că îşi spunea că era mai bine să aştepte. Să înainteze pas cu pas. Numai că, iată, Pietro ştia acum despre ce e vorba. Iar lucrul acesta îi răpea libertatea de mişcare. Spre deosebire de alte împrejurări, când, după ce agăţase peştele, îl aducea acolo unde dorea, lucrul acesta nu era posibil cu Pietro. De fiecare dată când se întâlneau, când la ea, când la el, avea mereu impresia că joacă un fel de baba-oarba. Într-un anume fel, în jocul acesta, oare nu ea va fi, până la urmă, cea care va pierde?

Îşi amintea precis momentul în care îşi dăduse seama de panta pe care aluneca. Pietro se strecurase, gol, în patul ei. Era mai bine făcut decât părea, judecând după supleţea trupului. Clara însă nici nu mai ţinea minte de când încetase să fie tulburată la vederea unui bărbat dezbrăcat, fie el şi un Adonis. Un defect fizic, o cicatrice sau – ca în cazul japonezului Soukou Yanla – tatuajele exotice o excitau mai mult. Câteodată, un gest neobişnuit, o mimică, deosebită puteau stârni la ea interesul pentru

partener. Dar atunci când se afla în misiune, de cele mai multe ori rămânea frigidă mulţumindu-se a mima plăcerile amoroase. Nenorocirea a făcut însă ca în seara aceea Pietro să-şi scoată ochelarii. Oferise astfel privirii Clarei obrazul său de miop, şi mai nud decât trupul său, parcă şi mai vulnerabil. Tânăra femeie fusese străbătută de un fior. Nicicând un chip nu o emoţionase atât de mult. Îi părea frumos şi mişcător. În ea se trezise un sentiment aproape matern, pornit din adâncul sufletului şi acoperise fruntea, ochii, buzele lui Pietro cu sărutări din vârful buzelor, aşa cum făcuse cu băieţelul ei pe vremea când era foarte mic. Şi cu alte prilejuri Pietro izbutise s-o tulbure: ba printr-o mângâiere neîndemânatică, ba cu un buchet de flori, ori făcându-i un compliment cu o stângăcie în care se simţea totuşi sinceritatea.

Prima oară când Clara venise în apartamentul lui Pietro, fusese foarte impresionată de aparatura ce trona în cabinetul de lucru al *golden boy*-ului. Ascultase atunci, înregistrate pe bandă, fluierăturile mierlelor. Îi explicase de ce erau interesante fluierăturile acestea pentru cercetările sale. Îi vorbise pe larg despre metodele rafinate pe care le folosea pentru a găsi cheia de dezlegare a limbajului păsărilor. Clara nu înţelesese mare lucru din explicaţiile lui, dar cuvântul „cheie" o făcuse să tresară. Era o ocazie unică. Ce mai aştepta? Să-i spună de ce se afla aici şi să-i ceară să caute cealaltă cheie, cea de la sistemul informatic al băncii Chase Manhattan? În mod foarte ciudat însă, nu avusese curajul să facă pasul acesta.

Mai puţin, de data aceasta, de teama reacţiei sale, cât mai degrabă pentru că i se păruse o necuviinţă să ceară asemenea lucru în toiul ciripitului vesel al mierlelor. Pietro o pusese să asculte şi cântecul altor păsări. Astfel încât au făcut dragoste într-o ambianţă sonoră cu totul diferită de discurile lui Michael Jackson şi ale Madonei, după care erau înnebuniţi foştii ei amanţi.

De atunci, toate îmbrăţişările le-au fost însoţite de trilurile grangurilor, canarilor, privighetorilor. Clara trebui să-şi mărturisească marea plăcere pe care o simţea când făcea dragoste astfel. Ca şi cum cântecul păsărilor purifica dragostea fizică de tot ce era vulgar. Fostei sale activităţi, pe care o practicase mai înainte ca pe o muncă plictisitoare, i se adăuga astfel o notă nouă, bucolică, de sensibilitate. Fără să vrea Clara asocia acum descoperirea acestei tandre senzualităţi lui Pietro.

Într-adevăr, Clara simţea cum alunecă, încet dar sigur, în ape tulburi. Farmecul lui Marcheze acţiona asupra ei precum un drog ameţitor. La fel ca marihuana, o scufunda într-o lume euforică şi puţin ireală paralizându-i voinţa. În zilele, mai bine spus nopţile ce se scurseră astfel, Clara reveni din ce în ce mai rar în apartamentul ei, Pietro umplându-i viaţa.

Din frânturi de conversaţie reuşise să-i smulgă câte ceva despre trecutul său. Părinţii lui fuseseră, amândoi, profesori de matematică la un liceu din Milano. Abia îşi luase bacalaureatul când au murit într-un accident rutier. „Şi eu mi-am pierdut foarte devreme părinţii”, îi spusese

Clara zâmbind cu tristeţe. Dar desigur că se ferise să-i spună că tatăl ei fusese asasinat de un ucigaş plătit iar mama îi murise apoi de inimă rea. Mulţumită unei mătuşi, nemăritată şi bogată, Pietro urmase studiile la *London School of Economics*. „Si eu am fost ajutată de un unchi”, exclamase Clara. Şi de data aceasta omisese să-i spună că unchiul era unul dintre mărunţii „naşi” din Sicilia. Oricum, paralelismul amintirilor din copilărie contribui şi mai mult la apropierea dintre ei.

În ciuda confidenţelor pe care i le făcuse, Pietro rămânea totuşi pentru Clara o fiinţă greu de pătruns îndată ce şi-l închipuia lucrând în marea agenţie bursieră. Fiind în serviciul lui Salvo cunoscuse câţiva mari rechini de la bursă. Speculanţi agresivi, „*raiders*”[9] lipsiţi de scrupule. Nu-i revenise de multe ori sarcina de a smulge acestor bărbaţi confidenţe care să-i permită apoi lui Salvo să izbutească foarte rentabile operaţii de bursă, fără a putea fi acuzat de delict de iniţiere? De aceea nu prea înţelegea ce căuta Pietro, aşa cum îl cunoştea acum, în asemenea mediu de speculanţi.

Întotdeauna când sosea primăvara, iubitul Clarei pornea să hoinărească pe colinele din jurul Florenţei; de astă dată „vânătorul de cântece de păsări”, cum îi spunea uneori, era însoţit de iubita sa. Pietro a condus-o la Bellosguardo, unde către sfârşitul veacului trecut trăiseră Henry James şi nefericitul Fenimore Cooper, care îşi luase viaţa la Veneţia pentru că marele romancier nu răspunsese niciodată dragostei sale. De acolo, de sus,

descoperiseră minunata privelişte asupra văii râului Arno şi asupra domurilor şi turnurilor Florenţei. Se înfundaseră apoi prin desişurile din jurul colinelor. Apropiindu-se în vârful picioarelor de un tufiş, ţinând în mână tija metalică la capătul căreia fixase microfonul, Pietro înregistrase ciripitul dezlănţuit al unei perechi de piţigoi. Obosiţi de atâta hoinăreală au cinat, ca doi îndrăgostiţi, într-un mic han, nu departe de vila Bechieri. Se întoarseră la Milano puţin după apusul soarelui.

Aceste ieşiri în plină natură şi plăcerile subtile ce le însoţeau, înteţeau de fiecare dată întrebările obsedante pe care şi le punea Clara în legătură cu iubitul ei *golden boy*. În seara aceea dădu frâu liber curiozităţii sale

— Spune-mi, Pietro, cum te înţelegi cu ceilalţi operatori din agenţie?

Marcheze, care trebăluia în jurul aparatelor sale, se întoarse.

— Foarte rău... Tinerii ăştia nu se gândesc decât la bani. Nu citesc nimic altceva în afară de ziarele financiare şi folosesc un limbaj vulgar. Pe lângă aceasta, ar fi în stare să calce peste cadavre numai pentru a înhăţa o mărire a primei de sfârşitul anului.

— Sunt prime mari?

Pietro o privi amuzat.

— Pot ajunge la mai multe zeci de mii de dolari.

Observând expresia plină de admiraţie a Clarei, urmă pe un ton uşor ironic:

— Vrei să ştii dacă câştig bine? Fii fără grijă! Am un salariu pe care l-ar dori mulţi directori de întreprindere sau conducători politici. Plus primele.

Clara fu surprinsă auzindu-se zicând:

— Păcat că nu ai copii.

Chipul lui Pietro se întunecă.

— Mare păcat, într-adevăr. I-aş putea ajuta să-şi urmeze studiile şi să ajungă oameni... Dar... uite că nu am.

— Colegii tăi îţi fac mizerii?

— Ba bine că nu! Sunt geloşi. Încearcă să-mi fure clienţii. Se încăpăţânează să mă pună rău în ochii patronilor ăi mari. Dar nu le merge. Le sunt prea folositor. Vreau să zic patronilor...

— Deci nu ţi-ai făcut niciun prieten printre ei.

— Oh, ar fi printre ei doi sau trei băieţi... Şi-au găsit, ca şi mine, câte o pasiune. Mă gândesc mai ales la David. Ziua întreagă îi scapă pe clienţii graşi de acţiuni putrede. Iar seara ia lecţii de *tai chi*...

— Şi David ţi-a devenit prieten?

— Aiurea! Hobby-urile noastre sunt mult prea diferite pentru a ne putea apropia... Spune-mi, ai vrea să ascultăm înregistrările din după amiaza asta?

Clara se declară dornică să le audă. Chiar în clipa aceea telefonul începu să sune. Cu o expresie plictisită, Pietro ridică receptorul. „Alo”, răspunse el. Apoi din nou: „Alo, la naiba, vorbiţi, vă ascult!“ Dar la celălalt capăt nu mai era nimeni.

Pietro se uită lung la Clara. Tânăra femeie se simţea tulburată.

— Ai dat cuiva numărul meu de telefon? — o întrebă Pietro. Trebuia să te cheme, cineva aici?

Clara negă clătinând din cap.

— Ştiu cine era, făcu Mcircheze sumbru. Era Basilio Salvo, patronul tău!

Clara se lăsă greoi pe scaun, complet zdruncinată. Ştia prea bine, în sinea ei, că Basilio, exasperat de tăcerea şi dispariţia ei de la domiciliu, tocmai îi dăduse un semn pentru a-i aminti obligaţiile. Întristată din pricina intuiţiei exacte a *golden boy*-ului, care destrăma dintr-o dată vălul de ipocrizie ce le întunecase până atunci legătura, Clara se simţea în adâncul sufletului vinovată, însă în acelaşi timp eliberată de o greutate.

— Da, Pietro, spuse cu voce stinsă, ducându-se la iubitul ei să-i încolăcească braţele în jurul gâtului. Ai dreptate. Sunt aproape sigură că Basilio a fost cel care a sunat... Şi-mi dau seama că îţi datorez o explicaţie. Ţi-o voi da... Fii sigur că ţi-o voi da... Dar fie-ţi milă nu în seara asta. Peste câteva zile, ori în câteva săptămâni... Atunci când mă voi simţi în stare... În seara aceasta ne vom iubi, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat...

10

În vastele birouri pe care Basilio Salvo le avea în Via dell'Orso, atât directorul comercial, revizorul contabil, juristul fiscal cât şi secretarele, stenodactilografele şi toţi ceilalţi erau în mare panică. Patronul urla şi se lua de toată lumea. De câteva zile în şir nu se mai potolea. În realitate, Basilio Salvo străbătea o perioadă grea. Cumpărase de

curând, prin agentul său din Luxemburg, două companii de asigurări spaniole. Din cauza acestei investiţii însă rămăsese dator câteva miliarde de lire italieneşti. Iar banca siciliană pe care o însărcinase să negocieze acţiunile şi titlurile sale întâmpina mari greutăţi în plasarea lor. Faptul era cu atât mai supărător cu cât afacerile lui imobiliare din Italia erau ameninţate. Iar recentele legi destinate luptei împotriva urbanizării sălbatice îl făceau adesea să aibă mâinile legate. Într-adevăr, avea mare nevoie de bani.

Pe deasupra tuturor acestor necazuri mai era exasperat şi de lipsa de veşti din partea Clarei. Marele proiect pe care îl născocise în vederea atragerii japonezului şi iordanianului lua în mintea lui, în clipa de faţă, dimensiuni uriaşe. Dar, iată că trecuseră mai multe săptămâni de când Clara nu-i mai dăduse niciun semn de viaţă. Şi nici el nu reuşise să se pună în legătură cu ea. Într-un anume fel, Clara era jokerul său. Întotdeauna îl ajutase să câştige partidele dificile. Avea în ea o încredere totală. Oare din ce motive – tactice ori de altă natură – alesese Clara acest gen de „tăcere radio“?

Nemaiputându-se stăpâni, Salvo făcuse un pas necugetat. După ce se asigură că nu se afla la domiciliul ei, îi telefonase Clarei la Marcheze acasă închizând apoi imediat aparatul, fără a se prezenta. Îşi spunea că, dacă din întâmplare Clara se afla lângă *golden boy*, va înţelege fără îndoială mesajul şi cine era la telefon. Dar gândindu-se mai mult, Basilio şi-a dat seama că fusese un gest

absurd. Relaţiile dintre Clara şi Marcheze evoluaseră oare într-atât încât tânărul s-o fi luat definitiv la el? De fapt Basilio nu ştia nimic despre toate acestea.

Şi, chiar de ar fi ştiut, ce şanse erau ca tocmai când sunase Clara să fie de faţă?

Salvo ura nesiguranţa. Iar în afaceri ura să se găsească în stare de inferioritate faţă de partenerii săi. Soukou Yama îi dăduse de curând semne de viaţă. Japonezul se afla la Milano şi aveau întâlnire într-un bar discret de pe via Dante.

Anul acesta iarna nu fusese prea friguroasă, ci mai mult ploioasă. O ploaie scurtă spălase cerul, nu însă şi gândurile sumbre ale sicilianului. Venise timpul să se ducă la întâlnire. În culmea proastei dispoziţii Basilio îşi petrecu impermeabilul şi coborî la parter cu unul dintre ascensoarele imobilului. Mercedesul său era tras chiar pe trecerea de pietoni. Dar care agent de poliţie ar fi îndrăznit să se lege de maşina lui *dottore* Salvo? Basilio făcu semn şoferului să rămână pe loc. Se va duce la întâlnire pe jos, să se mai calmeze.

Intrând în băruleţ, îl găsi pe Soukou Yama în faţa unui scotch. După ce îi strânse mâna cât mai călduros era în stare, Basilio comandă la rândul său un whisky dublu.

— M-a surprins prezenţa ta la Milano, îi spuse japonezului, arborând o mină încântată. Ce vânt bun te aduce?

— Eu fost Bologna, răspunse Soukou Yama. La Christie's... Licitaţie tablouri. Boccioni, Morendi, Chirico...

— Îţi place pictura? Şi te pricepi? păru surprins. Salvo.

— Eu? Nimic înţelege pictura la voi. Eu acasă paravane pictate Maestru Kano Eitoku.

— Şi-atunci ce ai căutat la licitaţia de la Christie's?

— Mare „naş" Tomonori Tsurumaki trimis la mine Bologna. Cumpărat mult tablouri: Magritte, Renoir, Braque, Picasso...

— Picasso? Asta îmi spune ceva; nu-i ăla care a cumpărat *Les Noces de Pierrette* cu trei sute de milioane de franci francezi? O nebunie!

— Nu nebunie. Tablouri maeştri investiţie bun, foarte bun.

— Iar tu, tu ce-ai cumpărat la Bologna?

— Cumpărat Chirico. Două miliarde...

— Lire italieneşti?

— Da.

„Ţicniţi de-a binelea, japonezii ăştia", îşi spuse Basilio. Nici nu mai ştiu ce să facă cu banii. Iar pe de altă parte nu încetează să se vaiete de conjunctura internaţională.

— Bologna nu departe, reluă Soukou Yama. Profitat ocazie pentru vizită „naş" italian. Nu mai avut ştiri. Mare proiect mort?

— Nu veşti, veşti bune, făcu Basilio sentenţios.

Optimismul său forţat nu îl putea înşela însă pe japonez.

— Fata aceea... Clara... aminti yakuza cam ironic, ea culcat cu geniu? Obţinut el lucreze pentru noi?

Cu toate eforturile sale, Basilio nu izbuti să-şi păstreze falsul optimism arborat.

— La drept vorbind, habar nu am, mărturisi el plouat. De câteva săptămâni bune Clara a dispărut din circulaţie şi nu reuşesc să dau de ea. Dar tocmai de aceea am spus „nu veşti, veşti bune”. În caz că ar fi dat greş, acum aş fi ştiut-o.

— Tu, sigur?

— Clara e o fată bună, se răsti Salvo. Am pus-o la încercare de multe ori. Şi face parte din „familie”.

— Familie, familie, făcu Soukou Yama clătinând uşor din cap. În familia siciliană lucruri nu bine merg. Mult trădători. Mult nu-şi ţine gura. Procese mari... Eu nu mulţumit dacă Clara întâmplat ceva...

— Ce să i se întâmple?

— Nimic, nimic! îl potoli yakuza. Dar... eu anunţat afacerea. Pus obraz. Clara nu izbutit, pentru mine rău, foarte rău.

— N-o lua razna cu imaginaţia, dragul meu! Ţine-o în frâu.

— Când tu ştie afacere încheiată?

Salvo se aştepta la întrebare. În sinea lui o găsea justificată. Boală lungă, moarte sigură. Se hotărî să ia taurul de coarne.

— Ai aşteptat atâtea luni, spuse. Mai e puţin. Foarte curând îţi voi trimite un fax. Doar trei cuvinte. Sau „totul e bine”, sau „totul trebuie oprit”. Dar sunt încrezător. Va fi prima versiune.

Soukou Yama schiţă un surâs palid.

— Bun aşa. Ocol la Milano fost bun. Eu mulţumit.

— Haide, haide, vulpoi bătrân! N-a fost chiar un ocol. Avioanele de Tokio pleacă de la Milano.

Salvo îşi regăsi puţin combativitatea.

— Adevărat, făcu placid japonezul. Eu minţit. Minciună mic.

Aruncă o privire la ceasul de la mână.

— Poţi condus mine aeroport?

Mercedesul lui Salvo avea telefon la bord. Sicilianul ar fi putut să-l cheme pe Guido pentru a-l conduce la aeroport. Dar îl indispusese purtarea înţepată a lui Soukou Yama. Nu avea niciun chef să se arate prevenitor faţă de el.

— Regret, dar nu pot! Am venit până aici pe jos. Dacă aş fi ştiut...

— Păcat. Japonezi totdeauna politicoşi. Europeni – cum spune la voi? — mitocani.

Soukou Yama făcu semn barmanului.

— Lasă, spuse Salvo, încă sub efectul perdafului pe care i-l servise japonezul. Plătesc eu consumaţia.

Soukou Yama se înclină uşor.

— Foarte mulţumesc. Tu generos! făcu în bătaie de joc. Barman! Poţi chema taxi?

— A început din nou să plouă, domnule, îi răspunse barmanul într-o englezească greoaie. Operatoarele trebuie că sunt foarte ocupate. Riscaţi să aşteptaţi mult.

— Bine. Descurc eu singur, spuse japonezul ridicându-se. La revedere, prietene! adăugă adresându-se lui Salvo.

Cuvântul „prietene” sunase la fel de sarcastic ca acel „foarte mulţumesc” de mai înainte.

Basilio îl urmări cu privirea în timp ce se îndrepta spre ieşire. Ploua din nou în rafale. Odată ajuns pe trotuar, Soukou Yama extrase din buzunar o umbrelă, pe care pliurile ei ingenioase o reduseseră la dimensiuni minuscule. Deschisă, luă însă brusc dimensiuni normale; culorile bălţate o făceau să pară exotică.

În salonaşul rezervat vizitatorilor, don Battista aştepta să fie primit de Basilio Salvo. În vârstă de cincizeci de ani, cu ţeasta pleşuvă şi obrazul. Neted, era *l’uomo qualcunque* prin excelenţă. Costumul său de gata, de un cenuşiu şters şi privirea stinsă îl făceau aproape invizibil.

Don Battista aştepta de mult. Ceva obişnuit pentru el. Întreaga sa purtare ţintea a-l face să treacă neobservat, aşa că administraţiile şi persoanele importante în slujba cărora lucra îl uitau adesea prin anticamere. Chiar şi acum, secretarii şi ceilalţi funcţionari ai companiei lui Salvo treceau prin salon fără a-i arunca măcar o privire. Uneori se agitau în jurul unora ce sosiseră cu mult după el. Don Battista nu se supăra pentru atâta lucru. Principala lui calitate era răbdarea. O răbdare care însă nu îl împiedica să înregistreze cu meticulozitate tot ce se petrecea în jurul său.

Mai ales astăzi nu era deloc nerăbdător să-şi întâlnească patronul. Întrevederea cu el promitea şă fie furtunoasă şi, cum mai avusese prilejul să-i cunoască furiile lui Salvo, se temea de ele. Cum să-i prezinte descoperirile ce le făcuse?

Don Battista va trebui să facă apel la întreaga sa abilitate pentru a mai îndulci şocul pe care, fără îndoială, ştirile pe care le aducea îl vor provoca. Astfel că, profitând de îndelunga aşteptare, socotea în minte cum e mai bine să prezinte lucrurile în aşa fel încât roadele eficacităţii sale de netăgăduit să se poată împăca cu tot atât de certa susceptibilitate a clientului.

Una dintre secretarele lui Salvo, pe care don Battista o ştia din vedere, apăru chiar atunci lângă el.

— Vă rog, urmaţi-mă. *Il dottore* vă aşteaptă.

Uşa biroului lui Salvo era capitonată, ca la unele dintre cabinetele ministeriale.

— Ah, iată-te! făcu Basilio morocănos, riclicând privirile de pe un teanc de hârtii pe care le cerceta. Ia loc!

Salvo folosea de mai multă vreme serviciile lui don Battista. Acesta conducea un birou de detectivi particulari Aparţinea în mod vag „nobilei familii”. Şters şi umil, se bucura totuşi de o oarecare faimă. O faimă bine meritată. Nu cu mult timp în urmă Basilio îl însărcinase să urmărească mişcările lui Pietro Marcheze şi să afle unde îşi va petrece informaticianul concediul. Don Battista se descurcase de minune. Datorită lui, Basilio aflase că Marcheze urma să petreacă două săptămâni la Sorrento, la hotelul *Parco dei Principi*, şi putuse deci rezerva o cameră Clarei, chiar în acelaşi hotel.

— Ei bine, don Battista? întrebă Salvo. Onorariile pe care le primeşti de la mine mă ruinează. Sper cel puţin că-mi aduci veşti bune!

Detectivul se foi în fotoliul din piele în care se aşezase.

— Vesti bune spuneţi, *dottore*? Asta depinde... dacă doriţi să ştiţi adevărul în legătură cu Clara Bonnaci... Atunci da, veştile pe care vi le aduc sunt bune... Nu va mai trebui să vă faceţi griji... Şi Dumnezeu ştie că îndoiala este cea mai mare dintre griji....Pe de altă parte însă, dacă nădăjduiţi...

— Ascultă, bătrâne, mugi Salvo, încetează să te mai învârţi în jurul cozii! Clara se culcă ori nu cu Marcheze? Da ori ba?

— Vai, domnule! Ştiţi cum sunt femeile... Atât de rar sunt credincioase... Chiar dacă iubitul lor este un bărbat de vază, de excepţie...

Salvo bătu cu pumnul în masă.

— Pe toţi dracii! M-am săturat de neroziile dumitale! Clara se culcă ori nu cu Marcheze!?

Explozia de mânie a lui Salvo îl zdruncină pe don Battista. Detectivul se făcuse mic în fotoliul său. Cum va reacţiona însă Basilio în faţa unui da hotărât? În lungul carierei sale se întâmplase ca amantul ori soţul înşelat să-şi verse necazul asupra celui care îi aducea dovada nefericirii sale. Salvo era un mare „naş” şi, ca toţi de felul său, era un bărbat violent. Într-adevăr, nu avea o misiune uşoară. Cu atât mai mult cu cât, răspunzând afirmativ la întrebarea lui Salvo, nu va fi la capătul încercărilor. Mai avea să anunţe clientului său unele lucruri chiar şi mai grave decât doar un singur pas greşit al amantei.

— *Dottore*, mi-aţi acordat o retribuţie generoasă. Prin urmare nu vă pot ascunde realitatea. Da, domnişoara Bonnaci se culcă cu acest tânăr Marcheze.

— Şi ai dovezi despre aceasta?

— Petrece nopţi întregi cu amantul ei.

— La ea acasă ori la el?

— Din ce în ce mai des la el. Chiar dacă...

Don Battista şovăia. Îşi subapreciase clientul. Sângele rece al acestui mare „naş” era zguduitor. Don Battista trebuia să admită că bărbaţii de calibrul lui Salvo nu erau numai violenţi, dar aveau şi o mare stăpânire de sine. „Oi fi eu poate un detectiv bun, îşi spuse don Battista, dar stofă de mare «naş» nu am.”

— Chiar dacă?

— Chiar dacă... şi nu ştiu în ce măsură vestea asta vă va afecta... chiar dacă domnişoara Bonnaci, de când s-a instalat, ca să zic aşa, la Marcheze...

Chipul încruntat al lui Basilio se însenină.

— Ei bine, iată, acestea erau veştile bune pe care le aşteptam!... Ai lucrat bine, dragul meu, ba meriţi chiar şi o primă...

Don Battista rămase cu gura căscată. Se aşteptase la orice, numai la aşa ceva nu.

— O primă? Dumneavoastră îmi acordaţi o primă? bâigui neîncrezător.

Uluirea ce depăşea puterea sa de înţelegere îi schimbase obrazul într-un fel de piftie. Basilio râse batjocoritor.

— Chiar aşa. Cred că nu ai nimic împotrivă, nu? Să zicem, cam vreo patru sute de mii de lire. Îţi convine?... Bun... Şi cred că voi mai apela şi în viitor la serviciile dumitale...

Salvo se ridicase pentru a-i arăta vizitatorului că întrevederea luase sfârşit. Don Battista se ridică şi el.

Sicilianul, contrar obiceiurilor sale, îl conduse până la uşă:

— Un sfat, dragul meu: discreţie, discreţie şi iar discreţie! În rest, nu-ţi mai sparge capul să înţelegi ce nu te priveşte!...

Înainte de a strânge mâna pe care i-o întindea clientul său, don Battista simţi nevoia să şi-o şteargă pe a sa cu o batistă scoasă pe furiş din buzunar. Ciudata purtare a „naşului" îl zguduise într-atât, încât avea palmele umede.

Abia părăsise detectivul biroul că Basilio o chemă pe una dintre secretare, care se ocupa cu corespondenţa. O tânără ciolănoasă, cu faţa de cal, se înfăţişă înaintea patronului cu un bloc-notes în mână.

— Expediază un fax domnului Soukou Yama, la Tokio. Ai adresa, nu?

— Da, domnule.

— Îi vei trimite următorul mesaj: „Totul merge bine".

Secretara aştepta urmarea.

— Nimic altceva, domnule?

— Nu, nu... Ba,... aşteaptă o clipă...

Basilio se gândi că, în ciuda veştilor încurajatoare, nimic nu justifica încă euforia de care fusese cuprins. Clara îl

cucerise pe *golden boy*. În asemenea măsură, încât reuşise chiar să se mute la Marcheze. Un succes formidabil! Asta nu înseamnă că izbutise să-l facă pe încăpăţânatul acela să revină asupra refuzului de a colabora...

— Mai adaugă încă ceva în fax, domnişoară... Scrie, te rog: „Ajungem la ţintă”.

Nu era chiar formula pe care o conveniseră, dar era mai aproape de adevăr şi va avea darul să potolească nerăbdarea japonezului.

— Asta-i tot? întrebă încă o dată secretara.

—Asta e tot. Semneaz-o, adăugă rânjind Basilio, cu „Un prieten care vă doreşte binele”.

11

În dimineaţa aceasta strălucitoare de primăvară piaţa San Marco colcăia de turişti. Din timp în timp porumbeii se ridicau rotindu-se deasupra pieţei, după care se aşezau pe dale. Copiii le aruncau grăunţe cu pumnii.

Don Basilio luase loc pe terasa marii cafenele Florian. Îl aştepta pe emirul Fallah care, ca şi el, sosise la Veneţia cu

o seară înainte. Prinţul arab era în întârziere. Cei doi bărbaţi se cunoşteau nu de azi, de ieri. Emirul procura arme Libanului, dar şi Siriei, Iordaniei, Irakului şi Kuweitului. De cele mai multe ori era vorba de arme destul de sofisticate şi interzise exportului; cu toate acestea, marile concerne occidentale care le produceau, le exportau. În mod ilegal. Pe Basilio îl foloseau ca intermediar. Prin urmare Fallah avea tot atâta nevoie de Basilio, pe cât avea Basilio nevoie de emir. Şi totuşi Fallah îl trata cam de sus. Niciodată nu era punctual la întâlniri şi dispreţuia până şi cele mai elementare măsuri de siguranţă. Un bărbat greu de suportat. În primul rând datorită fanatismului său. Apoi, pentru că se dovedise total indiferent la farmecul feminin. Basilio îşi spunea că emirul folosise şi abuzase de haremul lui într-atât încât i se tocise cu totul libidoul, încercările de a-l manipula cu ajutorul Clarei sau al altor fete frumoase din slujba sa, se soldaseră toate cu un eşec. Fallah nu răspundea decât la două impulsuri: setea de bani şi ura împotriva Necredincioşilor. Şi tocmai pe acestea mizase Salvo atunci când îi propusese participarea la una dintre marile lovituri pe care le punea la cale de câtva timp. Astăzi însă sicilianul se întreba totuşi dacă nu cumva alesese un cal necâştigător. Fallah era, fără îndoială, bine introdus în cercurile conducătoare arabe şi ale băncilor controlate de acestea. Specialitatea lui însă rămânea traficul cu arme şi nu petrolul. Or, sforăria pe care o pusese la punct împreună cu cercetătorii de la Institutul Oceanografic din

Monaco va avea urmări mai ales asupra preţului petrolului. În sensul că va creşte. Dar despre aceasta nu suflase emirului nicio vorbă. Întâi pentru că emirul era un om imprevizibil, în care nu te puteai încrede niciodată cu totul. Apoi pentru că fusese stânjenit de prezenţa lui Soukou Yama. Căci ceea ce exportatorii de petrol vor întâmpina ca pe o mană cerească, Japonia, ca mare importatoare de petrol, o va resimţi ca pe un adevărat dezastru. Basilio era nevoit să joace strâns. Să se dovedească discret şi să rămână vigilent.

Îşi sorbea tihnit expresso-ul când deodată privirea i se opri asupra a doi indivizi aşezaţi la o masă, ceva mai departe, în faţa unor pahare cu Campari. Salvo aprecie imediat că aveau mutre numai bune de spânzurătoare. Voinici, spătoşi, cu frunţile adânc brăzdate, chipurile lor trădau originea ţărănească recentă. Încă din prima sa tinereţe Basilio învăţase să se păzească de acest soi de oameni. De cele mai multe ori erau ucigaşi plătiţi în slujba unuia sau altuia dintre clanurile mafiei... Oare erau sicilieni? Chiar de la depărtarea aceasta Basilio şi-ar fi putut da seama dacă vorbeau în dialectul insulei sale natale. Dar cei doi nu schimbau niciun cuvânt. Iar tăcerea lor părea cu atât mai neliniştitoare.

Salvo simţi un fior străbătându-i şira spinării. Oare indivizii ăştia cu mutre deocheate se aflau aici pentru a-l urmări? Sau poate pentru a-l împuşca? Pentru prima dată de când sosise la Veneţia regreta că nu luase cu el unul sau doi dintre oamenii din garda sa personală. Ceea ce de

altfel nu obişnuia atunci când avea grijă să-şi piardă urma. Drumul de la Milano îl străbătuse cu maşina. Condusese chiar el, căci Guido, cu înfăţişarea lui de luptător de circ, era prea bătător la ochi. Privise mereu în oglinda retrovizoare asigurându-se că nu-l urmărea niciun vehicul. Iar când ajunsese la bordul unui *vaporetto* ce cobora pe Grand Canal, examinase atent fiecare pasager în parte, fiecare chip. Şi niciunul nu i se păruse suspect. În sfârşit, la fel cum făcuse şi Fallah, descinsese la un hotel ceva mai modest, sub nume fals. Cum reuşiseră atunci să-i dea de urmă? Iar dacă aveau într-adevăr intenţii rele faţă de el, cine îi trimitea?

Traficul cu droguri luase proporţii nemaiîntâlnite. Sicilia rămăsese centrul său operaţional cel mai important. Reţelele acestui trafic acopereau însă în prezent mai multe continente şi aduceau beneficii de miliarde de dolari. Astfel că astăzi, mai mult ca oricând, clanurile mafiei îşi disputau sursa aceasta de venituri uriaşe. Litigiile dintre ele se transformaseră într-un adevărat război de exterminare. Cadavrele celor asasinaţi şi culeşi de pe trotuare, atentatele cu explozive, maşinile capcană, cine le mai ştia numărul? Opinia publică, indignata de atâta barbarie şi alarmată de ravagiile provocate de drog, obligase guvernul să acţioneze. De voie, de nevoie, capii politici trimiseră la faţa locului sub-prefecţi şi procurori generali. Aşa cum era de aşteptat, cum sosiseră la Palermo mai mulţi dintre ei fuseseră asasinaţi. Autorităţile americane, la rândul lor, s-au hotărât să ia măsuri mai

aspre. Ele au dus la căderea lui Sindona şi se concentrară mai ales asupra reţelei de pizzerii, înfiinţată de traficanţii din New York în vederea spălării narco-dolarilor.

În Italia excesele drogaţilor au avut efect de bumerang. Buscetta, a cărui întreagă familie fusese masacrată, precum şi alţi pocăiţi, făcură mărturisiri complete poliţiei. Mărturiile lor nu au avut atâtea urmări cum ar fi avut cele ale unui Sindona. Puneau la adăpost aparatul de stat şi pe marii sforari de la Roma şi Milano. Dar permiteau, pentru prima oară, să se organizeze marele proces pe care presa şi oamenii cinstiţi îl cereau în gura mare. Un proces de mare spectacol. În tribunalul din Palermo, transformat în buncăr, zeci de bărbaţi onorabili, ce nu erau decât mânuiţi, dar şi câţiva dintre marii „naşi" se treziră condamnaţi la temniţă, cu pedepse mai mult sau mai puţin grele. Unii dintre ucigaşii cu simbrie se considerară abandonaţi, trădaţi. Spumegau de furie şi strigau răzbunare. Alţii mulţumeau Fecioarei pentru sentinţa ce-i lovea. Căci a fi după gratii îi salva de la moarte sigură.

După moartea doctorului Cannavale, Basilio nu mai întreţinea decât relaţii sporadice cu membrii „Centrului". Cei mai mulţi dintre aceştia nu se înfundaseră oare până la gât în afacerile murdare cu droguri? Ceea ce nu îl împiedica însă atunci când se ivea prilejul, să intervină în favoarea lor, în sferele înalte de la Roma ori Milano, unde se bucura de o oarecare influenţă. Dar ştia foarte bine că, printre *capi di famiglia*, erau şi unii care îl urau de moarte pentru că nu luase niciodată parte la jocul masacrului, că

planase întotdeauna deasupra adversităţilor. Basilio se temea mai ales de cei ce fuseseră arestaţi şi încă nu erau judecaţi. În cazul lor se găseau câţiva „naşi” bine cunoscuţi, dar era vorba, mai ales, de obscuri si cu atât mai feroci ucigaşi plătiţi. Procesul împotriva „nobilei familii” produsese o uriaşă încurcătură în sânul administraţiei judiciare. Mare parte dintre *mafiosi* arestaţi fuseseră reţinuţi în detenţie provizorie cu mult peste termenele prevăzute de lege. În prezent erau eliberaţi. Italia nu era oare, de fapt, un „stat de drept”?

Ziarele publicau în mod regulat numele celor eliberaţi. Iar Basilio se întreba dacă nu cumva anumite eminenţe cenuşii din Palermo asmuţiseră pe urmele sale pe câţiva dintre dulăii de pază eliberaţi. Pentru orice eventualitate, nu înceta să urmărească din colţul ochilor pe cei doi indivizi care, prin asprimea şi ţinuta lor modestă, făceau notă discordantă între ceilalţi clienţi de la Florian.

Deodată îl zări pe emir, care străbătea piaţa îndreptându-se spre masa pe care o ocupase. Renunţase la burnus şi keffieh. Purta un costum elegant *prince de Galles* croit, s-ar fi zis, la una dintre cele mai mari case de modă din Londra. Mustaţa şi barba îngrijit tăiate îi confereau şi o mai mare distincţie. Îndată ce ajunse mai aproape, Basilio îi aruncă printre dinţi:

— Ca totdeauna în întârziere, dragul meu! Începusem să cred că ai căzut victimă unui accident neplăcut...

— Afurisitule! Vrei să-mi cobeşti! replică arabul trântindu-se pe scaunul de lângă Salvo. Am întârziat? Nici

nu mi-am dat seama. Înţelege, noi avem – din fericire – altă noţiune a timpului decât voi, occidentalii nerăbdători.

Fallah se pregătea să facă semn unui chelner, când Basilio îl opri cu un gest.

— Nu, prinţe, nu-i înţelept să rămânem aici. Priveşte discret în spatele tău. Sunt acolo doi ucigaşi de cea mai josnică speţă, care nu încetează să mă observe. Nici nu-ţi poţi închipui cât de nerăbdător am fost să te văd sosind.

— Doi ucigaşi, ai spus? făcu emirul întorcându-se. Doi ucigaşi?... Te înşeli, dragul meu! adăugă rânjind. Sunt doar doi *gondolieri*... Aşteptau clienţi, aseară în faţa hotelului. I-am arvunit pentru o plimbare prin Veneţia şi le-am dat întâlnire aici.

— Sunt *gondolieri*? exclamă Salvo uluit. Şi tu le dai întâlnire aici? Aşa respecţi sfaturile demne de discreţie? Dragă prinţe, eşti de o imprudenţă incalificabilă! Să lucrez cu tine este o adevărată calamitate!

Salvo dădea curs liber mâniei. Şi aceasta mai ales pentru că îşi reproşa panica fără rost ce-l cuprinsese în timp ce îl aştepta pe Fallah.

— Hei, prietene, se revoltă emirul, sper totuşi că nu ai de gând a-mi interzice să vizitez Veneţia?

— În primul rând, afacerile!

— De acord. Dar ai făcut atâtea mofturi şi te-ai purtat atât de misterios, că nici acum nu ştiu exact despre ce e vorba.

— O vei afla încă înainte de prânz. Ai fost investit cu puteri depline pentru a putea trata cu mine?

Emirul scoase dintr-un portofel o hârtie pe care o întinse lui Salvo. Documentul nu purta antet. Sicilianul îl parcurse repede. Era specificat că emirul era împuternicit să negocieze o înţelegere de cea mai mare importanţă pentru înalte interese ale unor state arabe. Textul purta două semnături. Sub fiecare semnătură apărea un nume bătut la maşină. Numele erau cunoscute lui Salvo, erau cele ale reprezentanţilor lui Union Bank of Kuweit, una dintre cele mai mari bănci ale Golfului.

— Mulţumit? întrebă emirul.

— Da, sunt mulţumit, răspunse Basilio înapoind hârtia lui Fallah.

— În cazul acesta aştept să mă pui în sfârşit la curent cu amănuntele acestei faimoase afaceri.

— Îţi voi da toate lămuririle necesare. Mai întâi însă dă-le liber *gondolierilor* tăi. Încă nu ai înţeles nimic despre ţara asta. Niciodată nu poţi fi destul de prevăzător.

— Şi cu plimbarea mea cum rămâne?

— Am închiriat o şalupă cu motor... Vom face o plimbare prin lagună. Până la Lido, ba chiar şi mai departe dacă vrei. Va depăşi cu mult plimbarea ta cu gondola şi vei putea vedea, *de visu*, importanţa operaţiunii pe care ţi-o propun.

Emirul era intrigat, însă renunţă a-l mai sâcâi pe Salvo cu întrebări. Se întoarse hotărât către cei doi *gondolieri* ce şedeau nu departe la o masă. Aceştia îl recunoscură şi chipurile lor morocănoase de oameni nevoiaşi se

luminară. Fallah le făcu semn să se apropie şi, când ajunseră lângă el, le înmână un teanc de bancnote.

— A intervenit ceva şi nu voi mai putea face plimbarea. Dar timpul pierdut nu va fi fost degeaba.

Cei doi vâslaşi se întrecură în mulţumiri, despăgubirea pe care le-o acordase emirul era cu adevărat princiară.

Basilio însuşi ţinea cârma şalupei cu motor. Chipul îi trăda o hotărâre îndârjită. Fallah se gândi fără voie la Bartolomeo Colleoni, acel aventurier al Renaşterii. Chiar în ajun admirase, în Campo San Gioanni de Paolo, statuia ecvestră pe care Verrocchio o înălţase spre gloria celebrului *condottiere*. În clipa aceasta emirul îşi spunea că trăsăturile pline de energie ale lui Bartolomeo nu erau lipsite de o anume nobleţe, pe când ale lui Basilio, acest aventurier al timpurilor moderne, exprimau mai degrabă o brutalitate vulgară. Cum putuse să ajungă partenerul unui asemenea om josnic? Hotărât lucru, căile lui Allah erau de nepătruns...

Salvo îndreptă ambarcaţiunea către larg apoi coti spre vest lăsând insula La Giudecca pe mâna dreaptă. Emirul contempla oraşul. Cu toată uşoara ceaţă albăstruie se distingeau foarte bine palatul Dogilor şi Campanila. O privelişte cu adevărat splendidă.

— Afurisitul ăsta de oraş e un oraş oriental! strigă Fallah lui Basilio.

Zgomotul motorului îi acoperea vorbele şi Salvo îi făcu semn că nu-l poate înţelege.

— Să te ia dracu! strigă în continuare emirul ştiind ca nu-i pericol să fie auzit. Să strici o plimbare de vis cu motorul ăsta!...

Îşi făgădui să refacă drumul, dar în gondolă. Emirul era îndrăgostit de Veneţia. Un oraş ce purta amprenta Damascului şi Bagdadului. Şi, prin căi ocolite, pe cea a geniului arab. Atunci când războiul „sfânt“ va trece prin foc şi sabie Europa aceasta putredă, Veneţia va trebui cruţată. Din păcate, poate că nu va mai rămâne nimic de cruţat. Căci, încă de pe acum, putreziciunea occidentală măcina Veneţia preschimbând-o într-o măreaţă ruină.

Şalupa zbura pe apă drept înainte. Trecu pe lângă San Giorgio şi superba sa biserică. Ceva mai departe lăsă pe dreapta San Lazzaro şi se îndreptă spre trecătoarea Lido. Curând, la suprafaţa apei au apărut alge, ce pluteau în derivă. Salvo reduse motorul încetinind înaintarea bărcii.

— Pe aici nu sunt încă prea numeroase, strigă emirului. Dragele municipalităţii... Dar aşteaptă! Vei vedea mai încolo!

Într-adevăr, pe măsură ce şalupa înainta, se înfunda tot mai mult într-un soi de încâlceală verde, alcătuită din algele moarte ce pluteau la suprafaţă. Masă aceasta care putrezea la soare degaja un miros respingător. Algele vii, cu rădăcinile pe fundul mării, deveniseră şi ele din ce în ce mai dense. Se agăţau de palele elicei producând întreruperi în mişcarea lor de rotaţie. Se aflau încă departe de largul mării când motorul începu să se înece. Curând Basilio îl opri de tot.

— Nu are rost să mai înaintăm, spuse el. Ar însemna să riscăm inutil. S-ar putea înfunda filtrul.

Emirul, care ţinea o batistă la nas din pricina mirosului greţos, resimţi brusc liniştea ce domnea deasupra lagunei. Până departe, de jur împrejur, nu se mai zărea nicio altă ambarcaţiune. Doar câteva *vaporetti*, undeva în depărtare, îşi deschideau cu greu drumul prin iarba de mare, în drum spre Murano şi Torcello. Fallah era însă impresionat mai ales de masa aceasta verzuie ce acoperea laguna cât vezi cu ochii.

— Ai zice marea Sargaselor, murmură.

Poate că Salvo nu ştia ce e marea Sargaselor, căci nu răspunse la observaţia iordanianului.

— Ei bine, iată, te afli în mijlocul algelor care au invadat Adriatica. Se dezvoltă din pricina tuturor mizeriilor pe care fluviul Po le cară cu el. Coboară până la Ancome, ba chiar şi mai departe. Vasele mai mici, respectiv cele de pescuit, nu mai pot răzbate. De altfel, nici n-ar avea de ce s-o facă. Peştii au murit. Sufocaţi. Până şi vasele de agrement ajung cu greu la micile porturi de pe coastă. O adevărată catastrofă pentru economie şi turism...

Emirul îşi revenise..

— Nu văd de ce, spuse în glumă, a trebuit să mă aduci până aici ca să-mi vorbeşti de toate acestea...

— Ai puţină răbdare, dragul meu. Închipuie-ţi acum, o descoperire ştiinţifică care ar permite unor alge şi mai mari decât acestea să se reproducă incomparabil mai repede. Imaginează-ţi cum s-ar răspândi în marile porturi

petroliere din New York, Houston, Rotterdam, Marsilia, Hamburg sau Kawasaki... ca să nu le pomenim decât pe astea... Înmulţirea lor cu o rapiditate extremă ar închide fără doar şi poate intrarea în porturi Te cred în stare să judeci singur ce consecinţe ar rezulta.

Uluit de perspectivă, emirul se adânci în gânduri.

— Porturi blocate în asemenea măsură îneât marile vase petroliere să nu poată ancora să-şi descarce marfa? întrebă cu glas tare.

Cu un gest nervos îşi aranjă reflex cravata *gris perle*. Având în vedere împrejurările, desigur un gest lipsit de noimă.

— În cazul acesta, continuă el tărăgănând cuvintele, pe piaţa mondială s-ar produce o penurie. Artificială, desigur, totuşi o penurie. Preţul petrolului ar urca până la cer...

— Tu singur o spui.

— Asta-i „marea lovitură” de care pomeneai?

— Exact. O lovitură, prinţe, care ne-ar aduce o avere.

— Încetişor, Salvo! Am impresia să ai ochi de popă! Presupunând că... Fii sigur că OPEC-ul va reacţiona imediat!

— Nu-mi mai povesti de OPEC-ul ăsta blestemat! A urcat, fără niciun motiv temeinic, preţul aurului negru. Şi cu ce s-a ales? Un prim „şoc” petrolier si o gravă criză economică. Dar datoriită investiţiilor pe care le făcuseră în economia occidentală, ţările producătoare de petrol au suferit o contralovitură. Efectul bumerangului! De atunci

încoace OPEC-ul s-a mai cuminţit. Se mulţumeşte să regularizeze piaţa petrolului. Orice s-ar zice, proiectul pe care ţi l-am propus nu este la îndemâna lui. OPEC-ul nici nu va avea timp să reacţioneze.

Argumentele lui Salvo îl lăsară pe Fallah visător.

— Dacă înţeleg bine, sfârşi prin a spune, ai de gând să provoci un mini-şoc petrolier. Dar, ca OPEC-ul să nu-ţi poată dejuca planul, va trebui să fii în stare să blochezi patru sau cinci mari porturi în acelaşi timp...

— La drept vorbind, lucrul acesta e perfect posibil.

— Cum?

— Oamenii-broască, submarinele de buzunar n-au fost născocite doar degeaba.

— Să admitem. Autorităţile portuare vor lua însă imediat măsuri... Vor curăţa bazinele... Chiar tu mi-ai spus că municipalitatea din Veneţia draghează laguna...

— Aşa cum poţi singur constata, rezultatele nu sunt deloc strălucite! În schimb, algele de care îţi vorbesc au cu totul alte dimensiuni... altă rezistenţă! Iar proliferarea va fi fulgerătoare! În cel mai bun caz autorităţilor portuare le vor trebui săptămâni, dacă nu luni de zile până să reuşească să le îndepărteze. Un amănunt suficient pentru ca cei pe care îi reprezinţi – singurii iniţiaţi – să-şi tragă avantaje mai mult decât substanţiale. Şi noi odată cu ei, nu-i aşa?

Emirul păstra tăcerea. Spre necazul lui Basilio, nu părea pe deplin convins.

— Ascultă, Salvo, te-am crezut întotdeauna un om serios. Astăzi însă baţi câmpii. Doar nu-ţi închipui că aş putea angaja creditul de care dispun în Orientul Mijlociu într-un proiect atât de extravagant? Atât de nebunesc?

— Pe toţi dracii! se supără Salvo. Planul meu nu are nimic extravagant. Mă poţi crede pe cuvânt că l-am studiat bine înainte de a-ţi vorbi de el.

— Şi, după tine, există vreun mijloc de a obţine o asemenea înmulţire monstruoasă a algelor?

— Şi încă cum! Ai auzit vorbindu-se de biotehnologie? De manipulări genetice? Am dat peste specialistul care ar putea da naştere la o nouă varietate de alge care să posede toate calităţile de care avem nevoie.

— Şi unde ai dibuit această pasăre rară?

— Într-un laborator al Institutului Oceanografic din Monaco.

Fallah îşi ascunse cu greu uimirea.

— La Institutul Oceanografie, zici... Hm... Şi ar fi de acord să producă această algă miraculoasă?

— Da. În schimbul banilor, evident.

— Şi ar costa foarte mult?

— Da de unde, oamenii de ştiinţă nu sunt niciodată prea lacomi. În schimb eu, ca cel care am avut ideea acestui proiect, cer, îndată după ce e pus în aplicare, o sută de milioane de dolari. Şi, aşa cum te cunosc, emirule, nici tu nu. Vei cere mai puţin...

Fallah se foi pe banchetă. Aplecându-se peste bord examină. Cu un interes nou algele din apropierea şalupei

şi scoase o mână plină. Se uită la ele pe rând, una câte una, ca şi cum ar fi vrut să le descopere taina, apoi se întoarse către Basilio:

— Cum se numea sfântul acela care voia să-l atingă pe Christos pentru a se încredinţa că este din carne şi oase? Sfântul Toma? Ei bine şi eu sunt un fel de Toma Necredinciosul. Înainte de a le vorbi comanditarilor mei despre acest proiect, trebuie să-l cercetez mai de aproape. Ar trebui să vorbesc şi cu omul acela de ştiinţă, de care depinde realizarea lui. Vom merge împreună la Institutul Oceanografic...

— Nici să nu te gândeşti! exclamă Basilio. Îi vei speria, pe el şi pe colaboratorii lui. Vei compromite totul! Treaba asta trebuie mânuită cu mult tact şi abilitate...

— Şi pe mine nu mă crezi în stare de aşa ceva?

Salvo se încruntă. Tinerii savanţi din Monaco nu trebuiau să afle chiar totul până la capăt, nu trebuiau să ştie la ce vor folosi lucrările lor. Se temea de tendinţele impulsive şi agresive ale integralistului care era emirul. Pe lângă aceasta, îl credea în stare ca, odată în relaţii directe cu cercetătorii francezi, să-l scurtcircuiteze pe el, Basilio.

— Crede-mă, Fallah, n-ar fi metoda cea mai potrivită.

— În cazul acesta, dragul meu, din două una: ori particip la supravegherea directă a operaţiei, ori renunţ să-i informez pe bancherii mei. Nu sunt nişte caraghioşi cărora să-mi pot permite a le povesti basme de adormit copiii.

Prinţul vorbise foarte hotărât şi Salvo şi-a dat seama că dacă se încăpăţâna să se opună cererii arabului risca să zădărnicească proiectul.

— Bine, oftă el. În acest caz voi încerca să aranjez o întâlnire cu savantul pe care l-am recrutat. Şi acum, cred că e timpul să ne întoarcem.

Trase de cordonul de pornire a motorului. Acesta însă nu demară. Deodată ceasul de la mâna lui Fallah emise un „bip-bip“ discret. Emirul se uită la cadran.

— Scuză-mă, făcu el către Salvo.

Lăsându-se în genunchi pe fundul bărcii începu să bată temenele murmurând: „Allah, akbar, Allah, akbar!“

Basilio îl mai văzuse făcându-şi rugăciunea. Ultima oară fusese la vila sa de pe coasta Liguriei. Pe atunci purta keffieh şi burnusul alb de in, care îi confereau o mare prestanţă şi se potriveau cu obiceiurile sale religioase. Astăzi însă, eând Fallah era îmbrăcat precum un lord, scena îi păru de un grotesc deplin. Cu toate acestea aşteptă răbdător ca arabul să-şi termine plecăciunile, înainte de a trage din nou de cordon. Cum de data asta motorul porni, Basilio îndreptă şalupa spre Veneţia.

12

Cei doi trimişi ai revistei *Nature* picaseră aproape pe neaşteptate în laboratorul lui Paul Loevendhal.

— Am sosit, telefonaseră ei de la un mare hotel din Nisa. Când putem începe lucrările?

— Când doriţi, le-a răspuns politicos Loevendhal, fără a se arăta prea surprins.

Chiar a doua zi „anchetatorii” s-au prezentat la laborator. Doctorul Frederix, diplomat la Harvard, era chimist şi biotehnician; colegul său, doctorul Chang, era

un biochimist celebru. Frederix avea statura unui jucător de base-ball iar Chang avea aerul unui mandarin rotofei şi imberb. Amândoi lucrau în Statele Unite iar Paul Loevendhal îi ştia din renume. Fu totuşi uimit aflând că erau şi colaboratori ocazionali la National Institute of Health, adică echivalent INSERM-ului şi mai exact al subcomitetului pentru supraveghere şi investigare, însărcinat cu detectarea erorilor şi fraudelor ştiinţifice.

Şocat, Loevendhal îi destăinui asistentei sale, Irene Delarue:

— Nu ne-au trimis oameni de ştiinţă, ci adevăraţi poliţişti!

Spre stupefacţia tuturor, cercetătorii laboratorului îi văzură pe vizitatori fotocopiind procesele verbale ale experienţelor, pe care le luară apoi cu ei la hotel. Pentru a le studia, spuseră ei, cu mintea limpede.

În zilele următoare refăcură experinţele care permiseseră lui Paul şi Irenei să izoleze, pornind de la o specie de alge din Extremul Orient, noile glycolipide. Experienţele se dovediră incontestabile, însă trecură apoi şi la examinarea *in vitro* a efectului lor asupra virusului SIDA. Şi, începând din acel moment, s-au pornit să caute noduri în papură.

Se aplecau asupra microscopului, schimbându-se între ei, mormăiau, se retrăgeau într-un colţ al laboratorului vorbind în şoaptă, puneau întrebări insidioase. În ajunul plecării luară loc în micul birou al lui Loevendhal. La întrevedere participa şi Irene Delarue.

— Hm, destul de impresionant, observă Frederix, în timp ce colegul Chang dădea şi el din cap. Însă efectele asupra virusului nu se manifestă de fiecare dată.

Loevendhal se indignă:

— Chiar dacă nu se manifestă totdeauna, asta nu îndeamnă că nu există!

— Da, dar în articolul dumneavoastră extrapolaţi cam prea grăbit. Nu aţi ţinut seama de rezultatele negative. Ştiţi, în cercetare se întâmplă adesea să ai tendinţa de a alege tocmai rezultatele care corespund ipotezei iniţiale.

— Dragă colega, doar nu sunt un începător. Asistenta mea şi eu însumi am comparat rezultatele noastre pozitive cu cele negative. Testele Student de interpretare au fost cele care ne-au îngăduit să tragem concluzia că descoperirea noastră se poate omologa. De altfel şi aspectul acesta figurează în articolul nostru...

Jucătorul de base-ball bătea cu piciorul în parchet. Nu părea deloc convins.

— Ştiţi, spuse el, în experienţe atât de delicate nu pot fi eliminate, *a priori*, artefactele. Subconştientul, subiectivitatea cercetătorului, pot influenţa oricând rezultatele. Lucrările dumneavoastră prezintă o mare lacună.

— Şi care anume, mă rog?

— Nu aţi procedat la experienţe „oarbe”.

Loevendhal se uită lung la asistenta sa. Aceasta părea zdrobită. Experienţele „oarbe” implicau intervenţia unei persoane din afara laboratorului. Persoana respectivă

înlocuia, din când în când, fără ştirea cercetătorilor, substanţa căreia i se analizau efectele prin alta, neutră. Dacă intervenţia aceasta producea un efect *placebo*, altfel spus dacă cercetătorii obţineau aceleaşi rezultate cu această substanţă-capcană, se putea trage concluzia că în experienţă se strecurase un element subiectiv.

Loevendhal îşi trecu mâna peste obraz şi trase aer în piept, ca şi cum s-ar fi pregătit să sară în apă.

— Şi doriţi să procedaţi chiar dumneavoastră, domnilor, la acest gen de experienţe?

Ambii savanţi exclamară în cor: „Nu, nu”. Experienţele „oarbe” cer timp şi ei reţinuseră încă de mult locuri în avionul către Statele Unite. Dar o părere îşi făcuseră încă de pe acum. Cei doi cercetători francezi găsiseră într-adevăr o pistă interesantă şi promiţătoare. Lucrările trebuiau duse mai departe, cu ajutorul experienţelor „oarbe”. În clipa de faţă – din păcate! — concluziile prezentate în articol erau totuşi premature. Nu puteau justifica publicarea în *Nature*. În orice caz, nu în forma actuală.

După ce şi-au formulat verdictul, cei doi trimişi ai revistei îşi exprimară regretul. În schimb încurajau pe gazde să persevereze. Peste câteva săptămâni, ori poate în câteva luni, lucrările lor, completate prin noi experienţe, nu vor mai putea fi atacate.

Sărea în ochi că cei doi americani erau de rea credinţă. Veniseră cu intenţia să zădărnicească descoperirea colegilor francezi. Lui Paul şi Irene nu le rămânea decât să

se încline. Nu îşi arătară nemulţumirea, ba chiar îşi dădură şi osteneala de a-i conduce pe cenzorii lor la aeroportul din Nisa. Pe drumul de întoarcere, la fel de aglomerat ca întotdeauna, Irene încercă să-l consoleze pe Paul, care conducea. Ce mai contează câteva experienţe, zise ea. Trimişii de la *Nature* nu le închiseseră cu totul uşa. Versiunea următoare a articolului avea să fie cu siguranţă acceptată.

— Da, peste câteva luni! făcu Loevendhal cu amărăciune. Îţi dai seama, Irene, că mârlanii ăştia au avut neobrăzarea să ne fixeze şi termene? Cu toate că, o ştii la fel de bine ca şi mine, lucrările noastre sunt inatacabile.

— Ceea ce mă supără cel mai mult, urmă Irene, e faptul că descoperirea noastră nu va fi explorată imediat, astfel încât vor fi lăsate în voia soartei numeroase vieţi omeneşti, care altfel ar fi putut fi salvate.

— Ai dreptate. Aceşti sărmani bolnavi de sida n-au noroc. Dar trebuie să-ţi mărturisesc că, pe moment, mă gândesc la lucruri care ne privesc mai direct. Concluziile americanilor vor avea efecte dintre cele mai nedorite la conducere. Şi tare mă tem că INSERM-ul ne va tăia o parte din credite.

Irene şi-a amintit că Paul, cu un soi de clarviziune, îşi mai exprimase temerile în legătură cu acest subiect, ba chiar se gândise cum să astupe eventualele goluri din buget.

— Paul, îi zise, trebuia să iei din nou legătura cu industriaşul acela italian, pe care l-am întâlnit la Padova... Ai făcut-o?

— Da, am făcut-o, Irene. Nu ţi-am spus, dar am făcut-o.

— Şi?

— Ciudat personaj. Mi-a confirmat intenţia lui de a produce – pentru lumea a treia, spunea el – pornind de la o materie primă ieftină: algele. Şi m-a mai întrebat încă o dată dacă am putea accelera mult reproducerea lor.

— Şi ce i-ai răspuns?

— Că prin intervenţii genetice s-ar putea da naştere unei alge noi, care să se reproducă rapid.

— Nu te-a întrebat la ce fel de intervenţii te-ai gândit?

— Ba da.

— A înţeles ceva din explicaţiile tale?

— Nu ştiu. Dar părea să aibă destule noţiuni în materie de biologie. M-a întrebat doar dacă operaţiile pe care mi le propuneam vor lua mult timp. I-am spus că vor dura mult şi vor fi laborioase.

— Asta nu l-a descurajat?

— Se pare că nu. S-a mulţumit să întrebe la cât apreciem costul lucrărilor. I-am spus, la întâmplare, o sumă astronomică.

— Cum a reacţionat?

— Şi-a dres doar puţin glasul şi m-a întrebat când am putea semna contractul. Luat pe neaşteptate, am cerut un răgaz de gândire. I-am spus că îi voi telefona îndată ce voi lua o hotărâre.

— Şi ai de gând s-o faci?

— Având în vedere nesiguranţa în care plutim acum, cred că o voi face.

Marele Renault 25 al lui Paul era prins într-un blocaj rutier. Nu înaintau decât la pas. Peste celebra Promenade des Anglais se lăsa înserarea şi toate felinarele se aprinseră deodată.

Cei doi tineri cercetători încetară a-şi mai vorbi. Irene era crispată, îngândurată. Dar nu se gândea la „nesiguranţa" de care pomenise Paul. Pe măsură ce se apropiau de oraş se gândea tot mai intens la dorinţa ei tainică de a petrece seara cu amantul ei.

Din păcate însă îşi da seama că Paul era în continuare frământat de recenta sa decepţie. Iar dispoziţia în care se găsea nu se prea potrivea unor efuziuni sentimentale şi... erotice. Dar poate că... da, poate că patronul ei adorat avea nevoie, tocmai în asemenea clipe, să fie consolat de un suflet de „soră".

Erau aproape de port când Paul se răsuci spre Irene.

— Ce-ar fi să cinăm la Barba Yannis? Iar restul serii să-l petrecem la mine; un whisky dublu, după tămâiosul grecului, va fi tocmai ce-mi trebuie.

Irene se îmbujora. O asemenea transmitere de gânduri părea să dovedească, în ciuda tuturor aparenţelor, cât de apropiaţi erau. Tulburată şi recunoscătoare, în loc de orice răspuns îşi puse mâna ce tremura pe genunchiul bărbatului de la volan.

13

La îndemnul patronului ei, Clara fusese de multe ori amanta unor bărbaţi importanţi. În pat, le smulgea confidenţe pe care Basilio Salvo le folosea în favoarea sa. În noaptea aceasta însă rolurile se inversaseră. După ce făcuse dragoste cu Pietro, Clara a stins lumina şi, la adăpostul întunericului, a trecut la mărturisiri.

Nu atât din cauza apelului telefonic al lui Salvo. De fapt gestul lui o uşurase. Nu-l determinase oare pe Pietro să

renunţe dintr-o dată la jocul de-a baba-oarba care le altera relaţiile? Îndată ce pronunţase numele lui Salvo Clara ştiuse că de acum încolo nimic nu va mai fi ca înainte. Că totul se va schimba, că totul *trebuia* să se schimbe. Cu toate acestea, încă mai şovăia. Pietro nu o grăbise să-şi ţină promisiunea. Nu o pusese la zid. Părea că înţelege că avea nevoie să-şi adune curajul pentru a scăpa de ceea ce îi apăsa sufletul. Într-o noapte – în noaptea aceasta – şi-a învins în sfârşit şi ultimele reţineri. Ştia prea bine că îi va fi foarte greu să exprime totul la fel de clar ca numele pe care îl purta. Dar simţea neapărat nevoia să se dezbare, prin mărturisiri, de o mare parte din trecutul ei vinovat. Pentru a-şi recuceri, pe cât posibil, demnitatea. Simţea că numai astfel putea începe o viaţă nouă. O nouă viaţă pe care şi-o dorea chiar mai mult decât îndrăznea să şi-o mărturisească.

Pietro pătrunsese în viaţa ei dintr-o întâmplare, acum însă ocupa un loc din ce în ce mai mare, o obseda în fiecare zi mai mult. Niciodată înainte nu întâlnise un bărbat care să întrunească atâta tandreţe şi atâta inteligenţa. Uluitor, un amant care era în acelaşi timp şi prietenul păsărilor! Este foarte greu să sesizezi clipa în care începe dragostea. Crescuse în ea, săptămână de săptămână, ca un fel de încântare. Clara nu izbutea să analizeze prea bine ce simţea. Oare dragostea cea mare, pe care atâtea femei pretindeau să o fi cunoscut, exista cu adevărat? Dacă da, cum s-o recunoască? Trebuia să se încreadă în pornirea ce o împingea în braţele iubitului,

pornire care mai degrabă preceda dorinţa decât se confunda cu ea? Ori din tulburarea ce o năpădea atunci când Pietro era plecat? Din teama tainică de a vedea emoţiile pălind, stingându-se? Într-o bună zi vezi un bărbat şi-ţi spui: acesta şi nu altul. Şi atunci se închide capcana.

Prin urmare, în noaptea aceasta, Clara i-a mărturisit lui Pietro totul, sau aproape totul. Cum Salvo şi japonezul o însărcinaseră să-l cucerească. Cum, punându-şi farmecul în valoare, trebuia să-l facă să accepte propunerile lor. Cum întâlnirea de la Sorrento fusese pusă la punct prin tertipuri savante... După ce şi-a încheiat mărturisirile Clara încercă să-l facă pe Pietro să înţeleagă că, încet, încet, renunţase la rolul ce îi fusese încredinţat. În loc de a-l manipula, se îndrăgostise de el. Profund. Şi acum tot ce îşi dorea era să fie sigură că şi el o iubea. Putea Pietro s-o ierte? Să-i arate aceeaşi dragoste ca înainte?

Clara îl năpădise pe Pietro precum un parfum. Un parfum care îl urmărea pretutindeni. Era gata să facă orice pentru a nu o pierde. Nu era o frumuseţe care sucea capetele, la propriu şi la figurat, tuturor masculilor care o întâlneau? Nu şi nu! Pietro nu va comite prostia care l-a făcut pe Arthur Miller s-o piardă pe Marilyn... Mărturisirea de credinţă a Clarei nu-i dezvăluise nimic nou. O recunoscuse chiar, de la prima lor, întâlnire, la Sorrento şi bănuise încă de atunci că este unealta lui Salvo. Nu scăpase însă nicio vorbă, de teamă să n-o jignească. Căci a o jigni putea însemna, poate, sfârşitul relaţiei lor. Şi

cu toate acestea, un fel de neînţelegere absurdă apăsa de câteva săptămâni asupra raporturilor dintre ei. Îi tulbura fericirea şi mândria de a-şi spune că femeia aceasta superbă, atât de rasată, era a lui. Pietro trăia nesiguranţa ce plana asupra lor ca pe o adevărată dramă. Intervenţia lui Salvo precipitase însă deznodământul. Clara renunţase la minciună, îi declarase, cu înfocare, dragostea ei. Dar nu cumva era vorba de o nouă minciună, fie şi involuntară?... Femeia aceasta, capabilă de o pasiune fierbinte în unele momente, nu era oare mai îndrăgostită de actul în sine decât de iubitul ei? Nu era vorba de o iluzie orbitoare, dar trecătoare, şi nu de un sentiment ceva mai potolit, însă adevărat şi durabil? În sufletul lui Pietro se strecura îndoiala. Lupta din toate puterile pentru a şi-o învinge.

— Îţi iert toul, spuse cu oarecare afectare şi o strânse pe Clara la piept. Dar mă iubeşti cu adevărat? Mă iubeşti ca...

— Te iubesc, da, îl întrerupse Clara cu pasiune. Te iubesc nebuneşte!

— Mi-o juri?

— Îti jur pe ce am mai scump.

— Adică?

— Adică pe capul copilului meu!

— Ce-ai spus? Ai un copil? exclamă Pietro depărtându-se brusc de iubita sa şi aprinzând veioza.

În patul cel mare, scăldat din nou în lumină, Clara îşi muşca buzele. În ardoarea ei de a-l încredinţa de dragostea ce i-o purta, mersese prea departe. Aluzia la copil îi scăpase fără să vrea. În mărturisirile dinainte

păstrase totuşi tăcerea asupra a două lucruri: apartenenţa la „nobila familie” şi situaţia ei de mamă.

— Da, Pietro, spuse cu voce schimbată. Am un băieţel de cinci ani. Îl cheamă Mario... Te supără?

Sprijinindu-se într-un cot, scruta chipul iubitului ei.

Pietro îi ciufuli buclele negre.

— Să mă supăr? Cum poţi spune asta?... Dimpotrivă! Faptul că eşti mamă te face în ochii mei meii... cum să spun?... mai umană, mai apropiată... Eu întotdeauna mi-am dorit un copil...

— Ce înseamnă asta, Pietro, întrebă Clara, a cărei inimă se porni să bată nebuneşte. Vorbeşti ca o femeie!

— Iartă-mă, Clara, dar ai început să spui prostii! făcu Pietro brusc indispus. Bun! adăugă, stingând din nou lumina. Acum să dormim. Vom relua discuţia mâine. În orice caz, linişteşte-te! Iubesc în tine mincinoasa, perversa, prietena păsărilor, amanta şi... mama!

Pietro o luase din nou în braţe. Peste câteva clipe, după ce depuse mai multe sărutări din vârfui buzelor pe ochii închişi ai lui Pietro, Clara îi şopti la ureche:

— Spune-mi, dragostea mea, ai fi de acord să-l iau pe Mario într-una din viitoarele noastre escapade în week-end?

— Fireşte, Clara, fireşte, mormăi Pietro, pe jumătate adormit.

De când îşi descărcase conştiinţa, Clara se simţea uşurată şi împăcată cu sine. Se temuse de reacţia lui Pietro. Dar nu avusese de ce. Nu numai că amantul ei nu-i

reproşase trecutul, dar părea a-i arăta acum şi mai multă tandreţe. Astfel că dragostea îşi făcea din ce în ce mai mult loc în sufletul ei.

Totuşi, Clara se găsea într-o situaţie grea. Pe de o parte, pentru că şi acum mai primea indemnizaţii de la Salvo, iar pe de altă parte deoarece renunţase definitiv a-l influenţa pe Marcheze în sensul celor dorite de patronul ei. Dragostea o împiedica să-l împingă pe Pietro să devină complice la o afacere frauduloasă. Iar contradicţia aceasta era greu de suportat. Telefonând direct la Marcheze acasă Basilio îşi manifestase nerăbdarea. Clara nu mai putea amâna să-i telefoneze la rândul ei, aşa cum desigur că aştepta. Dar ce să-i spună? Pentru moment putea încerca să-l liniştească şi să mai tărăgăneze, invocând dificultatea misiunii sale. Până la urmă însă va fi nevoită să-l anunţe că planul era definitiv compromis. Oare să pună acest eşec doar pe seama ei, pe neputinţa de a-l putea influenţa pe *golden boy*, sau era mai bine să spună că se datora faptului că încercările de a sparge sistemul informaţional al băncii Chase Manhattan se dovediseră sterile? Care dintre cele două alternative de justificare avea mai multe şanse de a fi acceptate?

Pietro revenise din concediu şi lucra din nou la agenţia lui. Programul său de lucru era destul de neregulat. Clara, care îi prepara gustări cu grija unui bucătar de casă mare, se întrista adesea văzând cum se răceşte mâncarea în aşteptarea lui Pietro. În seara aceea însă iubitul ei se întoarse acasă mai devreme ca de obicei. Gustase din

pilaful cu ciuperci şi tocmai se pregătea a se mai servi cu încă o porţie da tartă cu portocale, când Clara îl anunţă că trebuie să-l întrebe unele lucruri neplăcute.

— Înţelege, Pietro, nu mai pot evita reluarea contactului cu Salvo. Nu uita că este patronul meu... Îl voi anunţa să-şi ia gândul de la mine. Dar n-am s-o fac imediat. Voi încerca să câştig puţin timp.

Pietro se întunecă.

— Şi de ce nu pe loc?

— Pentru că înainte aş vrea să înţeleg mai bine ce ţi-a cerut.

— În ce scop? N-ai decât să-i spui că nu accept. Atâta tot.

—Dacă o fac într-un fel atât de categoric, îmi pierd slujba. Aş prefera să-i spun că nu ai reuşit.

— Când vei renunţa să minţi, Clara?

— Atunci când voi putea să mă debarasez de Salvo. Nu ţi-am spus, îmi caut o nouă slujbă. Din păcate însă nu-i prea uşor de găsit.

— Cauţi altă slujbă? Cu asta îmi faci o mare bucurie, draga mea!

Pietro se ridică şi, ocolind masa, se apropie de ea. Se apleacă şi o sărută lung pe gură.

— Bunele tale intenţii merită o răsplată, dragă! Vino să ne aşezăm în faţa ordinatorului. Îţi voi explica cum aş fi procedat dacă m-aş fi învoit să lucrez pentru Salvo..

Ţinând-o pe după talie, Pietro o duse pe Clara în cabinetul său de lucru. Cei doi tineri luară loc în dreptul

marelui ordinator Macintosch. Pietro bătu uşor pe claviatura aparatului. Pe ecran apărură imediat diferite cifre şi litere.

— Vezi, Clara? Ordinatorul meu este conectat acum la TIMNET, adică la compania de transmitere a datelor ce leagă calculatoarele civile din lumea întreagă.

— Chiar şi cele de peste Atlantic?

— Da, legăturile se fac prin intermediul releului unui satelit. Ceea ce însă nu este totuşi suficient. Pentru a te putea conecta la ordinatorul unei mari bănci, trebuie să cunoşti numele unuia dintre clienţii săi şi să posezi „numele de cod". Să afli numele unuia dintre clienţi este relativ uşor.

— Cum aşa?

— Nu ai decât să iei un anuar. Cei mai mulţi dintre cei ce îl utilizează se înscriu sub numele lor adevărat.

— Iar numele de cod? Cheia?

— Ei, tocmai aici e dificultatea. În ziua de azi sistemele informatice sunt bine păzite. Astfel, ordinatoarele de la CIA şi laboratoarele de cercetări secrete ale armatei sunt complet izolate. Dar chiar şi băncile îşi zăvorăsc ordinatoarele cu ajutorul unor codificări din ce în ce mai sofisticate.

— Şi ai fi în stare să afli un asemenea cifru?

— Atunci când în realitate codificarea se face cu un număr stabilit printr-o metodă combinatorie, este extrem de greu. Doar un „pirat" care este în acelaşi timp şi un adevărat geniu matematic ar putea pretinde să-l găsească.

Dar şi în cazul acesta, numai prin calcule complicate şi de lungă durată.

— Se spune totuşi că tu eşti un matematician fără pereche.

— Sunt un bun matematician, adevărat. Dacă aş fi acceptat propunerile necinstite ale patronului tău, aş fi procedat însă într-alt fel.

— Adică?

— Banca Chase Manhattan, de pildă, este interconectată la alte bănci, mai modeste. Poate ar fi posibil a pătrunde până la conturile unor clienţi, pe cale ocolită, prin aceste bănci.

— Asta pentru că sistemele informatice ale băncilor mai mici sunt apărate mai puţin bine?

— M-ai înţeles perfect. Sunt foarte multe bănci care îşi aleg numele de cod pur şi simplu din dicţionar.

— La întâmplare?

— Exact, la întâmplare.

— Bine, dar un dicţionar conţine mii şi mii de cuvinte. Cum să dai de cel adevărat?

— Cerând ordinatorului să testeze toate cuvintele pe rând. E numai o chestiune de răbdare. Ordinatorul însă lucrează repede. Odată ce a găsit cuvântul ce deschide sistemul, poţi să urci, mulţumită interconexiunilor, până la conturile clienţilor lui Chase Manhattan sau Citibank.

— Nu prea înţeleg cum.

— Ordinatoarele care fac parte din aceeaşi reţea sunt programate să aibă încredere unele în celelalte. Cei care le

utilizează nu au nevoie de un număr de cod pentru a se conecta de la un sistem la altul. Având în vedere că într-o ţară dezvoltată în fiecare minut au loc asemenea operaţiuni bancare, aceasta reprezintă o mare economie de timp.

Clara era impresionată. Cei doi „naşi”, italianul şi japonezul, vorbiseră despre geniul informatician al lui Pietro. Dragostea ce-i purta o făcea să creadă că nu exagerează. Dar, oricât de interesante erau explicaţiile iubitului ei, ele lăsau totuşi unele întrebări fără răspuns. Îşi aminti ce spusese Soukou Yama: dacă ar fi în posesia cheii de acces la sistemul informatic al băncii Manhattan, putea – el şi complicele său italian – să recolteze o sumă de o sută de ori mai mare decât cea pe care o oferiseră *golden boy*-ului. Cum ar fi procedat să pună mâna pe sute de milioane de dolari?

Clara puse întrebarea lui Pietro, fără a pomeni însă de afirmaţiile lui yakuza. Marcheze îi explică cum, după ce ar fi pătruns prin efracţie în sistemul informaţional al unei mari bănci, un pirat putea deschide conturi fictive, şterge altele, pe scurt, putea dezorganiza cu desăvârşire instituţia. Pe aceeaşi cale mai putea să frustreze de mari cantităţi de acţiuni şi titluri pe unii clienţi importanţi, profitând apoi de scăderea cursului ce ar fi urmat, pentru a le revinde mai târziu la valoarea lor adevărată, cu un profit uriaş.

— Asemenea operaţii, observă Pietro, ar declanşa în cele din urmă o mare panică la bursa din New York, ce s-

ar transforma într-o adevărată vinere neagră. Mă întreb dacă asociatul lui Salvo, marele financiar japonez, nu se gândea, în primul rând, la o asemenea lovitură sub centură. Acum poate înţelegi mai bine de ce am refuzat.

Într-adevăr, Clara înţelegea acum mai bine. Cunoscând prea bine „lumea” în care se învârtea Basilio, ipoteza lui Pietro îi părea perfect plauzibilă. Aceasta îi întărea hotărârea de a-i întoarce spatele patronului ei. Despărţirea însă nu se putea face brusc. A-l înfrunta deschis pe Basilio însemna un risc enorm. În schimb, explicaţiile lui Pietro îi îngăduiau acum să pună nereuşita *golden boy*-ului nu pe seama rea-voinţei, ci din pricina unor dificultăţi de netrecut. Ceea ce îi va înlesni un anume răgaz. După aceea va găsi desigur o cale – la momentul potrivit – să-şi dea demisia.

„Când vei înceta să minţi, Clara?“ o întrebase Pietro. Bietul băiat!. Ce ştia el despre nevoia de a minţi? Minciuna era primul mijloc de apărare al celui slab faţă de cel puternic, al femeii în faţa bărbatului care o asuprea. Minciuna domnea în sânul mafiei, această lume a speculei, furtului şi violenţei. Ce ştia Pietro despre mafie? Clara îi spusese totul despre trecutul ei. Dar trecuse sub tăcere faptul că făcea parte din „familie”. O minciună prin omisiune. Nu se putea smulge de sub tutela lui Salvo decât treptat, cu mii de precauţii. La fel cum nu putea dezvălui ultimul amănunt tulbure al existenţei sale decât după ce va fi înlăturat litigiul ce o opunea patronului ei. Cele două demersuri, cum s-ar spune, complementare.

Clara era fericită şi în acelaşi timp îngrijorată. Fericită de a iubi şi de, a se simţi iubită. Susţinută de această dragoste în gravele hotărâri ce urma să le ia. Dar şi temătoare. Căci îi rămânea de făcut partea cea mai grea.

Cei doi amanţi se culcară târziu. Clara alese dintre casetele lui Pietro pe cea care îi plăcea mai mult. Seara petrecută în faţa ordinatorului o deprimase oarecum. Era grăbită să uite informaticianul şi să facă dragoste cu păsărarul. Apoi să adoarmă, cuibărită în braţele lui, în cântecul privighetorilor.

14

De săptămâni de zile Basilio Salvo îl hărţuia pe Paul Loevendhal. Traumatizat de infama anchetă la care se pretaseră cei doi „copoi“ trimişi de revista *Nature*, tânărul savant se gândise la o acoperire faţă de eventuala reacţie negativă din partea organismului său tutelar, prin semnarea contractului propus de italian. Dar, pe măsură ce se gândea mai mult, fusese năpădit de îndoieli şi scrupule. Cercetările asupra algelor pe care le cerea Salvo nu însemnau puţin lucru. Ele vor perturba aproape sigur bunul mers al laboratorului. Oare nu era de datoria lui să se consacre mai degrabă exeperienţelor suplimentare cerute de americani? Miza era importantă şi nu merita să

fie sacrificată dintr-o toană sau din orgoliu. Glycolipidele pe care împreună cu Irene Delarue reuşise a le izola puteau duce la un vaccin anti-sida. Nu trebuia să facă tot posibilul pentru a-şi dezarma criticii? Pentru a face publică, prin intermediul articolului ce va fi acceptat în cele din urmă, o descoperire de care depindea soarta a mii şi mii de viitori bolnavi. A semna un contract cu industriaşul italian însemna să se pună, din capul locului, perspectiva unei nereuşite faţă de *Nature*. Însemna să se arate nu numai susceptibil, ci şi laş. Însemna să sacrifice esenţialul pentru ceea ce era de fapt secundar. Consideraţii umanitare şi de ordin personal ce se adăugau în taină visului, mai mult sau mai puţin mărturisit, la un premiu Nobel.

Pe de altă parte, Salvo dovedea o mare încăpăţânare asediindu-l pe Paul Loevendhal aproape zilnic cu telefoane. Şi, pe măsură ce trecea timpul, ridica valoarea – şi aşa destul de mare – a creditelor pe care spunea că e gata să le aloce laboratorului. În cele din urmă, tot amânând, Paul se văzu în situaţia de a nu mai putea da înapoi. A şovăi mai mult, a lua o hotărâre riscantă, care însă prezenta şi aspecte pozitive, ar fi fost lipsit de decenţă. *Alea jacta est*, îşi spuse. Într-adevăr se decise şi îl anunţă pe Salvo că era de acord să se întâlnească pentru semnarea contractului.

Vorbeau la telefon, urmând a decide unde se vor întâlni, când Paul fu surprins de o ultimă ciudăţenie a italianului.

— Am uitat să-ţi spun un mic amănunt, dragă prietene, îl anunţă Salvo. La întreprinderea pe care am plănuit-o, pornind de la cercetările voastre, am un partener, un asociat dacă preferaţi. E vorba de emirul iordanian Fallah, fost student la Cambridge, un bărbat fermecător şi ospitalier. Doreşte mult să semnăm contractul în prezenţa lui. Yachtul său se află acum la ancoră, în micul port Porquerolles. Ne-a invitat – adică pe dumneata, asistenta dumitale şi, pe mine — la o petrecere, prin care vrea să sărbătorească fericitul nostru acord.

„Asta mai lipsea!“ îşi spuse Loevendhal. Un arab, un yacht şi o petrecere!... Adică exact ce trebuia ca să fii luat la ochi de lumea ştiinţifică! Cum însă lucrurile ajunseseră aşa de departe, nu se mai putea eschiva. Fu nevoit să-şi dea consimţământul la ciudata întâlnire la care era poftit. Rămase stabilit ca italianul să vină să-i ia, pe el şi pe Irene, sâmbăta următoare la prânz.

Perspectiva de a semna un contract de cercetări la bordul unui yacht iordanian îl lăsase pe Paul visător. În cursul zilelor următoare, fiindu-i imposibil să se concentreze, se mulţumise să treacă, pe rând, pe la toţi colaboratorii săi. La cei ce supravegheau cataliza enzimelor în reactori şi la cei ce îşi ţineau ochii lipiţi de microscoapele electronice.

— Ce naiba caută un prinţ arab în toată povestea asta? se întrebă cu glas tare, faţă de asistenta lui, după ce o pusese la curent cu întâlnirea de la Porquerolles.

Irene Delarue îşi exprimă timid părerea că proiectul acelui *signor* Salvo putea interesa mai ales lumea a treia. Ţări care au nevoie de îngrăşăminte ieftine.

— Chiar asta a lăsat să se înţeleagă Salvo, confirmă Loevendhal. Totuşi nu prea văd cum ar putea folosi ţările deşertice cantităţi mari de compost. Apa este ceea ce le lipseşte în primul rând...

— Poate că emirul de care vorbeşte este doar un intermediar.

Bunul simţ al Irenei avea asupra lui Paul un efect liniştitor. Îi aminti asistentei că Basilio va veni să-i ia de la laborator.

— Ai grijă ca sâmbătă la prânz să nu mai găsesc pe nimeni pe aici. Prefer să nu trebuiască să fac prezentări.

Asigurându-l că dispoziţiile îi vor fi respectate, Irene coborî să caute corespondenţa în cutia de scrisori a institutului. Se întoarse ţinând în mână câteva plicuri şi reviste cu banderolă. Paul le luă în primire şi se instală să le citească în cămăruţa ce-i servea de birou. Câteva minute mai târziu, un urlet îi încremeni pe tinerii cercetători, în faţa aparatelor. Şeful lor ieşi alergând din birou, agitând o publicaţie. Era roşu de furie şi bolborosea în gura mare cuvinte fără şir. Abia după câteva minute urletele sale începuseră să devină inteligibile.

— Oh! Nespălaţii ăştia! Mizerabilii! Bandă de escroci şi ipocriţi care îşi însuşesc munca altora! Care te fură fără ruşine!... Irene, citeşte ce scrie aici!... Citeşte tare, să înţeleagă toată lumea ce înseamnă reaua credinţă...

Irene era îngrozită. Nu îl văzuse niciodată pe Loevendhal în asemenea stare de furie. Luă cu mâna tremurătoare revista pe care i-o întindea Paul. Era *Journal of the National Cancer Institute*, deschis la pagina şaisprezece.

— Nu e nevoie să citeşti totul, tună Paul. Doar rezumatul. Este redactat şi în franceză.

„Un grup de savanţi americani – începu Irene să citească – informează că au identificat o nouă formaţiune de molecule, remarcabil de active *in vitro*, împotriva virusului sida. Aceste molecule sunt glycolipide prezente natural la anumite alge din arhipeleagul insulelor Hawai...“

— Dar e vorba de algele noastre! exclamă Irene oprindu-se din citit.

— Exact, spuse Paul, care între timp îşi recăpătă puţin stăpânirea de sine. Dar asta nu-i totul! Citeşte mai departe!

Irene se aplecă din nou asupra revistei.

„Activitatea antivirală a acestor glycolipide a fost observată cu prilejul unor teste sistematice, realizate de cercetătorii americani în cadrul programelor naţionale destinate descoperirii unor noi substanţe anti-sida. Cu câteva luni în urmă, o altă moleculă derivată dintr-o substanţă vegetală prezentase eficacitatea *in vitro* împotriva sidei: compusul „Q“, izolat la o plantă chinezească, similară castravetelui.“

— Asta pentru camuflaj! observă Paul sarcastic.

Accelerând debitul verbal, Irene citi sfârşitul rezumatului:

„Cu toate acestea, nimic nu permite să se poată afirma că eficacitatea virală observată *in vitro* va putea fi regăsită şi folosită în scopuri terapeutice la om, înainte de a se efectua o lungă serie de lucrări toxicologice. “

Lectura articolului fu urmată de o tăcere prelungită, plină de uimire şi consternare.

— Dezgustător! strigă unul dintre cercetători.

— Scandalos! exclamă altul.

— E furt calificat! se revoltă Irene.

— Ei bine, da, prieteni, am fost frustraţi de prioritatea unei mari descoperiri. Nu vreau să acuz pe nimeni, căci nu am dovezi. Dar cred că ştiu de unde ni se trage lovitura asta josnică!

Nimeni nu pronunţă un nume. Ar fi fost împotriva regulilor deontologice şi, a integrităţii unui adevărat om de ştiinţă. Dar, în forul lor interior, toţi îi acuzau pe aceiaşi oameni: cei care luaseră cunoştinţă de conţinutul articolului redactat de Paul Loevendhal şi Irene Delarue, articol pe care îl respinseseră cu rea credinţă, sub diverse pretexte.

Locurile de pe bancheta din spate ale marelui Mercedes erau destul de încăpătoare pentru ca cei doi oaspeţi să nu fie incomodaţi de corpolenţa lui Salvo. Cu toată circulaţia intensă de pe autostrada de Toulon, maşina înainta destul de repede, şoferul lui Basilio fiind un adevărat virtuoz al

volanului. Cei trei călători schimbau rar câte un cuvânt, conversaţia lâncezind deoarece fiecare în parte era obsedat de temeri şi preocupări ce îi priveau în mod direct.

Paul Loevendhal încă nu îşi revenise din şocul cumplit provocat de articolul din revista americană. Încă nu digerase complet furtul calificat ce se ascundea în spatele articolului. Îşi spunea că, practic, nu avea nicio posibilitate de a reacţiona şi orice încercare de a-şi face dreptate se va lovi de uriaşul prestigiu al savanţilor americani. Într-adevăr, o bătălie pierdută dinainte. O luptă cu totul inegală. Îşi mai spunea că, având în vedere împrejurările, fusese inspirat acceptând oferta industriaşului italian. Acum însă, când semnarea contractului era iminentă, era asaltat de noi griji. Adevărat, îl făcuse pe Salvo să înţeleagă că se angaja nu să „găsească”, ci să „caute“, că nu putea garanta succesul cercetărilor. Şi, pe măsură ce cântărea şansele de a da naştere, prin metode genetice, unei alge precum cea dorită de italian, îşi spunea că acestea sunt destul de mici. A accepta credite considerabile în aceste condiţii, nu mirosea oare a escrocherie?

Salvo era frământat de cu totul alte temeri. Îl îngrijora integralismul lui Fallah. Ura acestuia împotriva occidentului putea oricând ieşi la suprafaţă, printr-o „ieşire” ce i-ar îngrozi pe cercetătorii francezi făcând să eşueze proiectul în ultima clipă. Basilio era foarte nemulţumit că încuviinţase acest contract direct între

Fallah şi Loevendhal. Emirul era însă un bărbat orgolios şi greu de mânuit. Ah, de ce nu era sensibil la farmecul feminin? Clara, de pildă, ar fi fost în stare să-l înmoaie pe căposul ăsta de prinţ. S-ar fi evitat atunci ca acesta să dea ochii cu tinerii savanţi. Bună fată, Clara! Salvo primise în sfârşit un telefon de la secretara lui. Îi confirmase ceea ce ştia dinainte, mulţumită anchetei lui don Battista, detectivul particular. Clara se mutase, cu căţel şi purcel, la *golden boy* acasă. Desigur, tânărul era sucit de felul său şi nu reuşise încă să atace frontal problema colaborării. Dar momentul acesta nu putea întârzia prea mult. Salvo era încrezător. O femeie ce izbuteşte să fie primită de bărbatul pe care a pus ochii nu numai ca amantă, ci drept concubină, nu se poate să nu-şi atingă ţelul.

La rândul ei, Irene Delarue recapitula în gând motivele îngrijorării sale. Îl liniştise pe Paul în privinţa participării prinţului la semnarea contractului prin presupunerea că nu ar fi decât un intermediar. Dar era într-adevăr plauzibilă explicaţia aceasta? Nimic nu era mai puţin sigur. Iar invitaţia la bordul yachtului emirului i se părea nu numai stranie, ci de-a dreptul neliniştitoare. Cu atât mai mult cu cât urma să se încheie printr-o petrecere. Cine spune yacht – şi Irene mai văzuse asemenea petreceri de la depărtare, la Monte-Carlo, Nisa ori Cannes – spune femei frumoase şl elegante, chiolhanuri şi, de ce nu, orgii. Irene se întreba dacă prinţul arab nu cumva avea la bord cadâne sau odalisce. Credincios tradiţiilor din ţara sa, nu le va oferi oaspeţilor? Paul era în primejdie, sau mai bine

zis dragostea ce i-o purta. Asta cu atât mai mult, cu cât de la ancheta celor doi experţi de la *Nature* Paul nu mai petrecuse nici măcar o singură seară cu ea. Astfel Irene nu trecea în revistă doar temerile ei, ci şi neliniştea şi mâhnirea ei.

Mercedesul vira la stânga, pe o şosea departamentală ce străbătea limba de pământ care ducea la Hyeres. După un sfert de oră se opri în micuţul port în care erau ancorate vedetele ce făceau naveta între continent şi Porquerolles. De altfel insula putea fi zărită cu ochiul liber. Şoferul deschise portierele şi, scoţându-şi şapca, ajută călătorii să coboare.

— Guido, i se adresă Basilio, aici la doi paşi, e un bar. Du-te acolo si comandă tot ce-ţi doreşti, dar nu scăpa Mercedesul din ochi. Dacă-l fură, ai dat de dracu'! Te anunţ prin telefon la bar, când ne întoarcem.

Fără un cuvânt, Guido încuviinţă din cap la instrucţiunile stăpânului său.

— O fi mut! şopti Irene lui Paul.

— Nu. Doar foarte supus, îi răspunse Paul.

Răsărit nu se ştie de unde, un tânăr le veni în întâmpinare. Era blond, îmbrăcat cu blugi şi maieu cu mâneci scurte şi desculţ.

— Emirul vă aşteaptă la bordul yachtului, domnule, se adresă lui Salvo. Am primit ordin să vă conduc.

Tânărul îi pofti pe Basilio, Paul şi Irene să urce în marele Zodiac cu care venise. Datorită vitezei ambarcaţiunii traversarea nu a durat mai mult de zece

minute. Sezonul estival încă nu începuse. Dar de pe acum câteva veliere cu trei catarge erau la ancoră în micul port Porquerolles. Al lui Fallah era cel mai mare dintre ele şi părea a fi cel mai luxos. Basilio mai fusese la bordul lui. Oare de câte ori avuseseră loc transbordări de arme, pe care chiar el le procura emirului? Acestea însă se petrecuseră în timpul nopţii. În schimb nici cala, nici cabinele nu mai aveau secrete pentru el. De aceea se căţără primul pe scara ce ducea la puntea vasului. Irene şi Paul îi urmară, uimiţi de agilitatea celui ce-i conducea.

Prinţul îi aştepta lângă dunetă. Purta un tricou bleu cu gulerul rulat pe gât şi un pantalon alb de vară, din lână. Irene constată că tâmplele îi erau uşor încărunţite, în schimb barba şi mustaţa erau negre ca tăciunele. Oare le vopsea? Oricum, chipul său bronzat şi nasul acvilin se potriveau la fel de bine unui senior al deşertului ca şi unui lup de mare.

Fallah făcu câţiva paşi în direcţia lor.

— Sunt fericit să vă întâmpin pe acest unic exemplar al flotei mele, spuse surâzând şi se înclină în faţa Irenei.

Vorbea o franceză curgătoare, în ciuda puternicului accent anglo-saxon. Salvo era plăcut surprins să descopere că Fallah vorbea şi franceza. Se întrebase dacă tinerii francezi stăpâneau destul de bine limba lui Shakespeare pentru ca discuţia să se poată desfăşura normal.

— Dragi prieteni, reluă emirul, bănuiesc că aerul mării v-a deschis pofta de mâncare. Pe teuga din pupă vă aşteaptă o modestă gustare. Va trebui să vă mulţumiţi cu

atât. Diseară, după mica noastră petrecere, vă veţi putea bucura de un meniu mai substanţial.

Aluzia la petrecere trezi din nou presimţirile negre ale Irenei. Cerceta puntea cu privirea. Nici femei şi nici cadâne. Doar prezenţa discretă a unui al doilea marinar, la fel de frumos ca cel ce le venise în întâmpinare cu Zodiacul. Doar aceştia doi să alcătuiască întreg echipajul? Nici nu-şi termină gândul, când Irene zări trei vlăjgani care coborau în goană scara ce ducea la cambuză. În maieuri cam murdare, bine legaţi şi, din câte putuse vedea, cu mutre de bandiţi. Dar Irene nu mai apucă să analizeze imaginile, acestea fugitive. Emirul îşi conducea musafirii către partea din spatele vasului, unde îi aştepta un bufet rece. Irene era o pofticioasă. La vederea caviarului, a pateului de gâscă, a aspicurilor de pasăre, uită pentru moment orice altceva. Îndată după ce luară loc în fotoliile pliante, marinarul de pe Zodiac aduse o masă pe rotile, cu aperitive. Emirul nu se atinse de alcool. Basilio şi Paul cerură câte un scotch on the' rocks, iar Irene un vermut alb. Cu toţii onorară apoi bunătăţile expuse pe masă. Prinţul părea că se interesează mai mult de Paul. Îl sorbea din ochi şi merse atât de departe încât îi unse cu mâna lui o tartină de caviar.

După o vreme, emirul puse brusc degetul pe rană:

— Dragă prietene, spuse adresându-se lui Loevendhal, curând vei semna contractul pregătit pentru dumneata de către Basilio. Ai aflat desigur că eu însumi sunt părtaş la acesta. Aşa încât sper să nu te superi dacă te întreb în ce

fel anume vei proceda pentru a furniza alga de care avem nevoie.

Paul era să se înece cu aspicul pe care tocmai îl înghiţea.

— Doriţi să vă explic cum voi... Sunteţi la curent cu metodele falosite de biologia modernă?

— Nu.

— Aveţi cel puţin unele noţiuni în domeniu?

— Nu.

— Dar bine, atunci cum vreţi să...

— Sunteţi, un savant care vă bucuraţi de mare faimă, în schimb eu, la fel ca asociatul meu Salvo, sunt un om de afaceri. Înainte de a investi într-un proiect, îmi place să-mi dau singur seama de valabilitatea lui.

— Şi credeţi că eu...

— Nu e nevoie să intrăm în detalii. Sunt dinainte sigur că nu le voi înţelege. Dar un savant de talia dumitale va fi totuşi în stare să explice într-un mod simplu, lucruri complicate.

Uluit, Paul îşi consultă din ochi asistenta. În privirea Irenei ceva parcă îl punea în gardă. Dar se hotărî să nu ţină seama de asta.

— Ei bine, spuse, în cazul acesta, să încercăm. Vă aşteptaţi ca lucrările noastre să conducă la o nouă varietate de algă. Alge mai lungi, mai rezistente şi care să se reproducă cu mult mai repede decât cea care a năpădit în prezent coastele Adriaticei.

— Este exact ce ne-ar trebui, făcu Basilio cu o grabă ce trăda cât de stânjenit se simţea prin această punere la încercare a protejatului său.

— Ne gândim, reluă Loevendhal, să pornim de la o algă existentă. Fie de la *sargassum murticulum*, o algă japoneză ce poate să atingă cincisprezece metri lungime, fie de la *macrosystis pirifera*, mai mare şi mai rezistentă, ce atinge până la cincizeci metri.

— Iată una care ne-ar conveni grozav, observă emirul. Cu condiţia să se înmulţească.

— Există şi alge mici, uneori nocive, care se reproduc de trei ori mai repede decât *macrosystis*. Mă gândesc de pildă la *clinophysis*, care a invadat coastele Bretaniei. Ideal ar fi să putem introduce gena acesteia în ADN-ul algei *macrosystis*.

— ADN? Ce-i asta?

— Este sigla pentru acidul dezoxyribonucleic, o moleculă.

— Acidul dezoxy... Drace! Cum poţi să pronunţi cuvântul ăsta? exclamă râzând emirul.

— Este vorba, reluă Loevendhal pe tonul profesoral pe care îl adoptase, de o moleculă prezentă în cromozomi. Are structura unei elice duble şi constituie, graţie genelor sale, suportul chimic al eredităţii.

— Şi vrei să introduci gena unei specii de alge în ADN-ul alteia?

— Într-adevăr.

— În ce scop?

— Pentru a da naştere unei noi varietăţi, care să corespundă necesităţilor cerute.

— Prin ce procedee veţi putea obţine această mutaţie?

Paul îşi zise că, pentru cineva care nu avea nici cea mai vagă idee despre biologie, emirul înţelegea repede. Asta îl încurajă să continue explicaţiile.

— Ne-am folosit de anumite enzime...

— Enzime? se miră prinţul.

Era momentul ca Salvo să-şi amintească îndepărtatele şi neîncheiatele sale studii de medicină.

— Dacă nu mă înşel, interveni el, sunt proteine care înlesnesc unele reacţii biochimice.

— Foarte exact, domnule Salvo, încuviinţă Loevendhal. Or, există enzime numite „de restricţie”, ce pot fi folosite ca adevărate „foarfece genetice”. Ele ne permit să izolăm, cu mare precizie, o genă, ori o serie de gene şi a le introduce în ADN-ul unei alte specii. Alte enzime, numite „*ADN ligase*” capacitatea de a opera sutura. Şi, din aceste contribuţii genetice diferite, se poate naşte o mutaţie, o specie nouă...

Cu capul plecat, emirul cugetă îndelung. În cele din urmă rupse tăcerea ce devenise apăsătoare.

— Dar spune-mi, dragul meu, toate operaţiile astea duc cu siguranţă la naşterea speciei dorite? Adică, în cazul nostru, la o algă cu anume calităţi?

Paul se temuse de această întrebare. Era o întrebare-capcană ce dovedea ascuţimea spiritului prinţului arab.

— Nu am pretins niciodată aşa ceva, spuse nesigur. Domnul Salvo o poate confirma, nu? Lucrările de inginerie genetică prezintă dificultăţi enorme. Pot fi încununate de succes dar la fel de bine pot eşua.

— În concluzie, spuse emirul, tărăgănând cuvintele, e un fel de rămăşag. Îşi mângâie o clipă barba neagră. Ei bine, mă fac părtaş la rămăşag! În primul rând pentru că răspunsul limpede confirmă capacităţile dumitale de om de ştiinţă. Apoi... pentru că îmi sunteţi extrem de simpatic.

O privire învăluitoare îl măsură pe Paul din cap până în picioare. Irene, care o observase, se tulbură. Niciodată până atunci nu îndrăznise a-l privi pe Paul în felul acesta. Dar emirul continuă:

— În sfârşit, iar acesta e ultimul motiv important, pentru că – dacă veţi reuşi să găsiţi alga ce ne face trebuinţă – vom da o lecţie blestemaţilor de yankei, pe care s-o ţină minte multă vreme.

Salvo tresări. Fallah călcase în străchini, exact cum se temuse. Cum vor reacţiona tinerii savanţi francezi la această ieşire? Nu vor cere explicaţii? Nu se vor supăra de a se trezi părtaşi la o acţiune îndreptată împotriva americanilor, cu care colaborau zilnic în domeniul lor?

Paul Loevendhal nu avea de gând să ceară vreo explicaţie. Din ultimele cuvinte ale emirului nu reţinuse decât un singur lucru: oamenii aceştia de afaceri aveau de gând să dea americanilor o lecţie dură. Dacă prin lucrările sale putea contribui la aceasta, cu atât mai bine. Jignirea

pe care o suferise din partea yankeilor parcă îi mai stătea şi acum în gât.

— Nu ştiu la ce lecţie vă gândiţi, spuse el, oricare ar fi, americanii o merită. Am motive personale când spun acest lucru.

Salvo scoase un oftat de uşurare. Se aşteptase la orice, dar în niciun caz ca tânărul savant să fie de acord cu dorinţele integralistului Fallah. Se abţinu însă a face vreo remarcă. Deocamdată, ceasul-brăţară al prinţului emise un ţiuit discret. Salvo îl mai auzise şi la Veneţia. Aşa că nu fu surprins să-l vadă pe emir părăsindu-şi fotoliul cu oarecare grabă.

— Vă rog să mă iertaţi, dragii mei, dar va trebui să mă retrag pentru câteva momente în cabina mea. Ne vom revedea în careu. Pentru semnarea contractului...

Şi, fără a aştepta vreun răspuns, se eclipsă.

—Prinţul este un musulman foarte pios, se simţi Salvo dator să-i lămurească. S-a dus în cabină pentru a se ruga. Ca orice bun musulman, face cinci rugăciuni în fiecare zi.

Soarele se ascunsese în spatele dealurilor insulei. Bătea o briză uşoară. Yachturile celelalte se legănau încet şi scârţâind, punţile însă erau pustii. Păreau părăsite de proprietari şi de echipaje. Aici pe punte domnea o linişte deplină. Nu se auzea decât clipocitul valurilor, iar dinspre piaţa oraşului răzbea rumoarea mulţimii şi, din când în când, o lovitură seacă de fier pe fier...

Irene se înfioră de răcoarea ce se lăsase deodată şi se bucură auzindu-l pe Salvo zicând:

— E timpul să mergem în careu. Veniţi după mine, cunosc drumul.

Atunci când emirul pătrunse la rândul său în careu, oaspeţii constatară că îşi schimbase ţinuta. Purta acum un elegant costum de alpaca. Careul era spaţios, îmbrăcat în lambriuri de mahon şi împodobit cu tot felul de obiecte din aramă, de uz maritim. Cei trei bărbaţi, aşezaţi în jurul mesei din mijlocul acestui salon-sufragerie, mai examinară încă o dată clauzele contractului. Documentul stabilea obligaţiile ce reveneau laboratorului de algologie şi preciza creditele ce îi vor fi alocate, plata făcându-se în trei etape. Îndată ce Paul îşi depuse semnătura, Salvo îi înmână un cec de cinci sute de mii de franci francezi, emis pentru o bancă din Luxemburg. Suma, preciză el, corespundea cu prima tranşă din cele prevăzute.

Formalităţile astfel încheiate, emirul apăsă pe un buton. Imediat şi-au făcut apariţia cei doi marinari de serviciu, cu braţele încărcate cu mâncăruri. Depuseră platourile pe masă, apoi o împinseră într-un colţ. Cei doi îşi schimbaseră şi ei ţinuta. Îmbrăcaseră pantaloni uşori de in şi cămăşi albe, deschise la gât. Irene trebui să recunoască în sinea ei frumuseţea lor de îngeri blonzi. Mateloţii împărţiră pahare oaspeţilor interesându-se de preferinţele lor.

Ca şi mai înainte, Irene ceru un vermut alb. Nu se putea împiedica să tragă cu ochiul la masă. Erau expuse languste, felii de somon, friptură rece, salate de Nisa, un

platou cu tot felul de brânzeturi şi o uriaşă şarlotă cu căpşuni. „Un festin cu adevărat pantagruelic!“ îşi spuse Irene.

— Şi acum, făcu emirul, să bem pentru succesul întreprinderii noastre! Vreau să zic... să beţi, eu nu obişnuiesc. După aceea – adică înainte de a cina – vom dansa. De obicei nici nu dansez dar, în seara aceasta, voi face o excepţie!

Să dansăm? se întrebă Irene strâmbându-se. Prinţul păstra pe undeva femeile din haremul său, dacă nu cumva erau aşteptate doamnele din înalta societate de pe yachturile vecine. Buna dispoziţie a Irenei se topi ca prin minune.

Între timp emirul introduse o casetă în combina de pe gheridonul din colţ. Careul răsună deodată de sunetele unui slow. Revenind în mijlocul încăperii prinţul se înclină în faţa Irenei. „Aha, îşi spuse aceasta, în aşteptarea frumoaselor din o mie şi una de nopţi eu sunt mantaua de vreme rea...“ Era mulţumită, pentru că slowul era singurul dans pe care îl stăpânea cât de cât corect. În timpul căruia nu risca să-şi calce partenerul pe picioare. Emirul o cuprinsese în braţe şi o învârtea acum în spaţiul rămas liber în careu. Barba sa răspândea un parfum oriental. Dansa foarte bine.

După câteva clipe o conduse înapoi la scaunul ei. Începu o altă melodie, la fel de languroasă. Şi, spre marea uimire a Irenei, prinţul se înclină în faţa unuia dintre frumoşii mateloţi şi îl antrenă pe pista de dans

improvizată. Nu îşi credea ochilor văzând cum emirul îl strângea pe tânăr cu mult mai multă ardoare decât îi arătase ei. Ba mai mult chiar, dansa cu el cheek to cheek[10]. După ce melodia luă sfârşit, Fallah îl invită şi pe cel de al doilea marinar. Cei doi tineri atletici se dovedeau supli şi se lăsau conduşi ca două femei.

Salvo însuşi nu îşi revenea. Descoperea la asociatul său apucături pe care nu le bănuise. „Iată de ce, îşi spunea, afurisitul ăsta de Fallah se arătase atât de insensibil la farmecul Clarei sau Ginei. Să nu cumva să îndrăznească să mă invite şi pe mine! Aşa prinţ cum este, îi ard o palmă de nu se vede! "

Emirul însă nu-i acordă nicio atenţie lui Salvo, în schimb se duse spre Paul Loevendhal făcând o plecăciune în faţa lui. Irene simţi cum îi îngheaţă sângele în vine. Nu numai că Paul nu refuză invitaţia, dar se aruncă în braţele emirului cu o plăcere evidentă. Şi el se arăta suplu, şi el ţinea fidel pasul cu partenerul său, într-o perfectă unitate. Arabul îl ţinea strâns şi, ceea ce nu făcuse cu marinarii, îi şoptea la ureche vorbe care îl făceau pe Paul să chicotească.

„Nu e adevărat! exclamă Irene în forul ei interior. Aşa ceva nu e posibil! Flirtează ca două turturele. Şi lui Paul se pare că-i place!"

Emirul nu a mai invitat-o pe Irene la dans. De altfel, având în vedere deprimarea ce o cuprinsese, nu ar fi fost în stare să schiţeze niciun singur pas. Iar Paul, care nu avea ochi decât pentru emir, părea că habar nu avea ce se

petrece cu ea. Arabul era neostenit. Mai dansă o dată cu unul dintre marinari, dar mai ales cu Paul.

Veni şi clipa când hotărî că era timpul să treacă la masă. Dopurile pocniră şi emirul, Salvo, precum şi marinarii, se năpustiră asupra bunătăţilor. Irene abia se atinse de bucatele excelente etalate în faţa ei.

Într-un târziu, oaspeţii îşi luară rămas bun de la gazda lor. Zodiacul i-a adus înapoi la Hyeres unde, prevenit din vreme, Guido îi aştepta pe chei. În Mercedesul ce îi aducea înapoi la Nisa, Salvo şi cei doi cercetători nu au mai schimbat nicio vorbă între ei. Fiecare rumega cele recent trăite. Dar cum fiecare le resimţise altfel, nu aveau, nici de dată asta, nimic a-şi spune.

15

De unde ştia Pietro Marcheze că plimbările prelungite în maşină puteau enerva un copil? Căci a ales pentru această excursie pe care o făcea împreună cu Clara şi micuţul ei Mario, lacul Como, ce nu se afla la mai mult de cincizeci de kilometri de Milano. Placid ca totdeauna, băieţelul nu se opusese ca mama lui să se aşeze în faţă, lângă conducător. Abia dacă se mişca pe bancheta din spate unde era instalat, mulţummdu-se a privi peisajul ce se derula prin faţa ochilor săi. Acest sfârşit de săptămână făgăduia să fie însorit, iar Clara se simţea fericită să-l

poată petrece, măcar de data aceasta, împreună cu copilul. Bucuria îi era împletită şi cu oarecare grijă.

Până acum nu se mai întâmplase niciodută să-l scoată pe Mario din mediul lui obişnuit. Şi pentru prima oară o însoţea atât de departe de căsuţa aceea de la marginea oraşului, unde îl ţinea ascuns. O tulbură o teamă inexplicabilă, ca şi cum l-ar fi expus la cine ştie ce primejdii. Cu toate că ştia prea bine că, odată cu trecerea timpului, nu va mai putea tăinui copilul în felul acesta semiclandestin. Va veni vremea să meargă la şcoală, apoi la colegiu, când societatea, reprimindu-l în sânul ei, va descoperi cu siguranţă legătura dintre ei. Va sosi şi clipa când va trebui să explice de ce păstrase tăcerea în privinţa maternităţii. Când făceai parte din „familie” nu te puteai juca cu ascunzişuri de acest fel. Şi nici condiţia de „fată cu copil” nu putea fi privită cu ochi buni. Clarei îi era frică mai ales de felul în care va primi Salvo vestea. Trecuseră ani de când se născuse Mario. Cu toate acestea, dacă afla de existenţa copilului, Basilio era în stare să recurgă la mijloacele drastice de care dispunea pentru a-l sili pe Francesco, seducătorul ei, să repare dezonoarea de care se făcuse vinovat. Şi nimic nu o îngrozea mai mult decât ideea unei căsătorii forţate. Astăzi, mai mult decât oricând, căci descoperise în sfârşit dragostea...

Dar se gândea şi la Milano. Avea dreptul să-l lipsească de o viaţă normală de familie? Pe măsură ce va creşte, absenţa tatălui şi rarele contacte cu mama lui, prea puţin disponibilă, vor duce poate la tulburări de ordin psihic.

Mario era un băiat inteligent, dar foarte retras. Nu plângea, dar nici nu râdea. Ştia să se bucure de o jucărie însă o abandona repede. Oare nu-i aducea prea multe? Aşa cel puţin susţinea doamna Sabine, doica. Iar Clara nu se putea împiedica să nu-i dea dreptate.

Jucăriile – şi numai ele – răciseră legăturile afective pe care le-ar fi putut avea cu Mario. Copilul pândea pachetele ce i le aducea însă o întâmpina cu răceală. Niciodată nu o săruta spontan şi părea că aşteaptă plecarea ei cu o oareare nerăbdare. Uneori, Clara se simţea vinovată. Iar sentimentul acesta îi întuneca fericirea de a iubi un bărbat în sfârşit demn de dragostea ei. În mod ciudat, i se păreacă îl lipsea pe Mario de ceea ce îi oferea lui Pietro. Şi invers. Ar fi dorit să nu fie împărţită, să nu fie sfâşiată de sentimente opuse, pe care nu izbutea totdeauna să le stăpânească.

Rugându-l pe Pietro ca Mario să-i însoţească într-un week-end, acţionase dintr-un impuls. Şi avusese destul timp să regrete gestul său, în mod egoist. Prezenţa lui Mario nu va strica oare bucuria acestei ieşiri săptămânale, pe care ea însăşi o aşteptase cu atâta nerăbdare?

Pentru moment, temerile ei nu păreau îndreptăţite. Mario era cuminte. Ceva mai rezervat ca de obicei, Pietro se întorcea uneori de la volan pentru a-i semnala băiatului când un stol de cocori în zbor, când un iepure ce alerga să se ascundă în desişuri. Mario părea să fie cu adevărat interesat de aceste mici evenimente.

Marcheze ocolise oraşul Como. Şoseaua trecea acum de-a lungul malului lacului. Înconjurat de munţi ce coborau uneori vertiginos, braţul său estic strălucea în lumina soarelui. Acelaşi care aprindea reflexe de argint pe crestele înzăpezite ale Alpilor. Jocul de oglinzi dintre apă şi zăpadă dădea peisajului o strălucitoare transparenţă. Mario se însufleţi când descoperi micile veliere ce brăzdau suprafaţa lacului. Până acum nu văzuse bărci decât în cărţile sale cu ilustraţii. O întrebă pe mama lui dacă în lac sunt peşti şi dacă cei din bărci pescuiau. Zărind ceva mai departe un castel, vru să ştie dacă este locuit. Răspunsurile pe care le primea erau mai mult evazive, dar de acum înainte Mario nu încetă să pună întrebări din drum. Clara nu-l văzuse niciodată atât de vioi şi atent, ceea ce o bucura enorm.

Când ajunseră la Cernobbio, o localitate mică, la numai câţiva kilometri de Como, Pietro pătrunse în parcul hotelului Villa d'Este, unde rezervase două camere pentru noapte. Trase vechiul Ford în parcarea amenajată sub streşini, în care de pe acum se îngrămădeau o mulţime de Ferrari, Porsche, Rover... Apoi se duse la recepţie, însoţit de Clara şi Mario. Vila, datând din secolul al XVI-lea, fusese transformată într-o rezidenţă hotelieră. Clara era orbită de splendoarea saloanelor uriaşe, cu plafonul pictat. O monumentală scară interioară de marmură ducea la etaj. Clara îl însoţise adesea pe Salvo în deplasările sale şi era familiarizată cu marile hoteluri italiene. Dar niciodată nu locuise într-o asemenea ambianţă de rafinament în

proporţii, lambriuri şi în alegerea mobilei şi lustrelor. Se mira mai ales pentru că Pietro, fără a fi zgârcit sau meschin, era totuşi un om socotit. În escapadele trecute petrecuseră week-end-ul în hanuri sau hoteluri mai modeste. În schimb noaptea de la Villa d'Este avea să coste sigur o avere. De ce se hotărâse Pietro deodată să facă asemenea cheltuieli? Pe cine voia să impresioneze? În niciun caz pe Clara, nu mai era nevoie. Şi atunci pe cine, pe Mario? Desigur că Pietro nu putea să nu ştie că un băieţel de cinci ani nu putea fi sensibil la lux, mai ales dacă nu avea, cum era cazul lui Mario, niciun element de comparaţie. Mai rămânea o singură supoziţie, pe care Clara abia îndrăznea s-o formuleze: Pietro dorea s-o facă să înţeleagă că prezenţa lui Mario nu-l deranja. Mai mult decât atât, că voia s-o serbeze în felul său. Dacă era aşa, însemna că Pietro confirma din nou, în mod discret, bunătatea ce i-o cunoscuse.

Spunându-şi numele, Pietro primi cheile de la cele două camere. Desigur că cei de la recepţie îşi închipuiau că e vorba de o singură familie. Pietro îi lăsă să creadă, mulţumindu-se a spune băiatului care se ocupa de bagaje să le aducă pe ale Clarei şi fiului ei în camera ce o ocupau împreună.

Cei trei nou-veniţi, înconjuraţi de chelneri în livrea, au prânzit în restaurantul hotelului. La rugămintea Clarei, au ales ceva uşor: capete de sparanghel ca intrare, fileuri de calcan cu coji ele lămâie, apoi desert. Şi de data aceasta purtarea lui Mario în timpul mesei îndepărtă temerile

mamei sale. Doar că, atunci când cei mari comandară ca desert salată de fructe, Mario preferă o îngheţată de vanilie. Şi în timp ce puştiul o degusta, îl asculta pe Pietro povestindu-i, în cuvinte simple, istoria oraşului Milano: marii războinici Visconti cuceresc oraşele vecine; ducele Gian Galeazzo construieşte domul; Filippo Maria Visconti care, dând mâna fiicei sale unui Sforza, pune capăt puterii familiei. De acum înainte, cei din clanul Sforza, foşti *condottieri*, sunt cei care poartă titlul de duce de Milano. Mai sunt apoi şi d'Este... Ei sunt cei care au dat numele acestei vile, unde tocmai mâncau. Beatrice d'Este, soţia lui Ludovic Sforza, fusese una dintre femeile celebre ale Renaşterii, mare protectoare a artelor şi literaturii.

Clara era de-a dreptul îneântată constatând că băiatul, chiar dacă nu înţelegea totul, îl asculta pe Pietro cu asemenea luare-aminte, încât uneori uita să mai lângă îngheţata rămasă pe linguriţă.

Îndată după ce s-au ridicat de la masă, Pietro o întrebă pe Clara:

— Mario are obiceiul să se culce după-amiază?

Spre marea ei ruşine, Clara nu ştia prea bine ce să zică.

— Nu, răspunse Mario în locul ei, astăzi nu mă culc!

— În cazul acesta ai vrea să mă însoţeşti la capătul parcului, să ascultăm cântecul păsărelelor şi „să-l prindem în cutie"?

— Să-l punem în cutie?

— Hm, un fel de a spune... Vom înregistra cântecul, întâi pe bandă de magnetofon, apoi pe casetă...

Mario nu înţelegea prea bine, dar ideea de a pune cântecul păsărelelor „în cutie“ i se păru foarte aţâţătoare. Bineînţeles că voia să-l însoţească pe Pietro în parc.

— Vii şi tu, Clara?

Fără îndoială că şi Clara dorea să ia parte.

Pietro se duse în primul rând la maşină pentru a scoate din portbagaj sculele ce îi trebuiau.

— Vrei să duci tu difuzorul, Mario? Dar să fii atent să nu-l scapi, este fragil!

Foarte mândru de a se face folositor, băiatul luă difuzorul în mânuţele sale şi, atent pe unde calcă, îl urmă Pietro către fundul parcului, unde se înălţau mai mulţi fagi şi un bătrân cedru. De partea cealaltă a incintei vilei începea o pădure în care predominau castanii şi cireşii sălbatici.

Pietro legă un cablu lung la difuzor. După ce sprijini un scăunel de bucătărie de trunchiul cedrului, i se adresă din nou lui Mario:

— Vrei să ne căţărăm împreună în copac şi să mă ajuţi să fixez difuzorul pe o creangă?

Mario se uită în sus; primele crengi ale copacului se găseau la doi metri de la pământ. Se codea, dar era tentat să încerce. A te căţăra într-un copac trebuia să fie un lucru grozav!

— Cum vom face? întrebă cu teamă în glas.

— Ai să vezi! răspunse Pietro.

Tânărul luă difuzorul într-o mână şi se urcă pe jumătate pe scăunel.

— Vino, îi spuse.

Puştiul se prinse de mâna ce i-o întindea şi se urcă la rândul său pe scăunel. De acolo, îl urmă pe Pietro pe prima creangă. Fără a-l lăsa din mână, Pietro îl trase pe crengile de sus.

— Mamă! strigă Mario aţâţat. Te văd atât de mică!

Clara urmărise căţăratul cu inima strânsă. Avea încredere în Pietro, dar aştepta cu nerăbdare să revină jos.

Mario era acum călare pe o creangă cu spatele bine sprijinit de trunchiul cedrului. Pietro avea amândouă mâinile libere şi începu să agaţe difuzorul de altă creangă.

După ce termină, prinse din nou copilul şi îl aduse jos cu multe precaţiuni, ajungând amândoi deodată pe pământ. Mario era mândru de fapta sa, Clara nu îl văzuse niciodată atât de încântat.

Pietro conectă cablul ce atârna de sus la micul aparat stereo pe care îl adusese şi introduse în aceasta o casetă.

— Atenţie! făcu el apăsând pe un buton.

Cedrul răsună imediat de o mulţime de piuituri. Nu se vedea nimic, dar ai fi zis că un cârd întreg de păsărele se certau cu înverşunare.

— Şi acum, deschideţi bine ochii, spuse deodată Pietro.

Venind dinspre pădure, două, apoi trei, apoi un nor de păsări mici se abătu asupra copacului lăsându-se pe ramuri. Se apropiau ţopăind de difuzor, cu penele zbârlite şi cu aer agresiv.

Clara şi băiatul le priveau cu curiozitate.

— Sunt silvii din Alpi, le şopti Pietro. Au venit să gonească intrusul care a îndrăznit să le calce teritoriul. Se miră că-l aud şi nu-l pot vedea...

Mario apăsă pe buton şi piuiturile din difuzor încetară la fel de brusc cum începuseră. În tăcerea ce revenise, se puteau auzi acum, ţipetele mânioase ale silviilor.

— Bun, zise Pietro tot în şoaptă. Vom încerca să înregistrăm ceea ce îşi spun ţaţele astea. Nu mai vorbiţi şi nu vă mişcaţi. Mario, să apeşi pe clapa asta – o vezi? — atunci când îţi fac semn...

Mario încuviinţă din cap. Pietro luă tija pe care înşurubase microfonul ultrasensibil din centrul unui reflector parabolic şi, ţinând-o cât mai sus, se apropie încetişor de copac. Apoi îi făcu semn lui Mario să apese pe clapă, înregistrarea dură câtva timp, după care se întoarse şi manevră mai multe butoane ale aparatului. Deodată, Clara şi Mario auziră foarte limpede piuiturile ascuţite ale silviilor.

— Nu-i la fel, observă Mario.

— Nu, nu este. Ceea ce am auzit în difuzor, mai înainte, erau strigătele subţiri ale unui cârd de vrăbii. Păsările din aceeaşi specie au un ţipăt ori ciripit ce le este propriu, care le permite să se recunoască şi să se adune.

— Canarul doicii mele nu ţipă, el cântă, observă Mario cu gravitate.

— Ai dreptate, Mario! Anumite păsări ciripesc sau scot ţipete, altele cântă. Prin părţile noastre canarul, piţigoiul şi privighetoarea sunt cei mai buni cântăreţi...

— Dar cum învaţă ele să cânte?

— Puii nu cântă. Când se fac mai mari, învaţă să cânte ascultându-i pe taţii lor.

— Mamele lor nu cântă?

— De cele mai multe ori masculii – adică taţii — sunt cei care cântă. Femelele —adică viitoarele mămici – nu cântă. Primăvara îşi aleg ca soţ pe cel mai bun dintre cântăreţi şi formează o pereche pentru a-şi clădi împreună cuibul şi să facă pui.

— Dar de ce nu cântă împreună? întrebă Mario puţin întristat. Taţii şi mamele?

— Oh! se mai întâmplă, răspunse Pietro. În zonele tropicale se întâlnesc specii la care masculii şi femelele execută adevărate duete. Cântă fie împreună, fie pe rând.

— Aşa cum fac cântăreţii de operă la televizor?

Pietro şi Clara izbucniră în râs.

— Da, confirmă Pietro. Dar cântăreţii de operă cunosc multe arii şi melodii. Nu şi vrăbiile. Cântecul lor este format dintr-un anume motiv, tril sau note ce se repetă. Cântecul unora dintre păsări e totdeauna acelaşi, în schimb cintezoii, de pildă, pot să cânte câteva cântecele. Din păcate însă, cum trec de vârsta de un an, se fixează o dată pentru totdeauna la o melodie. E adevărat totuşi că un canar îşi poate schimba repertoriul în fiecare an.

— Eu am auzit o dată o pasăre care vorbea. Un papagal.

— Ţi-am mai spus, Mario, păsările au un oarecare dar de imitaţie, altfel puii nu ar putea reproduce cântecul tatălui. Dar anumite specii sunt mai dotate decât altele.

— Şi papagalul e foarte dotat?

— Unele pitulice pot să imite cântecul multor păsări care nu fac parte din specia lor. Gaiţa poate imita dangătul clopotelor. Iar papagalul poate imita unele cuvinte pronunţate de om.

Jocul acesta al întrebărilor şi răspunsurilor se prelungi până seara târziu. Întrebările lui Mario erau mereu foarte potrivite, iar Pietro îşi da asteneala de a răspunde cât putea de simplu. Nu izbutea întotdeauna, dar părea fascinat de precocitatea copilului. Clara nu se amestecase în discuţie. Putea spune că abia acum îşi descoperea copilul: de o curiozitate neobosită, inteligent, de o vioiciune ce nu cerea decât să se arate.

Veni ora când soarele se ascunse în spatele munţilor. Silviile dispăruseră de mult în pădure. Dinspre lac se ridica o pâclă, încă invizibilă dar apropiată. Era timpul cu păsărarii să se întoarcă la hotel. Străbătură parcul şi Mario îl ajută şi de data aceasta pe Pietro să care aparatele.

Cina – savuroasă şi îmbelşugată – se arătă şi acum la înălţimea reputaţiei hotelului. De data asta Mario nu mai izbuti să-şi termine îngheţata. I se închideau ochii de somn. Clara îl rugă să spună noapte bună lui Pietro şi urcă împreună în camera lor. După ce îl dezbrăcă, îngenunche la capul patului pentru a-l înveli şi săruta.

— Somn uşor, dragul meu” Eu cobor să-i ţin puţin de urât lui Pietro. Dar fii liniştit, mă întorc curând!

Mario îşi încolăci mânuţele în jurul gâtului mamei sale. Un gest de tandreţe neobişnuit la ei.

— Mamă, îi şopti la ureche, de ce nu vrei?

— Ce să vreau?

— Ca Pietro să fie tatăl meu!

Clara încetă să mai respire. Întreaga după-amiază fusese fermecată de uimitoarea complicitate ce se înfiripase între Pietro şi băiat. Vorbele naive ale lui Mario însă treziseră din nou în ea speranţa nebunească ce o chinuia de câtva timp. De ce să respingă speranţa aceasta? De ce să se lase dominată de teama unei nereuşite? Pietro, tatăl lui Mario? Un gând atât de exaltat, mai ales după această seară, încât nesiguranţele şi decepţiile posibile nu mai cântăreau prea greu în mintea ei. Într-un fel, Mario o pusese la zid. La naiba cu temerile! La naiba cu atâtea socoteli! Cu un soi de hotărâre disperată, se aruncă în braţele micuţului. Înăbuşindu-şi hohotul de plâns ce o înăbuşea, îi şopti:

— Ai vrea ca Pietro să devină tatăl tău! Nu am nimic împotrivă, dragostea mea! Cum să am! Dar tu trebuie să-l întrebi dacă vrea şi el să fie...

16

Irene Delarue plângea înainte de a adormi, plângea când se trezea. În toiul nopţii coşmare îi tulburau somnul. În întunericul camerei, prea mare şi prea înaltă, se simţea însingurată şi nefericită. O bântuiau gânduri de sinucidere. Dar îşi da seama cât de greu era să treacă la faptă. Atunci îşi spunea doar: „Singurul bărbat pe care l-am iubit m-a trădat. Prin urmare voi muri fată bătrână". La gândul acesta o năpădea mila faţă de ea însăşi. Şi se pornea şi mai tare pe plâns.

Văzând-o în fiecare dimineață ieşind din cameră cu ochii înroşiţi de plâns, până şi bătrâna englezoaică ce ţinea pensiunea o întrebase:

— Sunteţi cumva bolnavă, domnişoară? Aţi pierdut vreo rudă?

Faptul că vaca asta bătrâna, cunoscută ca lipsită de inimă, se arăta îngrijorată de soarta ei, o făcu pe Irene să-şi recunoască şi mai mult nenorocirea.

— Nu, doamnă, răspunsese. Am pierdut într-adevăr ceva, dar nu o rudă...

— Aha, necaz în dragoste, exclamase englezoaica clămpănind din proteză cu înţelegere. Asta nu-i aşa de grav... Se uită repede...

Necaz în dragoste... Irenei îi venea s-o strângă de gât. Ce ştia despre dragoste pielea asta zbârcită, întinsă pe un schelet?

Irene se ferea acum de ea ca de ciumă. În celelalte privinţe, nu îşi schimbase obiceiurile. Se ducea în fiecare zi la laborator. Fusese un cercetător conştiincios. Executa acum delicatele operaţii genetice care ţinteau să mărească reproducerea algelor *macrosystis pirifera*, cu o îndârjire disperată. Încercind să-şi uite necazurile, muncea precum o somnambulă.

Se întâmpla totuşi ca un acces de disperare să nimicească această stare secundară de echilibru. Atunci Irene îşi abandona lucrările şi cobora câteva etaje. La nivelul cel mai de jos al clădirii mai multe laboratoare zăceau părăsite în aşteptarea viitoarei restructurări a

Institutului. Într-una din încăperile acestea mai mult ori, mai puţin pustii, rămânea mult timp în faţa ferestrei ce se deschidea asupra locului unde pe vremuri se întâlneau femeile din Monaco să spele rufele, să glumească şi să-şi spună ultimile bârfe. Spălătoria, astăzi părăsită, răspândea o melancolie ce avea asupra Irenei, nu-şi da bine seama de ce, un efect liniştitor.

Alteori, atunci când inima i se zbătea dureros, se ducea în altă parte a clădirii, cea care adăpostea muzeul oceanografic. În penumbra din marea sală înotau în acvarii uriaşe peşti multicolori din toate speciile şi mările pământului. Înainta îndelung în faţa acestei lumi feerice simţindu-se ca şi cum ar fi fost anesteziată. Se întorcea apoi în laborator şi îşi relua munca – o muncă ce o interesa în fiecare zi mai puţin.

Nu numai că Paul Loevendhal nu îi mai acorda nicio seară, dar îşi neglija şi obligaţiile de conducător. Lipsea des şi mai ales atunci când era nevoie de el. Trebuia realmente forţat pentru a-i stoarce o indicaţie ori un sfat. Întreaga sa purtare isca la cei din laborator întrebări şi observaţii caustice. Faţă de colaboratori avea în ultimul timp o politeţe fandosită pe care nu o arătase înainte. Felul său de a vorbi şi de a se mişca căpătaseră un fel de sclifoseală. Cuvintele îi deveniseră pline de o preţiozitate ce dăuna clarităţii de exprimare aşteptată de la un om de ştiinţă. Mâinile lui, în continuare îndemânatice atunci când era vorba să lucreze sub microscop, îi însoţeau vorbele cu o gestică de o graţie inutilă. Irene admirase

întotdeauna supleţea elegantă a trupului. Această supleţe se accentuase acum datorită mersului său unduit, care o şocase, la fel cum o şocau vestele Ted Lapidus mult prea largi şi cravatele fistichii pe care Paul le prefera în prezent. Sau parfumul insinuant care îi gâdila nările când trecea pe lângă ea.

Irene nu se putea înşela. Toate excentricităţile acestea ale lui Paul începuseră de la acea fatidică sâmbătă în care îl văzuse dansând în braţele emirului iordanian. De atunci trecuseră mai multe săptămâni. Oare blestematul de emir mai era şi acum pe yacht? Paul îl frecventa în continuare? Mai era şi acum sub influenţa sa nefastă? Fugea de la laborator pentru a fugi la Porquerolles? Irene se hotărî să se încredinţeze singură.

Pentru a nu ştiu câta oară Paul dăduse colaboratorilor săi instrucţiuni ce lăsau să se înţeleagă că în ziua următoare nu va fi de găsit. Era prilejul pe care îl pândea Irene. Hotărârea ei era luată. Se va duce la Porquerolles şi va putea constata astfel, *de visu*, cât de mare ajunsese răul. A doua zi de dimineaţă, în loc să meargă la laborator, Irene luă autobuzul pentru autogara din Nisa. Aici găsi autocarul ce avea afişată destinaţia Hyeres. Se urcă şi, în aşteptarea plecării, se ascunse după un ziar prefăcându-se că citeşte. O precauţiune de prisos, niciunul dintre călători nu îi era vecin şi nici nu lucra la institutul oceanografic. Două ore mai târziu autocarul o depunea la Hyeres. Aici însă trebuie să aştepte mult timp vedeta care făcea legătura dintre continent şi insula Porquerolles. Când

aceasta trase în sfârşit la ponton, se urcă cu greu la bord din cauza înghesuielii. Curând pasagerii se văzură înghesuiţi precum sardelele. Printre ei erau prea puţini turişti, cei mai mulţi erau podgoreni încărcaţi cu coşuri şi valize burduşite cu de-ale mâncării. Un bărbat mai în vârstă, înghesuit de Irene, era lipit de burta şi sânii ei. Sezonul încă nu începuse, o lămuri el, astfel încât vedetele erau mai puţin numeroase ca în timpul verii, iar comandantul lua prea mulţi pasageri la bord, ceea ce de altfel eră strict interzis prin lege. La Porquerolles, îi mai spuse, nu erau decât hoteluri de patru stele, frecventate de bogătaşi. De aceea cele câteva magazine alimentare de pe insulă practicau preţuri exorbitante. Sătenii erau obligaţi să-şi facă cumpărăturile la Hyeres, unde totul era mai ieftin.

Din fericire, traversarea nu a durat decât un sfert de oră. După ce coborî pe chei, Irene încercă să se orienteze. Privi spre marile veliere legate unele de altele la ţărm. Va putea recunoaşte vasul prinţului arab? În timp ce înainta încet, îndoiala i se strecura în suflet. Dar dacă se înşela? Dacă avusese doar închipuiri? În fond nimic nu dovedea cu adevărat o legătură cauză-efect între existenţa arabului şi comportamentul aiurit al lui Paul. „Dacă cumva prinţul a ridicat ancora de-o veşnicie, înseamnă că am fost o proastă!“ cugetă, în timp ce continua să caute vasul. În subconştient însă Irene ştia prea bine că nu fusese victima închipuirii sale. În sinea ei numise purtarea lui Paul excentrică. De ce ocolea adevărul? De ce nu-l privea drept

în faţă? Nu, noul fel de a fi al şefului si amantului ei nu era excentric. Devenise, pur şi simplu, cel al unei femei.

Recunoscând că bănuielile acestea le refuzase până acum, căutând a le diminua gravitatea, pe Irene o cuprinse din nou tristeţea. Îl iubea pe Paul şi el o iubise. E adevărat, doar fizic. Chiar dacă îmbrăţişările lor erau rare. Chiar dacă îşi economisise forţele şi obosea repede. Anemia aceasta erotică trebuia s-o pună astăzi pe seama unei homosexualităţi latente, pe care nu ştiuse s-o recunoască? Prinţul, el însuşi pederast, se arătase mai puţin naiv. Simţise imediat pulsaţiile ce-l predestinau pe tânărul savant ca victimă a sa. De atunci avusese desigur grijă să-i facă educaţia necesară.

Irene păşea încet de-a lungul cheiului. Într-un loc, pescarii desculţi, cu pantalonii suflecaţi, cârpeau plasele, ţinându-le între degetele picioarelor. Mai încolo, câteva pisici se urmăreau miorlăind sălbatic. Şi mai departe însă, aşezat într-un soi de leagăn agăţat de balustradă, un bărbat într-un maieu găurit îndepărta cu lovituri de ciocan rugina de pe un vas de pescuit languste. Irene examină pe rând velierele, ambarcaţiunile de trafic de coastă şi celelalte vase de agrement. Se înşela oare? Nu, era chiar yachtul emirului! Nu era legat la ţărm, ci se legăna în ancoră, la vreo sută de metri mai încolo. Irene avea o privire foarte bună. Dacă cineva ar fi fost pe punte, nu numai că l-ar fi văzut, dar l-ar fi recunoscut. Puntea însă era pustie. Mai aşteptă câtva timp, nădăjduind ca emirul,

sau poate chiar Paul, ori cel puţin unul dintre marinari să-şi facă apariţia. Dar nimic nu mişca pe vas. Părea părăsit.

Briza aducea acum dinspre sat acelaşi zgomot de glasuri şl de fier lovit pe care îl auzise atunci când, cu câteva săptămâni mai înainte, se afla la bordul vachtului. Conducându-se după zgomot, apucă pe o ulicioară care o scotea îndată într-o piaţă mare, nepietruită. În partea stângă se înălţa o bisericuţă. În faţa magazinului alimentar staţiona un jeep. Iar în mijlocul pieţei vreo zece bărbaţi jucau bile. Irene îi zări imediat pe Paul şi pe emir. Purtau amândoi blugi şi maieuri cu mânecă scurtă. Erau în mijlocul unei cete de jucători, dintre care câţiva păreau a fi podgoreni. Paul tocmai se pregătea sa arunce bila.

— Ocheşte bine, puştiulică, îi strigă un tip burtos, cu un puternic accent meridional. Dacă nu, ţi-a mai zburat un miar din buzunar.

După ce se concentră îndelung, Paul lansă bila.

— Pe de lături! exclamă alt jucător în mijlocul unui hohot de râs general. Ce curcă plouată, pe cinstea mea!

—V-aţi ars, amărâţilor, făcu tipul cu glasul gros.

Pitită în umbra bisericii, Irene asista de departe la scenă. Dispreţul şi bătaia de joc a căror ţintă era Paul îi făceau rău. La fel cum îi făcea rău aerul abătut şi amărăciunea jucătorului neîndemânatic. Fără a se sinchisi de prezenţa celorlalţi, emirul îl luă fără jenă pe Paul în braţe pentru a-l consola mângâindu-l pe păr, cum ai mângâia un copil care a alergat şi a căzut.

— Hei! Porumbeilor! le strigă burtosul batjocoritor. Gata cu giugiulelile!... Mai facem o partidă, ori ba?...

Irene nu mai avu curajul să asculte mai departe. Ştia acum ce dorise să afle. Realitatea depăşea toate bănuielile. Porni în goană pe străduţa care ducea la port şi nu se mai opri, suflând din greu, decât la pontonul vedetelor pentru Hyeres. Avu norocul ca după numai o jumătate de oră să se poată îmbarca.

Răstimpurile în care Irene se adâncea în muncă şi, cele când căuta un refugiu în faţa peştilor-scorpioni, a peştilor-clovn şi a altor peşti tropicali a căror tăcută mişcare de du-te-vino avea asupra ei un efect cloroformizant, alternau din ce în ce mai des. Avea impresia că i s-a dublat personalitatea, ca la schizofrenici, şi că nu era departe s-o ia razna.

Dar se părea că va fi scutită de tulburarea spiritului de care se temea. Ba mai mult, reîncepuse să spere. O speranţă fragilă ca o floare de hârtie japoneză. Absenţele lui Loevendhal – a căror cauză doar ea o cunoştea – încetară brusc. Tânăra asistentă bănuia că emirul ridicase ancora pentru ase întoarce în patria lui îndepărtată. Dintr-o dată, şi pe măsură ce trecea timpul, apucăturile feminine ale lui Paul se pierdeau. Prinsese din nou gust pentru lucrările de laborator. Chiar o felicitase pe Irene pentru progresele realizate în manevrarea algelor *macrosystis*.

Într-o seară, după ce folosise sonde radioactive, Irene se spetea cu tehnici de electroforeză. Era târziu iar colegele ei

părăsiseră laboratorul. Apropiindu-se fără ca ea să-l fi văzut sau auzit, Paul o întrebă fără niciun fel de ocolişuri:

— Irene, eşti liberă astă-seară?

Trecuseră săptămâni, dacă nu luni, de când Loevendhal nu-i mai pusese întrebarea aceasta, care în acelaşi timp era şi o invitaţie la cină.

Luată prin surprindere, se înroşise până la rădăcina părului.

— Da, i-a răspuns dintr-o suflare.

Ca de obicei, Paul a condus-o la restaurantul lui Barba Yannis, în oraşul vechi din Nisa. Încântat să-şi revadă clienţii, grecul cel cărunt îi întâmpină cu bonomia şi familiaritatea sa obişnuită.

— Aha! Amorezilor! Mi-aţi lipsit! Nu supărări, nu boală?

— Nu, nu, îl linişti Paul. Am fost doar foarte ocupaţi... Nu-i aşa, Irene?

Tânăra femeie sta cu nasul în farfurie, pentru moment încă golită de orice sentiment. Răspunse ceva neinteligibil.

Au comandat, ca de fiecare dată, fructe de mare şi peşte. Iar Barba Yannis depuse pe masă tradiţionalul vin tămâios. Paul umplu paharul Irenei, dar pentru el ceru grecului o carafă de apă. Se hotărâse, explică asistentei sale, să nu mai bea vin.

Irene era consternată, dar nu scoase o vorbă.

În cursul mesei Paul evită, spre marele necaz al Irenei, orice subiect ce ar fi putut lua o întorsătură mai personală sau sentimentală. Cu un aer destul de distant, îi puse în

schimb întrebări în legătură cu munca ce i-o încredinţase. Voia să ştie mai ales dacă manipulările genetice pe *macrosystis* se vor încheia curând. Jignită, ea îi răspunse că operaţiunile asupra algei uriaşe înaintau bine, dar nu era în stare să-i spună când anume se vor termina

— Mă miră că întrebi asemenea lucruri, făcu ea.

— Ai dreptate, Irene! Dar mă pistonează clienţii, noştri. Sunt grăbiţi.

— N-au decât. Vor trebui să aştepte cât va fi necesar. Nu le-ai mai spus-o?

Irene se posomorâse. Clienţii? Era vorba desigur numai de singular. *Signor* Salvo se întorsese de mult din Italia. Deci emirul era cel care nu se mulţumea cu pervertirea lui, ci îl supunea şi la presiuni. Dezamăgită de seara ce începuse atât de rău, supărată să constate că bărbatul pe care-l iubea se mai afla şi acum sub influenţa emirului, Irene era măcinată de răzbunare. Paul tăcea şi el.

— Mă întreb, spuse în cele din urmă, cum vor proceda. După câte ştiu, marile porturi sunt strict supravegheate.

— Marile porturi? Ce vrei să spui?

— Da, nu le va fi uşor. Dar poate că vor avea la dispoziţie submarine de buzunar.

— Submarine de buzunar, întrebă Irene părându-i că nu a auzit bine.

— Înţelegi, emirul urăşte occidentul. Spune că suntem cu toţii putrezi. Că ne-am pierdut sufletele. Se pregăteşte să le joace un renghi nemaipomenit imperialiştilor de

toate naţiile, tuturor companiilor şi tuturor industriaşilor care se îngraşă pe seama lumii a treia.

Paul părea că spune o lecţie învăţată pe de rost. Înspăimântată în cel mai înalt grad, Irene exclamă:

— Nu înţeleg nimic din tot ce-mi spui!

— E adevărat, nu eşti la curent, remarcă Paul coborând glasul. Noua varietate de *macrosystis*, cea pe care o vei obţine, emirul are de gând s-o introducă cu mare rapiditate, blocând intrarea în porturi. Iar marile vase petroliere, de pildă, nu-şi vor mai putea descărca marfa...

Irene ar fi vrut să protesteze, însă nu putea vorbi, simţind că se înăbuşe.

— La asta foloseşte noua noastră algă? sfârşi prin a spune. Nu la fabricarea... compostului?

— Şi la fabricarea compostului. Adică poate servi şi la asta... Dar ceea ce îl interesează cel mai mult pe emir este să pedepsească occidentul. Păcat că nu-l cunoşti mai bine. Este un bărbat integru, foarte religios, foarte pretenţios pe plan moral. Este de părere că occidentul este putred şi...

— Asta ai mai spus-o, murmură Irene.

— Am mai spus-o şi o repet. Căci şi eu gândesc la fel. Aminteşte-ţi ce s-a ales din lucrările noastre asupra *glycolipidelor* anti-sida. Ne-au fost pur şi simplu furate. Vedeam lumea cu ochelari de cal, eram miopi... Lumea noastră e bolnavă... Plină de putreziciune... Bolnavă de un fel de sida morală la scară mare... Da, sunt din ce în ce mai mult de acord cu părerea acestui prinţ arab. Are sentimente nobile şi ceea ce susţine are cap şi picioare.

Paul se înflăcăra pe măsură ce vorbea. Irene nu-l mai recunoştea. Nu citea decât rareori ziarele şi nu se pricepea mai deloc la politică. Şi cu toate acestea avea impresia că tirada lui Paul îi amintea într-un fel de revoluţia din Iran, de luări de ostateci, de atentate ce însângeraseră Franţa. O impresie tulbure, dar foarte convingătoare. Oare în ce viespar se băgase Paul?

Dar tânărul savant încă nu-şi descărcase tot sacul.

— Este adevărat că nu ştiu să fac deosebire între Şiiţi şi Sunniţi, că nu am pus niciodată piciorul într-o moschee. Dar astăzi ştiu: Coranul propovăduieşte adevăruri pe care celelalte religii – şi mai ales cea creştină – le-au uitat. Şi că dă răspuns la unele întrebări pe care, materialişti cum suntem, am încetat a ni le pune. De aceea nici nu-i de mirare că doctrina Profetului este singura care câştigă şi acum teren în lume. Singura care continuă să facă noi adepţi...

Paul se opri să-şi tragă sufletul. Irene în schimb încetase să mai respire.

— Lucrăm împreună de foarte multă vreme, reluă Loevendhal cu gravitate. Suntem prieteni buni, Irene!... Trebuie să-ţi spun o veste mare... Sunt pe cale de a mă converti...

— La islamism, şopti

— Da. La islamism.

Irene era năucită, zdruncinată. În lunile din urmă simţise faţă de emirul iordanian o gelozie ce i se păru când justificată, când absurdă. În clipa aceasta însă arabul nu-i

inspira decât ură. „Un terorist, îşi spunea, un terorist în stare de orice!“

Odată cu ura o cuprindea şi o hotărâre crâncenă. „Pe mine să nu conteze pentru a duce la bun sfârşit lucrările cu blestemata aceea de algă! Nu voi deveni complice la asemenea treabă drăcească! Dragostea am pierdut-o, nu vreau să-mi pierd şi sufletul!“

După câteva minute, invocând o bruscă indispoziţie, Irene îi ceru permisiunea lui Paul să se retragă. Şi fără a mai aştepta răspunsul său, plecă parcă grăbită să dea înapoi puţinul pe care-l mâncase. Paul nu avu nici timp şi nici prezenţa de spirit să-i propună s-o conducă acasă.

— E cumva bolnavă? întrebă Barba Yannis care o văzuse pe Irene ieşind în stradă în fuga mare.

— Nu. Adică da. Nu ştiu, răspunse Paul năuc.

— Dacă nu-i bolnavă, înseamnă că pluteşte o neînţelegere în aer. Lasă-mă să-ţi dau un sfat, spuse cârciumarul. Du-te după ea şi şopteşte-i câteva cuvinte dulci la ureche. Se va răzgândi!

17

În acest început de iulie Milano începuse a fi năpădit de caniculă. Clădirea companiei financiare a lui Basilio Salvo avea instalaţie de climatizare, însă aceasta se defectase şi nu mai furniza răcoare. În salonul ce servea drept sală de aşteptare domnea o căldură tropicală. Don Battista, care de felul său avea tendinţa de a transpira, era lac de sudoare şi, strecura întruna o batistă sub gulerul cămăşii. Aştepta de mult. Ca întotdeauna, Salvo îl făcea să aştepte, chiar şi atunci când îl chema la el. Astăzi însă don Battista venise din proprie iniţiativă. Avea lucruri importante de comunicat stăpânului companiei şi îşi spunea că în cele

din urmă răbdarea sa îi va deschide uşa marelui patron. Dar nu se aşteptase la căldura aceasta sufocantă care transformase aşteptarea într-un adevărat supliciu.

Ca de obicei, vizitatorii erau în număr mare. Salvo primise până acum o serie de oameni, unii mai tineri, alţii mai puţin tineri, toţi ducând o valiză-diplomat în mână. Uneori doar pentru câteva minute, alteori ceva mai mult. Atunci când rugase pe unul dintre secretarii ce îşi făceau de lucru prin sala de aşteptare şi, în birourile alăturate să-l anunţe pe Salvo că don Battista trebuia să-i vorbească despre unele treburi urgente, nu îşi declinase calitatea de detectiv. Discreţia era suprema regulă în relaţiile cu clienţii săi. Dar poate în acelaşi timp şi cauza pentru care secretarul îl uitase în colţul său.

Aştepta, de vreo oră când cineva îi strigă numele.

— *Dottore* binevoieşte să vă primească, îi spuse secretarul, acelaşi căruia i se adresase mai înainte. Dar nu vă poate acorda decât foarte puţin timp.

Ca şi data trecută, don Battista deschise uşa capitonată şi intră în cabinetul de lucru al sicilianului. Acesta era fără haină, cu mânecile cămăşii suflecate. Pleoapele grele, chipul aspru şi gura strâmbată de o grimasă arătau că e furios.

— Ce-ţi veni, don Battista, să vii să mă deranjezi? După câte ştiu, nu te-am chemat!

— E adevărat că nu m-aţi chemat, domnule. Dar mi-aţi dat o primă... şi de aceea.

— De aceea?

— Mă simt obligat... Am considerat de datoria mea să mai continui câtva timp cercetările în legătură cu domnişoara Clara Bonnaci.

— N-avea rost. Locuieşte şi acum la Pietro Marcheze, nu-i aşa?

— Da, dar nu singură.

— Ce vrei să zici?

O lucire de curiozitate îndulci puţin proasta dispoziţie a lui Salvo.

— Are cu ea un copil... un băieţel de vreo cinci ani.

— Şi ce dacă! Pentru asta ai venit să mă baţi la cap? N-ai auzit niciodată că unii îşi lasă copiii la prieteni pe timpul concendiului?

Don Battista nu se aşteptase să fie repezit în felul acesta. Îşi luase aerul său de câine bătut. Şovăia să mai continuie.

— Sau poate crezi că ce-ţi spun e o prostie! se indignă Salvo.

— Nu, domnule! Nu mi-aş permite una ca asta. Cu toate acestea... nu aveţi dreptate.

— Şi de ce, mă rog?

— Alaltăieri, domnişoara Bonnaci se plimba cu copilul. Îl ţinea de mână... La un moment dat, băieţelul s-a întors spre ea şi i-a spus... „mămico“!

Don Battista se grăbea să scape de greutatea descoperirii sale. Cuvintele i se buluceau în gură. Salvo îl înţelesese? Aşa părea, judecând după consternarea de pe chipul marelui „naş“.

Deodată un val de furie înroşi obrazul sicilianului.

— Don Battista, eşti un dobitoc! Dacă pentru a-mi spune asemenea basme ai venit să-mi răpeşti timpul, foarte mulţumesc!... Acum ajunge! Poţi să pleci!

— Dar domnule, exclamă detectivul disperat. Vă asigur...

— Mă asiguri că ce?... Vrei să mă faci să cred că are un copil? Un copil al ei? Care îi spune „mamă“?... Hai, întinde-o! Mi-ai servit destule gogoşi pentru ziua de azi!

Părăsindu-şi fotoliul, Salvo ocoli, biroul şi îl împinse pe bietul Battista către uşă. Detectivul încercă să se opună strigându-şi buna credinţă, dar nu avea spor în faţa masivităţii sicilianului.

— Vă jur pe ce am mai scump, se smiorcăi el, că l-am auzit de copil spunând...

— Uite la el, se încăpăţânează, catârul!... Haide, basta! Şterge-o!

Cu un ultim brânci, Salvo făcu să cedeze uşa capitonată, expulzându-l pe detectiv afară din birou.

După ce se reinstală în fotoliu, întinse mâna spre interfon. Mai trebuia să primească cel puţin încă trei oameni afaceri. În ultima clipă însă se răzgândi. Încăpăţânarea cu care don Battista îşi apărase cauza izbutise totuşi să-l intrige. Era vorba pur şi simplu de o născocire, prin care detectivul încerca să se facă interesant pentru a pune mâna pe o nouă primă? Şi totuşi... Ca detectiv particular don Battista avea o bună reputaţie. Este greu de crezut că ar fi riscat s-o compromită eşafodând fapte şi întâmplări inexistente. Oare îmbătrânise? Ori

devenise tare de ureche? Auzea cuvinte ce nu fuseseră rostite? În dorinţa de a se face folositor cu orice preţ începuse să aibă vedenii?

Toate explicaţiile acestea de ordin „psihologic” nu păreau mulţumitoare. Mai degrabă era de presupus că exista într-adevăr un copil, că acest copil o ţinea pe Clara de mână şi că îi spusese la un moment dat „mămico”. Aparent – ceea ce era de altfel foarte bine – Clara şi Marcheze constituiau în ochii lumii o pereche. Salvo se gândi din nou la explicaţia pe care i-o dase lui don Battista: Copilul fusese încredinţat cuplului de prieteni, pe timpul unei călătorii. Iar un copil de vârstă fragedă, îngrijit şi hrănit de o tânără femeie, fie chiar pentru puţin timp, nu ar avea tendinţa să-i spună „mamă“? Meditând mai bine, şi explicaţia aceasta i se păru lui Basilio cam trasă de păr. Spiritul său ingenios concepu îndată alta. Şi dacă acest copil vedea în Clara o mamă, deoarece era fiul lui Marcheze? Un copil din flori, pe care informaticianul îl primea din când în când în vizită? Se putea foarte bine ca prostovanul ăsta de Marcheze să se fi lăsat îmbrobodit de vreo femeie. Salvo ştia o mulţime de muieri uşuratice care turnau câte un copil în unicul scop de a putea stoarce tatălui o pensie. Iar *golden boy*-ul era fazanul ideal pentru astfel de glume.

Basilio era un bărbat cu picioarele pe pământ. Ultima ipoteză era prea complicată pentru a-l putea satisface. Rămânea ultima, cea mai de necrezut, pe care o respingea

cu toată fiinţa lui: Clara avea un copil despre care el, Salvo, nu auzise niciodată vorbindu-se.

Sicilianul îşi spuse că ar fi timpul să lămurească misterul şi, în general, să pună lucrurile la punct. Trecuse cam mult de când Clara nu îl mai sunase. N-are a face, o va suna el. La Marcheze acasă. Consultă carnetul cu adrese şi folosind telefonul direct, formă numărul *golden boy*-ului. La celălalt capăt al firului telefonul sună îndelung, în sfârşit se auzi cum se ridică receptorul.

— Vă ascult, făcu un glas de femeie.

— Tu eşti, Clara?

— Basilio, tu eşti?

— Da. De ce nu mai dai niciun semn de viaţă?

Un răstimp de tăcere.

— Tocmai aveam de gând să te chem.

— Ai să-mi dai veşti bune?

Iarăşi o scurtă tăcere.

— Vreau să-ţi anunţ o veste mare... M-am măritat de curând.

Salvo tuşi în receptor, aproape înecându-se.

— Asta numeşti tu o veste mare? zise răguşit. Şi cu cine, mă rog?

Din nou o pauză.

— Cu Pietro Marcheze.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Ţi-am cerut să îndeplineşti o sarcină, nu să te sacrifici pentru ea!

O nouă tăcere.

— Nu-i vorba de un sacrificiu. M-am măritat cu Pietro Marcheze din dragoste.

O tăcere lungă.

— M-ai făcut praf. Fir-ar să fie! Cum ai putut să te îndrăgosteşti de amărâtul ăsta?

— Pietro nu-i un amărât. Este un om de excepţie.

— Trebuie să înţeleg că ai renunţat definitiv la misiunea ta? Că s-a spulberat orice speranţă de a încheia afacerea cu Marcheze?

— Ai înţeles foarte bine.

— Aha! Gina mi-a prezis că treaba asta nu se va rezolva niciodată. Dar nici prin cap nu mi-a trecut că va fi din cauza ta...

Basilio tăcu. Clara îi putea auzi răsuflarea grea în aparat.

— Noroc că nu te-a plăcut emirul, reluă el. Că nu ţi l-am încredinţat şi pe tânărul savant...

— Care savant?

— Specialistul cu algele. Ţi-aş fi datorat nu unul, ci două eşecuri.

— Încântată să aflu că lovitura ta cu algele se prezintă bine. Cât priveşte chestiunea „informatică”, să ştii că Pietro rămâne de neclintit. Nu vrea să participe şi nu va participa niciodată la combinaţia ta. Şi nici eu. Vreau să spun că niciodată nu voi mai avea nimic de-a face cu coţcăriile tale.

Clara spusese aceastea dintr-o suflare.

— Ce înseamnă...? întreabă Salvo pe un ton reţinut.

— Înseamnă că îţi prezint demisia. Pietro câştigă destul. Nu mai trebuie să muncesc.

Urmă o tăcere lungă, ca şi cum Salvo avea nevoie de timp pentru a putea înţelege ultimele vorbe ale Clarei. Apoi explodă:

— Târfă! Putoare! Te-am scos din rahat şi acum îmi întorci spatele! Ani de zile m-ai supt, la propriu şi la figurat, iar acum dai cu copita, precum măgarul! Tu...

Basilio continuă s-o jignească pe Clara în termeni din ce în ce mai obsceni. Cum tânăra femeie nu îl întrerupea, se opri, fără suflu. În tăcerea ce se lăsase, auzi, o voce slabă de copil care striga, desigur din celălalt capăt al încăperii: „Mamă! Mamă!“

— Clara! zbieră Basilio în aparat.

Nu primi niciun răspuns. Se părea că luase receptorul de la ureche şi îl acoperise cu palma, pentru a putea vorbi copilului fără a fi auzită.

— Clara! făcu din nou Salvo, dând frâu liber mâniei sale. Sper că n-ai închis?

— Nu, n-am închis, i se răspunse după o clipă.

— Cine e copilul ăsta? întrebă sicilianul iritat.

După o lungă ezitare Clara răspunse:

— E copilul meu.

— Copilul tău?

Basilio rămase năucit. Se gândise o clipă că pezevenghiul ăla mic ar putea fi copilul Clarei. Un gând copilăresc, cel mai simplu şi mai simplu şi mai logic. Dar totuşi o ipoteză. Basilio fusese convins că se va dovedi

neîntemeiată, că nu se putea baza pe fapte adevărate. Şi iată, acum Clara o confirma fără ruşine. După ce anunţase demisia, mărturisirea aceasta infamă îi da lovitura de graţie.

— Copilul tău? repetă Salvo răguşit. Cum aşa? De când?

— Aveam copilul încă înainte de a te cunoaşte pe tine, Basilio!

— Si l-ai ţinut ascuns tot timpul ăsta?

— Da.

Sicilianul se gândea cu repeziciune. Se simţea tras pe sfoară. Lovit în interesele sale. Rănit în orgoliul său. Şi de către cine? De o tânără femeie cu care se culcase şi care se bucurase de întreaga sa încredere.

— Ai uitat însă un lucru, fetiţo, îi spuse pe ton tăios, că încă mai faci parte din...

Se opri, amintindu-şi deodată că telefonul său putea să fie dat în urmărire.

— În sfârşit, înţelegi ce vreau să spun, reluă el. Ai trădat regulile şi datoriile tale. M-ai trădat şi pe mine. Află că lucrurile nu se vor încheia aici...

— Nu cumva mă ameninţi? întrebă Câara.

— Ia-o cum vrei, făcu Salvo şi închise telefonul.

Clara închise la rândul ei şi se prăbuşi în fotoliul cel mai apropiat. Din fericire, Pietro încă nu se întoarse de la lucru şi nu asistase la această discuţie penibilă.

Trecuseră abia şase săptămâni de la căsătoria lor. O simplă formalitate, desigur, dar ea consfinţea dragostea lor. Pietro fusese cel care insistase. Întâi au fost la

primărie, unde doi colegi de-ai săi le-au fost martori. Apoi la biserica Santa Maria delle Grazie, unde don Bernardini, un preot al familiei Marcheze, le-a dat binecuvântarea nupţială. Şi, în sfârşit, la Pantera Rossa, pe via Amadeo, unde Pietro comandase o modestă masă de nuntă. Din păcate însă Clara ştia foarte bine – şi o ştiuse întotdeauna – că simplicitatea căsătoriei ascundea lucruri cu mult mai complicate.

Atât de temutul moment al adevărului sosise. Nu putea să nu ia în seama ameninţările lui Salvo. Marele „naş" era un bărbat ce dispunea de mari puteri. În orice clipă putea distruge fericirea ei şi a copilului. Ziarele erau pline cu istorii de răpiri, de asasinate şi alte grozăvii, despre care toată lumea ştia că se datorau mafiei. Dar Clara era hotărâtă să se apere. La nevoie cu dinţii şi cu ghearele.

Mario, care se juca în celălalt capăt al camerei cu trenuleţul său electric, veni să se gudure de genunchii mamei sale.

— Cu cine vorbeai, mamă?

— Cu cinevă pe care tu nu-l cunoşti, dragul meu.

— Nu era tăticul meu?

— Nu, nu era el.

— Atunci cine era?

— Un „naş". Un fel de unchi.

— Unchii sunt buni, nu-i aşa?

— Asta nu-i bun. Dar nu-ţi face griji, dragostea mea, îi voi arăta eu lui că nici eu nu sunt de paie.

— Cum adică să fii de paie, mamă?

— E un fel de a spune, dragul meu. Şi acum iată ce vei face: îmi vei aduce geanta din dormitor. Apoi te duci să te joci în camera de alături, da?

Ascultător, Mario alergă în camera mamei sale şi se întoarse ţinând în mână geanta din piele de şopârlă a Clarei. Îşi puse jucăriile la loc şi părăsi cabinetul de lucru al lui Pietro.

Clara scoase din geantă carnetul cu adrese. Îl deschise la pagina ce trebuia şi formă, calmă, numărul de telefon al lui Soukou Yama, „naşul“ japonez.

18

Basilio Salvo primi un telefon de la Tokio. Soukou Yama îl convoca pe un ton foarte poruncitor la discuţii, la cartierul general al „familiei” sale, Sumiyoshi-rengo. Basilio amână răspunsul. Mult timp nu se putu hotărî.

Sicilianul era foarte afectat de abandonul Clarei, confidenta sa preferată, de atâţia ani şi deţinătoarea celor mai multe dintre marile şi micile lui secrete. Căsătoria cu Pietro Marcheze şi trecerea ei pe faţă de partea *golden boy*-ului însemnau trădarea intereselor patronului. Reaua ei credinţă era evidentă şi întărită de faptul că ascunsese ani la rând existenţa copilului ei nelegitim. Legile nescrise ale „nobilei familii” cereau ca asemenea grave greşeli să fie pedepsite. Iar Basilio avea de gând să-i aplice Clarei o lecţie usturătoare.

Cu toate acestea, îi era dator cu o explicaţie lui Soukou Yama. Basilio fusese iniţiatorul strălucitei operaţii atât de neaşteptat oprită. Nu putea pretinde ca yakuza să facă încă o dată călătoria până la Milano doar pentru a afla cum şi de ce eşuase afacerea. Soukou Yama insista ca spălatul rufelor să aibă loc la Tokio. Analizând lucrurile, Basilio trebui să recunoască cererea drept justificată. Aşa că îi anunţă lui yakuza sosirea sa pe aeroportul Narita, joia următoare la prânz.

Nu era pentru prima dată că sicilianul călătorea în capitala Japoniei. Pe vremea când lucra pentru Sindona avusese adesea prilejul să viziteze Tokio în interes de afaceri. În cursul acestor vizite stabilise legături strânse cu cercurile yakuza. Şi tocmai la ei se gândise în primul rând atunci când avusese ideea de a-l folosi pe Marcheze pentru a destabiliza bursa din New York. Străbătând lumea interlopă, urcând din eşalon în eşalon, ideea sa ajunsese până în anumite înalte sfere financiare. Oameni sus-plasaţi, cu putere de decizie, găsiseră ideea atrăgătoare. Din umbră, ei l-au delegat pe Soukou Yama să plece la Milano pentru a examina împreună cu Salvo căile cele mai potrivite pentru a-i da viaţă.

Din aceste contacte precedente, Basilio păstrase legături cu diferite bănci japoneze, de pildă cu banca Kyowa, mai mult sau mai puţin sub control yakuza. În trecut banca aceasta îl „salvase” de mai multe ori. În urma greutăţilor întâmpinate recent, sicilianul mai apelase o dată la bancă însă se lovise de un refuz politicos, dar ferm. Adevărul era

că nu puţine dintre băncile japoneze se aflau în pragul falimentului. Dificultăţile lor se datorau speculaţiilor excesive ale unor indivizi mult timp susţinuţi de familiile yakuza. Prea lacomi ori prea îndrăzneţi, unii dintre ei se ruinaseră, prăbuşirea lor afectând uneori întreprinderi financiare ce aparţineau „familiilor” din Tokio sau Osaka. De atunci, afacerişti precum dr. Mitsuaki Tai, Jasuji Ikeda, Kazuo Kengaku şi alţii dispăruseră de pe piaţă, ba chiar dispăruseră pur şi simplu. De pildă trupul lui Kazuo Kengaku fusese descoperit turnat într-un bloc de beton.

În avionul ce-l transporta la Tokio, Basilio meditase îndelung la situaţia sa, ce i se părea departe de a fi mulţumitoare. Cumpărarea companilor de asigurării spaniole se dovedise o operaţie destul de hazardată. Datoriile sale creşteau zi de zi. Şi îi era din ce în ce mai greu să găsească clienţi pentru acţiunile sale riscante. Pentru a ieşi din impas contase mult pe Marcheze şi geniul lui. Era convins că *golden boy*-ul era capabil să pătrundă, într-un termen scurt în sistemul informatic al unor bănci precum Manhattan sau Citibank. Lucru care i-ar fi asigurat destul bănet pentru a-şi rezolva toate problemele. Dar iată, Marcheze îi scăpase printre degete. Cine a mai văzut vreodată un tânăr din cercurile financiare să refuze o ofertă de un milion de dolari? Scrupulele sale – dacă într-adevăr, era vorba de scrupule, nu puteau fi înlăturate? Nu cumva se încăpăţâna datorită influenţei nefaste a Clarei, acea virtuoasă a jocului cu două feţe? Salvo fu din nou cuprins de dorinţa de

răzbunare. Ah! Stricata aia! Cine s-o creadă că se măritase cu Marcheze din dragoste? Şmechera nu scăpase prilejul să-şi facă rost de un soţ de paravan şi totodată să dea copilului ei un tată! Bine că o ţinuse pe şerpoaică departe de povestea cu algele.

Ultimele ştiri primite arătau că lucrările tinerilor savanţi de la Institutul Oceanografic înaintau normal şi se dovedeau promiţătoare. Necazul era că şi Paul Loevenhal subliniase acest lucru în cursul ultimei lor convorbiri telefonice – lucrările cereau timp, foarte mult timp. Iar Basilio era grăbit.

În timp ce savura micul dejun servit de frumoasa stewardesă de la *Japan Air Lines*, sicilianul examina toate posibilităţile unei soluţii de aşteptare. Soukou Yama îi spusese destul de limpede că nu dorea să-şi piardă obrazul în ochii „comanditarilor" săi. Dacă îl va pune la curent cu trădarea Clarei, fără îndoială că yakuza va avea o reacţie nedorită. Dar, făcându-l să înţeleagă că fapta nu va rămâne nepedepsită, poate că furia i se va mai potoli. Poate va izbuti astfel să-l facă din nou maleabil şi dispus să coopereze. În cazul acesta Basilio va profita de această schimbare de atitudine pentru a-i cere o favoare: să intervină personal la banca Kyowa, sau oricare altă bancă de sub controlul „familiei" sale. Sicilianul nu se îndoia că beneficiind de sprijinul lui Soukou Yama va obţine acel împrumut pe termen scurt de care avea atâta nevoie.

Narita înlocuise în mod generos vechiul aeroport Honeda, devenit prea mic în urma formidabilei

expansiuni a traficului aerian. În prezent era unul dintre cele mai mari aeroporturi din lume. De aici decolau şi aterizau în acelaşi timp, într-un zgomot asurzitor, zeci de avioane cu reacţie aparţinând tuturor companiilor internaţionale.

Căldura, în acest sfârşit de iulie, era la fel de toridă în Japonia ca în Italia. Basilio avea o părere bună despre tehnologia niponă şi de aceea sperase să găsească în aerogară puţină răcoare. Insuficientă sau poate defectă, instalaţia de climatizare nu izbutea să facă faţă căldurii de cuptor. Cozile formate de călători în dreptul controalelor poliţiei şi vămii erau uriaşe. Basilio fu nevoit să se aşeze şi el la rând. Regreta aeroporturile italieneşti unde, strecurând o bancnotă mai mare unui funcţionar, ori pur şi simplu pronunţând numele şefului poliţiei – un „prieten" – reuşea adesea să scape de asemenea corvoadă. Se scurseră zece minute, apoi douăzeci de minute şi încă se găsea departe de ghişeul de control al paşapoartelor. În jurul său ceilalţi călători – cea mai mare parte dintre ei japonezi – rămâneau calmi şi disciplinaţi. Nimeni nu protesta, nimeni nu vocifera. Înaintau cu paşi mărunţi. Aveau răbdare.

După mai mult de o jumătate de oră sicilianul trecu, în sfârşit, de partea cealaltă a barajelor, în sala de aşteptare. Cei ce soseau erau întâmpinaţi fie de membri ai familiei, fie de trimişi ai unor întreprinderi. La fel ca în cursul călătoriilor sale precedente la Tokio, Basilio era uimit

constatând că efuziunile de bun venit se limitau doar la uşoare plecăciuni.

Căuta cu privirile pe Soukou Yama, care trebuia să-l întâmpine la aeroport. Nu-l zări nicăieri. Oare japonezul uitase de întâlnire? Un lucru destul de neplăcut, căci Narita era la o depărtare de şaizeci de kilometri de Tokio, iar Salvo nu avea decât numărul de telefon al lui yakuza.

Deodată se auzi strigat prin difuzor. Domnul Basilio Salvo de la Milano era rugat să vină la biroul de informaţii. Într-adevăr, aici îl aştepta Soukou Yama. Japonezul veni înaintea sa şi îl salută cu aceeaşi plecăciune tradiţională.

— Eu conduce tine hotel, spuse el. Aştept tu schimbi. Apoi mers la sediu „familie”.

Basilio încuviinţă programul. În parcare îi aştepta o Toyota mare şi luxoasă, împreună cu şoferul. După un parcurs de o oră pe autostrada a cărei circulaţie era des întreruptă de blocaje, Soukou Yama îl conduce pe Basilio la hotelul Hilton, unde yakuza rezervase un apartament oaspetelui său.

— Tu plecare mâine? îl întrebase pe drum.

— Poate că da, poate că nu. Depinde şi de tine.

Japonezul îl privise dintr-o parte însă nu pusese alte întrebări.

Când au ajuns la hotel, Soukou Yama ordonă şoferului să-i aştepte. În timp ce un comisionar luă mica valiză a lui Salvo şi îl conduse la apartamentul său, japonezul se

instală la bar şi comandă un sake. Un sfert de oră mai târziu coborî şi Salvo.

— Tu sete? Vrei bea ceva? întrebă yakuza făcând semn barmanului.

Salvo ceru un scotch.

Soukou Yama aşteptă să-şi bea paharul, plăti cu o carte de credit şi se ridică. Basilio îl imită. La fel cum nu putea citi inscripţiile din jur, tot aşa nu putea descifra nimic nici de pe chipul impasibil al japonezului. Totuşi avea impresia că părea mai închis ca de obicei, că exprima ceva asemănător cu ostilitatea. Basilio anticipa, nu fără o oarecare nelinişte, clipa în care va trebui să pună cărţile pe masă în chestiunea *golden boy*-ului. Şi se întreba dacă nu cumva îi transmitea japonezului propria sa nelinişte.

Oricum, Toyota îi aduse foarte repede pe călători către cartierul înstărit Hanakawa. Se opri într-o parcare unde numeroase limuzine cu geamurile fumurii îşi aşteptau proprietarii. Sprijiniţi de portiere, şoferii fumau ţigări groase de foi. Erau îmbrăcaţi ţipător, erau raşi pe cap sau cu părul lung, pomădat şi purtau toţi ochelari negri.

Casa ce adăpostea sediul familiei Sumiyoshi-rengo semăna cu celalte case din cartier. Cu unele mici diferenţe: poarta culisantă de la intrare era blindată, ferestrele purtau protecţii împotriva gloanţelor şi era prevăzută cu camere de televiziune exterioare, care supravegheau strada. Poarta avea sculptată o emblemă geometrică aurită. Probabil că Soukou Yama fusese recunoscut, căci

poarta s-a deschis fără a mai fi nevoie de a suna ori de a se anunţa.

Cei doi bărbaţi au pătruns în casă. În vestibul vegheau oameni înarmaţi până în dinţi. Îi făcură loc „naşului“ japonez, care îşi conduse oaspetele într-un fel de sală de aşteptare cu mai multe uşi, blindate şi ele. Cu toate că sediul familiei Sumiyoshi-rengo era cunoscut vecinilor şi autorităţilor, avea mai degrabă aspectul unui buncăr. Basilio îşi spuse că toate măsurile acestea de siguranţă ţinteau mai puţin poliţia, care tolera perfect activitatea „naşilor”, cât mai ales „familiile” rivale.

În sala de aşteptare câţiva indivizi cu mutre dubioase citeau ziare. Văzându-l pe Soukou Yama, se ridicară în picioare şi se flecară adânc în faţa marelui „naş”.

— Tu, aşteaptă, spuse acesta lui Salvo.

Japonezul îl părăsi şi pătrunse într-unul din birourile alăturate. Sicilianul abia avu timp să contemple fotografiile de grup agăţate pe pereţi, când Soukou Yama se întoarse, însoţit de un bărbat încă tânăr, îmbrăcat impecabil.

— Eu prezint la tine Kimata Komoto, spuse.

Noul venit se înclină uşor.

— Soukou Yama mi-a vorbit de dumneavoastră, rosti sobru, într-o engleză fără cusur. Mă gândesc să luăm dejunul împreună într-un loc în care să fim mai liniştiţi decât aici. Aveţi ceva împotrivă?

— Nicidecum, se grăbi Salvo să răspundă.

În realitate îi displăcea profund faptul că discuţia cu Soukou Yama urma să aibă loc în prezenţa unui al treilea.

Spre marea uimire a lui Basilio, de data aceasta erau aşteptaţi în stradă de un Rolls Royce alb. Maşina aparţinea fără îndoială lui Kimata Komoto şi dovedea, ea singură, importanţa personajului. Limuzina îi aduse repede până în faţa unui mic restaurant din Kabuto-cho, cartierul bursei din Tokio. Localul era pustiu. Basilio bănui că Komoto rezervase nu o masă, ci întreg restaurantul. În orice caz, patronul îi întâmpină cu o grabă aproape slugarnică. Cei trei bărbaţi luară loc în jurul unei mese scunde, iar Komoto comandă supă, apoi suchi şi sachimi. Totul stropit cu sake.

În engleză sa stricată, Soukou Yama se crezu dator să prezinte mai bine lui Salvo pe comeseanul lor. Kimata Komoto era şeful unei *sokais* si era introdus în marea industrie şi în înalta linanţă niponă. Basilio ştia că *sokais* erau organizaţii care controlau consiliile de administraţie ale societăţilor anonime, astfel că nu mai regretă prezenţa lui Komoto. Bărbatul acesta atotputernic nu era oare omul potrivit – mai mult chiar decât Soukou Yama – care să-l ajute să obţină împrumutul dorit? Basilio îşi spuse însă că înainte de a ridica acest subiect delicat, trebuia să atace problema ce constituia cauza drumului său în capitala japoneză.

Dregându-şi vocea, se adresă lui Soukou Yama:

— Dragă prietene, am să-ţi dau o veste proastă. Clara... o ştii, secretara mea... Cea care trebuia să-l facă pe *golden*

boy să colaboreze cu noi... Ei bine, Clara ne-a trădat. Nu numai că nu l-a influenţat pe Pietro Marcheze, în sensul cel bun, dar s-a şi măritat cu el. Mi-e tare teamă că...

— Totul stricat, completă Soukou Yama, laconic.

— Ei bine, da, mi-e teamă că afacerea noastră a căzut baltă. Dar fii liniştit, ticăloasa va fi pedepsită cum se cuvine.

— Eu ştiut, zise Soukou Yama aparent necăjit.

— Da, îmi amintesc că. Ai avut unele îndoieli, chiar în legătură cu Clara.

— Păcat, interveni Komoto. Am fost unul dintre cei care au susţinut ideea dumneavoastră. O idee strălucită...

— Mulţumesc. Păcat...

— Nu fiţi dezamăgit. A întreprinde nu înseamnă întotdeauna şi a reuşi. Dar dacă am ţinut să vă văd astăzi, a fost pentru o cu totul altă idee. Care şi ea vă aparţine şi e la fel de strălucită. Care însă, dacă o puneţi la aplicare, ne-ar aduce prejudicii considerabile.

Basilio nu scoase o vorbă. Privea sumbru printre pleoapele sale grele, abia întredeschise. Avea presentimentul unei catastrofe iminente.

— Am primit informaţii, reluă Komoto, în legătură cu un emir din Iordania... despre unele alge prolifice... despre proiectul de a bloca marile porturi... Aşa ceva nu trebuie să se producă. O creştere a preţului petrolului ar avea repercusiuni catastrofale asupra comerţului nostru internaţional... asupra industriei noastre... De aceea doream să vă spun...

— Cine v-a informat? mugi Salvo.

— Nu are importanţă, răspunse japonezul fără a-şi pierde calmul. Dar suntem la curent şi cu situaţia dumneavoastră financiară. Care nu-i bună. Nu-i bună deloc. Şi atunci, dacă nu renunţaţi la proiectul ăsta, vă vom face să beţi paharul până la fund. M-am exprimat limpede?

Basilio înţelesese prea bine. Dar clocotea de furie. Nu avea rost să-şi stoarcă creierii, nu era decât o singură persoană care îl putuse înfunda atât de adânc. Trădându-l de două ori însemna a-i lega de două ori ştreangul în jurul gâtului, adică a-i pecetlui soarta.

— Bineînţeles că de la Clara... strigă Salvo roşu de furie. Credeţi-mă, scelerata asta va isprăvi curând să facă rele. La noi, în Sicilia, trădătorii nu apucă să îmbătrânească!

— Adevărat, remarcă Komoto pe ton neutru, aceste preţioase informaţii ne-au fost furnizate de secretara dumneavoastră, Clara Bonnaci – în prezent Clara Marcheze, în schimb, noi i-am promis că o vom proteja... Că o vom proteja faţă de dumneavoastră! Ne-am dat cuvântul. Şi, ca orice yakuza, ne vom ţine de cuvânt! Prin urmare, un sfat: nu vă atingeţi nici de un fir de păr al acestei doamne. Şi nici de copil. În caz contrar, s-ar putea să vi se întâmple o nenorocire!

Ca şi cum ameninţarea aceasta n-ar fi fost destul de limpede, Soukou Yama adăugă şi el:

— Tu faci necaz Clara... Eu rup la tine... uite aşa!

Apucând din grămadă unul din beţigaşele ce serveau drept tacâmuri, Soukou Yama îl frânse sub nasul lui Salvo.

Cu pumnii strânşi, Basilio Salvo ţâşni în picioare, gata să-l lovească pe yakuza. Ar fi fost însă o nebunie să se lase antrenat într-un act de violenţă împotriva unui membru important al „nobilei familii” nipone şi aceasta chiar în propria ei feudă. Se mulţumi să-şi azvârle şervetul de hârtie pe masă şi să-şi privească îndelung complicii. După care le întoarse spatele şi se îndreptă cu paşi mari către uşa restaurantului.

Nici Salvo şi nici cei doi japonezi nu se atinseseră încă de felurile de pe masă.

19

Clara tricota, instalată într-un colţ din cabinetul de lucru al lui Pietro. Nu era însărcinată decât de câteva săptămâni, dar începuse să pregătească scutecele bleu pentru băieţelul ce urma să se nască. Căci era convinsă, copilul lui Pietro nu putea fi decât băiat.

La câţiva paşi de ea, Mario lucra la claviatura marelui Macintosh, supravegheat de Pietro. Puneau împreună la punct programul unui joc electronic pe care îl născociseră.

Din când în când Pietro arunca pe furiş o privire spre Clara. Chipul ei frumos era luminat de lampadarul de lângă ea. Clara avea aerul visător al viitoarelor mame. De

când îi anunţase vestea cea mare, Pietro încetase să se mai frământe pe seama trecutului tinerei sale soţii. Clara îi făcuse destule destăinuiri. Îi spusese oare totul despre trecutul ei? Pietro aflase totuşi destule pentru ea, ajutat şi de imaginaţie, fosta viaţă a Clarei să-i pară cu pete întunecate. Sunt multe femei care se culcă în dreapta şi în stânga, cu cine se nimereşte. Nestatornice, adevărat, dar în căutarea propriei plăceri. În schimb Clara părea a se fi bălăcit în patul unor bărbaţi care îi erau total străini şi indiferenţi. Doar pentru a servi scopurilor patronului ei. La fel fusese şi începutul legăturii lor, la Sorrento. Că acest început se transformase într-o dragoste adevărată, era o minune.

Pietro nu credea în minuni. Multă vreme se îndoise de sinceritatea tinerei femei. Cu toate acestea, încetul cu încetul se lăsase convins. Clara avea faţă de el o dragoste adevărată. Întreaga sa purtare, fiecare cuvânt al ei dovedeau sinceritatea sentimentelor ce le avea pentru el. Pietro primi şi ultima dovadă atunci când Clara l-a scos pe Mario din umbra în care îl ţinuse. O femeie nu-şi aruncă copilul nelegitim, pe care multă vreme l-a ascuns, în braţele primului venit. Nu-l va încredinţa decât bărbatului pe care şi l-a ales drept tovarăş de viaţă. Pietro înregistrase acest omagiu deschis. Îşi spunea că existenţa lui Mario însemna un aspect dureros din trecutul Clarei. Poate că se sacrificase acceptând misiunile dubioase pe care i le impunea Salvo pur şi simplu doar pentru a asigura copilului ei o minimă bunăstare. Oricum ar fi fost, Pietro

se legase repede de micuţul Mario. La rândul său, Mario îl adoptase la fel de repede drept tată. Din clipa aceea Pietro nu mai şovăise. Se însurase cu o femeie pe care grecii din antichitate ar fi numit-o hetairă.

Şi iată, abia măritată. Clara îi anunţa viitoare naştere a unui copil, a proprilui său copil. Pietro era în al şaptelea cer. Prin Clara soarta îi făcea un dar nepreţuit. I se realiza unul dintre cele mai îndrăzneţe vise. Astfel că fericitul eveniment înlăturase dintr-o dată şi ultimele sale îndoieli...

— Ia te uită! Vino să vezi! strigă deodată Mario.

Pietro, care întorsese spatele ordinatorului pentru a o contempla pe Clara, pătrunsă de bucuria de a fi mamă, se aplecă din nou asupra aparatului.

— Băiatul ăsta mă va ului totdeauna, murmură el.

Mario găsise rezolvarea la cea mai dificilă problemă a jocului pe care îl născociseră împreună.

— Bine, făcu Pietro. Ne-am distrat destul, acum trebuie să şi muncim puţin.

— Cu mierlele? întrebă Mario.

— Cu ele. Uite, ia caseta asta şi pune-o. Vom urmări pe sonograf variaţiile fluieratului mierlelor.

Curând încăperea răsună de cântecul mierlelor. Erau înregistrările făcute de Pietro cu câteva săptămâni mai înainte, pe care le mai studiase. Puse în funcţiune sonograful, urmărind cu privirea linia în zig-zag de pe tamburul de hârtie.

— Vezi? întrebă Pietro pe băieţel. Astea sunt silabe. La fel ca în limbajul oamenilor. Unele chiar seamănă. Uite, priveşte, aici silabele sunt lungi. Dincoace sunt scurte. Uneori se înlănţuie în acelaşi fel. Alteori în mod diferit. Sonograful înregistrează modulaţile, dar şi intensităţile.

— Pietro, tu ştii ce spun?

— Ce spun mierlele?

— Da. Poţi citi silabele? Ca într-o carte?

— Nu. Nu încă. Este tocmai ce caut. Cheia limbajului mierlelor. Ştiu că aceste silabe au un înţeles, că vor să spună ceva. Dar ce anume? Mă întreb mereu, ce îşi spun oare guralivele astea?

— Şi cum vei face să găseşti cheia? întrebă Mario.

— Ştiu de pe acum că anumite fluierături servesc mierlelor să se recunoască între ele. Că altele înseamnă cam aşa: atenţie! Ăsta-i teritoriul nostru! Nu îl încălcaţi! Dar trebuie să luptăm să pătrundem şi mai departe. Atunci când trăncănesc, mierlele îşi comunică lucruri mult mai complicate.

— Şi atunci cum vei merge mai departe?

— Iată cum: Voi face experienţe pe ordinator. Voi varia în mod sistematic silabele şi secveneţele de silabe. Le voi transpune în unde sonore; voi face astfel ca mierlele să asculte cântecele acestea artificiale. Cum vor reacţiona? Oricare le vor fi reacţiile, le voi observa cu atenţie. Poate că în felul acesta voi izbuti să înţeleg ce spun unele dintre fluierăturile lor.

Pietro vorbea mai mult pentru sine. Nu credea că Mario îl va putea înţelege. Şi, într-adevăr, copilul nu înţelegea. Se întoarse către mama lui să-i spună că atunci când va fi mare va studia şi el limbajul păsărilor.

De câteva clipe Pietro era frământat de lucruri care nu aveau nicio legătură cu şuieratul mierlelor.

— Spune-mi, draga mea, Salvo nu a mai dat vreun semn?

— Nu, dragostea mea.

— Nu ţi se pare ciudat?

— Ciudat? De ce?

Lui Pietro acest „de ce“ i se păru prea nepăsător.

— Când aţi vorbit ultima dată la telefon, i-ai spus într-adevăr că demisionezi?

— Da.

— Şi demisia aceasta verbală este suficientă?

— N-am fost niciodată legaţi printr-un contract în bună regulă.

— Te-ai mulţumit să-i spui că îl părăseşti?

— Nu. I-am mai spus că ne-am căsătorit şi că Mario trăieşte acum împreună cu noi.

— Şi nu ţi-a făcut o scenă?

— Ba da. Poţi să-ţi închipui. Nu era mulţumit deloc.

— Ştia de existenţa lui Mario?

— Nu.

— Şi după ce i-ai spus?

— M-a făcut albie de porci.

— Salvo e un tip sucit şi dispune de putere. Nu crezi că va încerca să ne facă rău?

— Salvo nu e numai sucit şi influent, este şi... Clara ezită puţin. Este şi un mare „naş“.

Câteva clipe Pietro păru că nu înţelege.

— Un „naş“ al mafiei?

— Da.

De câteva ori se gândise trecător că Basilio Salvo ar putea fi o mare căpetenie a mafiei. Alungase gândul, deoarece acesta implica lucruri prea grave legate de Clara. Şi iată că femeia pe care o iubea, care devenise soţia lui şi mama copilului său, îi confirma acest lucru cu o neînţeleasă nepăsare.

— Deci şi tu?...

Clara puse deoparte lucrul început şi andrelele, se apropie de Pietro şi, încolăcindu-i braţele în jurul gâtului, îl privi drept în ochi.

— Părinţii mei au făcut parte din mafie. În Sicilia lucrul acesta e ceva obişnuit. Eu însă nu am fost decât complicea lui Salvo. Astăzi omul care m-a exploatat şi corupt a ieşit definitiv din viaţa mea. Ai înaintea ta o fiinţă nouă ce şi-a recucerit libertatea şi demnitatea. Mă mai vrei? Nu răspunde imediat... Mai gândeşte-te... Dacă mă alungi, voi pleca fără a-ţi reproşa absolut nimic.

Pietro se simţea cuprins de ameţeală. Din pricina celor pe care le aflase, din cauza privirii drepte şi limpezi a Clarei şi pentru că îşi da seama că nu putea fi vorba să se despartă de ea.

— Îţi pot răspunde pe loc, Clara... Te iubesc şi... nu te voi părăsi niciodată. Dar de ce... de ce îmi spui lucrurile astea abia acum?

Clara privea şi acum drept în ochii lui. Ca şi cum ar fi vrut să se încredinţeze că vorbele şovăitoare ale tânărului ei soţ erau datorate emoţiei şi nu lipsei de hotărâre.

— Îţi poţi închipui, Pietro, cât de greu mi-a fost să-ţi fac această ultimă mărturisire? Aşteptam un moment prielnic. Acum s-a ivit şi ţi-am spus tot, absolut totul! Nu mai am nimic să-ţi ascund şi mă simt uşurată şi împăcată cu mine însumi.

— Vreau să te cred, sigur că vreau... Asta arată că Basilio Salvo n-a izbutit să te corupă total. Dar eşti sigură că te vei putea dezbăra de obiceiul tău de a minţi şi a ascunde adevărul?

Clara se înălţă în vârful picioarelor şi îşi apropie buzele de urechea lui Pietro.

— Îţi jur, dragostea mea, că nu te voi minţi niciodată, niciodată! şopti ea.

Ca pentru a-şi pecetlui promisiunea, Clara îl sărută pe gură, apoi se îndreptă spre fotoliu cu mersul acela unduios pe care şi-l luase încă de la începutul sarcinii. Reluă scutecele şi andrelele şi începu să tricoteze. Lui Pietro purtarea aceasta placidă i se părea enervantă.

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare. Prin urmare Salvo face parte din lumea interlopă. Tu trebuie să ştii mai bine decât oricine cât de primejdios ar putea deveni. Nu crezi că va încerca să ne facă rău?

— Nu, nu cred, răspunse Clara liniştită.

Nu putea atribui sângele ei rece decât unei doze de inconştienţă.

— Îmi pari ciudat de sigură! făcu Pietro înţepat. Ce te poate face să crezi...

— Ştiu mult prea multe despre afacerile lui.

— Ce? Vrei să-l şantajezi! exclamă el speriat.

— Nu, nu! îl linişti Clara. Dar ştie sigur că şi eu îi pot face rău.

Pietro nu răspunse, dar se adânci în gânduri. Degeaba declara Clara că şi-a regăsit un fel de feciorie morală, rămăsese în continuare, în anumite privinţe, derutantă şi de temut. O femeie ascunsă, precum păpuşile acelea de lemn ruseşti, care fiecare ascunde alta în interiorul ei. „Cum am fost în stare să mă însor cu ea? Să-i fac un copil?“ se întreba în clipa aceea. Din păcate, Pietro cunoştea răspunsul: Clara îi inspira o pasiune ce mătura orice reţineri, obiecţii şi argumentări.

Mario nu luase aminte la discuţia dintre părinţii săi, care de altfel avusese loc pe deasupra capului său. Asculta şi acum cu pasiune şuierele mierlelor în timp ce urmărea tamburul rotitor al sonografului.

— Ascultă, Pietro! Ascultă! strigă deodată.

Cum Pietro, adâncit în gânduri, nu reacţionă, Mario veni să-l tragă de mânecă.

— Pietro, ascultă! îi spuse din nou, foarte agitat.

Intrigat, Pietro se lăsă dus spre aparat. Sesiză la rândul său slabul şuierat stereotip şi care se repeta, auzit de băiat.

Era cu totul deosebit de restul cântecelor de mierlă, mai puternice şi mai modulate. Sonograful le reda printr-o linie ceva mai regulată şi de mai mică amplitudine.

— Un pui, spuse Mario dintr-o suflare.

— Într-adevăr, un pui de pasăre foarte tânăr, confirmă Pietro.

— Ştii ce strigă? vru să ştie Mario.

— Nu.

— Eu ştiu. Strigă: „Tată! Tată!“

Pietro uită pe loc toate grijile. Într-un elan de tandreţe, mângâie căpşorul blond al copilului.

— Se poate să ai dreptate, Mario! Voi nota observaţia ta. Poate că... L-ai auzit, Clara? Fiul tău are geniu. Doar un copil te poate scoate de pe drumul bătut.

— Şi al tău va avea geniu, iubitule. Spune, Pietro nu crezi că a sosit vremea să-i spunem lui Mario că va avea un frăţior?

— Un frăţior? Voi avea un frăţior? exclamă Mario în culmea mirării.

Mutricica sa exprima un amestec de încântare şi teamă.

— Unde-i?

— Acum este încă în burta mamei tale, îi spuse Pietro.

Mario alergă spre mama lui, îngenunchie la picioarele ei şi îşi lipi obrazul de pântecul Clarei. Sub imboldul unui impuls irezistibil, Pietro imită copilul. Amândoi erau acum cu urechea pe pântecul ei..

— Aţi înebunit! exclamă Clara izbucnind în râs. E prea devreme! Mai aveţi răbdare câteva luni şi-l veţi auzi mişcând!

Dar Pietro, păsărarul, auzea ceva încă de pe acum, în burta femeii iubite un pui de pasăre piuia: „Tată! Tată!“

Clara privea cei doi copii – cel mare şi cel mic – de la picioarele ei. În inima sa dragostea şi maternitatea se împleteau. De aceea avea mare încredere în ceea ce va aduce viitorul, cu maiestuoasa seninătate a unei madone.

Basilio se hotărâse să-şi petreacă acest week-end în vila lui de pe coasta Liguriei. Acum regreta. Scufundat într-unul dintre fotoliile de piele, se bucura de relativa răcoare ce domnea în marele living. Dar era necăjit. Se împlinea aproape exact un an de când îi primise aici pe asociaţii săi. Pe atunci ideile lui, mult timp tăinuite şi minuţios pregătite, făgăduiau să aducă foloase neobişnuit de mari. Ce se alesese din ele? O grămadă de ruine!...

Cu toate că Gina era lângă el, pentru prima dată în viaţa Basilio se simţea singur şi dezorientat. Clara trecuse, cu căţel şi purcel, în tabăra duşmană. Partenerii săi japonezi îl ameninţau cu cele mai cumplite represalii dacă nu renunţa la proiectul – de altfel genial – ce ţintea porturile petroliere. Trebuia să-i ia în serios? Dacă da, însemna să oprească cât mai repede cercetările savanţilor francezi.

O hotărâre greu de luat şi plină de urmări. Pe de o parte, ar compromite importantele resurse de bani pe care contase, iar pe de altă parte putea duce la efecte dramatice în ceea ce privea relaţiile sale cu prinţul iordanian. De pe

acum parcă auzea cuvintele muşcătoare pe care emirul avea să le rostească auzind de avortul provocat al proiectului. Conflictul putea lua proporţii ducând la o ruptură. Şi atunci, ar seca şi veniturile pe care Basilio încă le mai avea, cât de cât, de pe urma negoţului cu arme. Şi asta într-un moment în care compania lui era într-o situaţie limită, în care băncile îi întorceau spatele, iar marii „naşi" ai centrului îl puneau pe lista neagră.

Salvo rumega gânduri negre. Prudenţa îi dicta să vândă vila. Ideea i se părea însă insuportabilă. Somptuoasa locuinţă devenise în ochii lui simbolul puteri şi prestigiului său. Era adevărat că în clipa de faţă vila i se părea mult prea mare şi pustie. Din cauza greutăţilor financiare fusese obligat să se lipsească de Luigi, faimosul său bucătar şi să renunţe la câţiva oameni din garda personală. Toate aceste cheltuieli mărunte costau, cumplit de mult şi depăşeau posibilităţile sale de acum.

În absenţa lui Luigi, de bucătărie se ocupa Gina. O făcea cu plăcere, bucuroasă de a petrece sfârşitul de săptămână doar cu iubitul ei. De altfel, era foarte pricepută şi Basilio nu înceta s-o laude. Dar o luase cu el şi din alte motive.

Trecuseră zece zile de când revenise din Japonia. Trebuia să fi telefonat la Institutul Oceanografic să-i ceară lui Paul Loevendhal să oprească cercetările, însă încă nu se putea hotărî. Lăsând de o parte perturbările pe care le va provoca, nu prea ştia cum să explice schimbarea aceasta tinerilor cercetători francezi. Cu ce argumente se putea justifica? Pe scurt, un demers extrem de neplăcut.

De aceea îl amânase mereu. Dar, pe măsură ce timpul trecea, era din ce în ce mai riscant. Nu te puteai juca cu yakuza. Salvo le cunoştea prea bine faima, erau încăpăţânaţi şi arţăgosi. Era primejdios să te pui în calea intereselor japonezilor. Chiar de la depărtare puteau organiza oricând o derută financiară ori un atentat menit să elimine un adversar. Cu toate acestea Basilio încă mai trăgea de timp. Trecutul său, rangul pe care îl deţinea în „nobila familie” îl împiedicau să se supună fără condiţii ultimatumului. Totuşi degeaba îşi storcea creierii, nu vedea cum să le opună cu adevărat o rezistenţă.

Înainte de a trece printre furcile caudine ale „naşilor” niponi, dorea s-o mai consulte o dată pe vrăjitoarea asta de Gina. În cazul *golden boy*-ului rezervele pe care le exprimase se dovediseră perfect fondate. În schimb, se înşelase grav prezicând succesul afacerii cu algele. Numai dacă... Da, numai daca subconştientul Ginei nu pusese în balanţă unele evenimente ce încă nu se petrecuseră. Care poate, *in extremis*, vor răsturna situaţia ce în clipa de faţă părea definitiv compromisă. Basilio se hotărâse să pună din nou la încercare darul de a prezice al Ginei.

La ora prânzului puse pe masă un tort mare de ciocolată, pe care îl cumpărase de la cea mai bună cofetărie din târguşor. Ca şi altă dată Gina protestă cu ipocrizie, invocând constrângerile regimului de slăbire. Dar ştia ce însemna acest desert; Basilio nădăjduia că o va ajuta să cadă în transă.

Chiar la primul fel Salvo atacă subiectul. Îi aminti Ginei cele două planuri ale lui, unul cu participarea japonezilor, celălalt cu a arabilor. Primul eşuase, iar al doilea era şi el pe cale să se sfârşească la fel de jalnic. Şi, în ambele cazuri, din vina Clarei.

— Ţi-ai fi putut închipui vreodată că are un copil din flori? întrebă Basilio scârbit.

— Nu mă surprinde, răspunse Gina fandosindu-se. Clara s-a băgat dintotdeauna în primul pat ce i-a venit în cale. Cu adevărat, nu ştia să aleagă. Ce-i al ei este că nimfomania de care suferea – parcă aşa se spune? — ţi-a fost de folos. A rămas însărcinată cu vreunul dintre partenerii tăi de afaceri?

— Nici măcar. Avea copilul încă de pe vremea când mi-a prezentat-o unchiul ei din Sicilia.

— Şi nu ai ştiut nimic despre lucrul acesta?

— Habar n-am avut. Stricata asta e tot atât de falsă pe cât e de perfidă. Ce-ai spune dacă ai afla că, în loc să-l câştige pe *golden boy* de partea noastră... în loc să obţină colaborarea lui... s-a măritat cu el?

Gina pricepu dintr-o dată că legăturile dintre Basilio şi Clara erau rupte. Era o veste mare, nesperată! Iat-o în sfârşit scăpată de târfa asta care din când în când avea îndrăzneala să se joace de-a tata şi de-a mama cu amantul ei. Gina jubila, însă se străduia să-şi ascundă bucuria.

— Ai rămas praf, nu-i aşa? reluă Basilio.

— Da... făcu Gina încreţind buzele dispreţuitor. O ştiam rafinată şi perversă... dar n-o credeam în stare să pună

gheara pe un *golden boy*. Un *golden boy* trebuie că-şi merită numele? E plin de bani, nu?

— Fără îndoială, altfel nu ar fi refuzat grămada de dolari pe care i-am oferit-o. Dar asta nu-i totul, Gina.

— Cum aşa, nu-i totul?

— Clara m-a trădat. M-a vândut. I-a pus pe marii „naşi” japonezi la curent cu a doua mare lovitură a mea, pe care o pusesem la punct cu arabii. Şi yakuza m-au ameninţat cu moartea dacă nu opresc totul, pe loc!

Basilio exagera puţin. Japonezii îl ameninţaseră cu moartea doar în cazul că ar fi încercat s-o pedepsească pe Clara pentru trădarea ei. Gina, care nu ştia acest amănunt, pălise.

— Ai fost ameninţat cu moartea, iubitule? articulă ea cu glas sfârşit. Mă îngrozeşti, să ştii! Însă nu înţeleg... Ştiam că *golden boy*-ul urma să vă ajute într-o afacere la bursa din New York... Dar cealaltă lovitură? Cea la care trebuie să renunţi, sub ameninţarea de a fi... asasinat? Nu mi-ai vorbit niciodată despre asta...

Gina vorbea din ce în ce mai repede. Intrase în panică.

— Ba da. Ba da... Aminteşte-ţi! Ultima oară când ne-am văzut la Genova... Ţi-am povestit despre o afacere pe care trebuia s-o închei cu emirul. Şi când ai căzut în transă, ai văzut alge şi pe emir numărând teancuri de bani.

— Da, acum îmi amintesc. Dar nu ştiam despre ce e vorba. Nu mi-ai explicat nimic.

— Ascultă şi vei şti totul...

Şi Basilio îi povesti cu de-amănuntul istoria cu algele, porturile blocate şi de ce reacţionaseră atât de brutal japonezii faţă de perspectiva scumpirii petrolului.

Pentru prima dată Gina mânca fără poftă. Se străduia să înţeleagă înlănţuirea faptelor care îl aduseseră pe Basilio într-o situaţie atât de încurcată. Însă pricepuse bine un singur lucru: anume că yakuza făgăduiseră lui Salvo o moarte subită, dacă nu renunţa la proiect.

— A sosit momentul să treci la prăjitură, draga mea, remarcă deodată Baslio mieros.

Contrar obiceiului, Gina nu avea chef. Să înghită desertul acesta greu, după cele ce auzise, i se părea o adevărată corvoadă. Ştia însă că tortul cu ciocolată avea rolul să preceadă serviciile ei de prezicătoare. Care uneori erau autentice – în orice caz sincere – iar alteori simulate. În ambele situaţii Basilio se lăsa dus, convins fiind de darul ei. Îşi spuse că avea poate o şansă de a îndepărta, prin prezicerile sale, primejdia cumplită ce plana asupra bărbatului mult iubit.

Cu mare efort înghiţi o bucată mare de tort. Apoi, plângându-se că a mâncat prea mult, se lăsă pe spate în scaun prefăcându-se că e aproape să adoarmă.

— Mi se pare, dragă, că vei cădea în transă, şopti Basilio. Spune-mi exact ceea ce vezi. E foarte important pentru mine.

Câteva minute Gina rămase nemişcată, cu ochii închişi, începu apoi să vorbească, cu voce inspirată şi şovăitoare.

— Un naufragiat... Pluteşte la întâmplare pe marea Chinei, pe o plută... Pluta are o vâslă... De jur împrejur numai alge... Doi piraţi pe un sampan... Cu ochii oblici, goi până la brâu, picioare groase... Sunt înarmaţi cu cuţite... Vor să-i facă de petrecanie naufragiatului... Au ajuns la plută, ridică cuţitele... Ah!... Nu! Naufragiatul culege o mână de alge. Le aruncă în ochii piraţilor... Piraţii urlă de durere... Sunt pe jumătate orbiţi... Cad înapoi în mare... Naufragiatul mânuie vâsla... A scăpat.

Gina a tăcut. Basilio cântăreşte în gând semnificaţia ciudatei viziuni. Greu de interpretat. Dar cu cât se gândeşte mai mult, cu atât i se pare că are un înţeles, care îi arată calea de urmat. El nu o ştie, însă calea aceasta a şi ales-o. O întrebă pe Gina:

— Ţi-aminteşti ce ai spus?

— Deloc, minţi ea.

— Ai fost formidabilă, iubito. Datorită ţie am înţeles că trebuie să ies cât mai repede din încurcătura asta. Voi telefona cercetătorilor din Monte Carlo să le spun stop. În felul acesta „naşii “ de la Tokio nu vor avea nimic să-mi reproşeze. Iar banii, ducă-se! Viaţa e mai preţioasă decât buzunarul, fie el plin cu aur...

Gina nu-şi mai încăpea în piele de bucurie, dar nu o arătă. Chiar în aceeaşi seară îşi, primi răsplata, printr-o lungă şedinţă de dragoste, ce o consolă de a fi minţit.

În ziua următoare, într-o luni, Salvo formă numărul de telefon al laboratorului de algologie al Institutului

Oceanografic din Monaco. După un minut, Paul Loevendhal se prezentă la aparat.

— *Signor* Salvo? întrebă tânărul savant.

— În persoană. Vă chem pentru a...

— Tocmai vroiam să vă anunţ eu, îl întrerupse Loevendhal. Din păcate sunt nevoit să vă anunţ o veste proastă. Trebuie să renunţ la lucrările comandate de dumneavoastră.

Basilio era uluit, în acelaşi timp însă, într-un anume fel şi uşurat.

— Şi de ce, mă rog? întrebă pe un ton de profundă nemulţumire.

— Din cauza unui grav incident provocat de asistenta mea, Irene Delarue.

— V-a părăsit?

— Da.

Salvo pricepuse de mult că tânăra femeie era pilonul de bază al laboratorului. Timidă şi tăcută nu părea a fi, cu toate acestea era o capacitate şi avea mare putere de muncă. Cu alte cuvinte, un om de ştiinţă mai capabil decât şeful ei.

— Dacă înţeleg bine, nu puteţi continua lucrările fără ea? întrebă Salvo.

— Nu. Într-un acces de nebunie a distrus toată dotarea ce servea cercetărilor.

Slab pretext, îşi spuse Basilio. Aparatele pot fi înlocuite.

— Într-un acces de nebunie, aţi spus? întrebă el.

— De gelozie, dacă vreţi.

— Era geloasă? Pe cine?

— Luase în nume de rău prietenia dintre mine şi emirul Fallah.

Salvo îşi stăpâni un rânjet. Nu trebuia ca tânărul să-i ghicească reacţiile. Desigur că observase privirile pierdute pe care le arunca Irene Delarue patronului. Priviri leşinate de dragoste. Şi nu uitase nici felul în care Paul Loevendhal se cuibărise în braţele emirului, atunci când Fallah îl invitase la dans, în careul de pe yachtul său. Prietenia cu prinţul arab? Da, o prietenie de un fel „special". Oricum, „vestea proastă" pe care i-o anunţase tânărul savant îl scutea de la o iniţiativă neplăcută. Basilio telefonase lui Loevendhal pentru a-i cere să înceteze cercetările pe *macrosystis pirifera*. Dar iată că acesta era un fapt consumat. Şi, lucru şi mai important, emirul nu se putea întoarce împotriva lui Salvo. Şi nici să dea vina pe eşecul acesta – care i se datora în primul rând lui – pentru a înceta colaborarea în traficul de arme.

— Sunteţi foarte supărat, domnule? întrebă Loevendhal abia şoptit. Tare mă tem că nu voi putea relua cercetările. Se bazau în mare măsură pe priceperea asistentei mele.

Prin urmare Basilio nu se înşelase. Plecarea tinerei femei îl lăsase pe Loevendhal fără mâna dreaptă. Basilio îşi spuse că şi el fusese abandonat de principala sa asistentă. Absenţa Clarei cântărea greu în afacerile lui.

— Sunt foarte supărat, bineînţeles, mârâi Salvo. Dar aşa ceva se poate întâmpla oricui. Din păcate gelozia – cealaltă faţă a unei iubiri prea mari — e rău sfetnic.

Loevendhal nu părea că desluşeşte ironia sicilianului.

— Şi eu sunt supărat, reluă el. Mai mult decât vă puteţi închipui. Ştiţi, emirul mi-a dezvăluit la ce urmau să servească cercetările noastre. Nu la fabricarea compostului, ci pentru a îngenunchea companiile petroliere. Nu-i aşa, domnule? Am fost de acord cu aceasta!... Am aprobat din toată inima. Rănile Occidentului nu pot fi vindecate decât cu fierul înroşit. Asta m-a învăţat emirul. Prinţul este un bărbat foarte drept... de o mare ţinută morală... Trebuie să vă fac o mărturisire: mi-a schimbat cu totul viaţa... M-a convertit la islamism.

„Ăsta-i de râsul curcii! îşi zise Basilio. Vulpoiul ăla bătrân a dat două lovituri dintr-o dată. A convertit pe isteţul savant la credinţa sa şi în acelaşi timp şi la plăcerile sale...“ Basilio înţelegea acum prea bine reacţia violentă a sărmanei fete.

— Vă trimit mâine un cec cu ce a mai rămas din acontul pe care mi l-aţi acordat, urmă Loevendhal schimbând tonul.

— Nu-i nevoie, refuză Salvo. Folosiţi banii pentru a înlocui dotarea.

— Mulţumesc, domnule. Sunteţi foarte generos. Sper să ne revedem şi să-mi aduc aportul la un nou proiect. care să nu mai fie compromis de toanele unei femei ţicnite...

După ce închise telefonul, Basilio se gândi la ultimele cuvinte ale tânărului savant. Nu, nu era generos. Avea de gând să recupereze de la emir modesta sumă ce o

investise în laboratorul de algologie. Prinţul arab ajunsese oarecum la mâna lui. Situaţia se răsturnase cu totul, Fallah nu îl mai putea acuza că oprise lucrările. Avea să-i demonstreze că integralismul şi homosexualitatea sa zădărniciseră o acţiune atât de ingenioasă şi promiţătoare. Dacă se gândea bine, putea să exercite chiar şi un anume şantaj asupra partenerului său. De pildă sub forma unei investiţii la marea bancă din Kuweit care îl finanţase. În vederea acelui mult dorit împrumut, pe care nu îl putuse obţine de la băncile japoneze.

Convorbirea telefonică cu Loevendhal, precum şi aluziile tânărului cercetător la o viitoare colaborare, îl stârniseră pe Salvo la fel cum ar fi făcut-o o doză bună de cocaină. Sicilianul fu cuprins de un val de optimism. Lovindu-se de obstacole neprevăzute, proiectele sale fuseseră zădărnicite. Păcat, căci şansele de reuşită erau considerabile. Totuşi, îşi spunea Basilio, nu pierduse prea mult. Dar asta e, mortul de la groapă nu se întoarce... Mai presus de toate însă, nimic şi nimeni nu-l putea împiedica să conceapă alte coţcării. Da, de data aceasta va nimeri drept la ţintă. Descumpănit poate, Basilio Salvo nu murise şi nu era nici îngropat. Avea şapte vieţi în el. Se simţea mai puternic şi mai pornit pe fapte mari ca niciodată.

—Gina, strigă amantei sale, adu sticla de Ballantine's. Aceea veche de doisprezece ani! Asta trebuie sărbătorit!

— Să sărbătorim ce, iubitule? îi răspunse Gina, care se bronza, goală, pe terasă.

— Vom sărbători ce am descoperit.

— Ce-ai descoperit?

— Am descoperit că sunt un tip dat dracului... Imbatabil! Indestructibil!

Gina îşi puse halatul de baie şi veni lângă el, în living. Salvo era înfundat în fotoliul de lângă telefon. O trase spre el şi Gina i se aşeză pe genunchi.

— Ei, e în regulă? întrebă ea alintându-se. Ai făcut ce trebuia pentru „naşii" japonezi să te lase în pace?

— După cele ce mi-ai spus ieri, pe când erai în transă, ce îmi mai râmânea de făcut? Însă trebuie să-ţi, spun că nu mi-a fost uşor.

— Ce importanţă are, dragule? Suntem aici împreună... Ne iubim... şopti Gina aplecându-şi drăgăstoasă capul pe umerii iubitului.

Se înfiorase, căci în timp ce-i vorbea, Basilio îşi strecurase mâna păroasă pe sub halat şi îi mângâia sânii.

— Da, mi-a venit tare greu, repetă Salvo. O lovitură trăsnet, la început! Nemaipomenită! Şi care s-a terminat în coada de peşte...

— Şi asta vrei tu să sărbătoreşti? întrebă Gina uluită.

Basilio se opri din mângâieri.

— Aiurea! Ce proastă poţi fi!... Serbăm faptul că am găsit cum să-mi rezolv problemele financiare...

— Ai probleme cu banii, dragule?

Îndată ce era vorba de bani, Gina devenea foarte atentă.

— Da, iepuraşule. Am mari greutăţi cu banii. Trebuie să găsesc, cât mai repede posibil, mai multe miliarde de lire.

Gina deschise gura şi o închise la loc. Se obişnuise să se gândească la amantul ei ca la unul dintre cei mai bogaţi oameni din Italia. Dar concediase o parte din personal. Nu îndrăznise să-l întrebe ceva în legătură cu aceasta. Basilio o repezea de fiecare dată când încerca să se amestece prea direct în afacerile sale. Ceea ce îi spusese îi confirma însă bănuielile.

— Şi miliardele astea? întrebă sfioasă. Miliardele de care ai nevoie? Acum ştii de unde să le iei?

Salvo chicoti.

— Ei bine... da. Îl mai ţii minte pe emir?... Ştii doar, emirul... A călcat în străchini. Pe care chestie, voi obţine un împrumut mare de la Union Bank of Koweit. Una din cele mai mari bănci arabe... Dar vom sărbători, iepuraşule, ceva mai mult... Viitoarele mele izbânzi!... Da, Basilio al tău mai are vlagă în el, multă vlagă!... Du-te acum şi caută whisky-ul, adăugă împingând-o uşor de spate.

Gina părăsi fără chef genunchii lui Salvo şi, strângându-şi halatul în jurul mijlocului, se îndreptă spre bucătărie.

Rămas singur, Basilio îşi aprinse un trabuc şi se mută într-unul din cele două fotolii de lângă măsuţa din faţa căminului. Celulele sale cenuşii lucrau febril. De pe acum imaginaţia lui fertilă schiţa contururile unui nou proiect. Un proiect care să împace, de data aceasta, interesele japonezilor şi pe cele ale arabilor. Şi care să le servească, bineînţeles, şi pe ale sale.

Starea de euforie persista. Îşi închipuia de pe acum felul în care va decurge viitoarea lui întâlnire cu Fallah, ce

făgăduia să fie foarte plăcută. Mai anticipa de asemenea plăcerile siestei în tovărăşia Ginei. Se simţea în plină formă.

După câteva minute Gina se întoarse cu o sticlă de whisky, două pahare şi o găletuşă de cristal plină cu cuburi de gheaţă. Depuse tava pe măsuţă, turnă whisky în ambele pahare şi adăugă câteva cuburi.

— Este ora când se transmit ştirile, spuse ea. Vrei să le asculţi?

— O maniacă a televiziunii, asta eşti, remarcă ironic Salvo. În sfârşit... treacă de la mine... E plăcerea ta... Dă-i drumul, dacă ţii neapărat. Pun mâna în foc că nu vom auzi decât inepţiile obişnuite.

Gina se îndreptă mişcând din şolduri spre televizorul de pe masa din colţ, îl conectă şi, se întoarse luând loc în fotoliul rămas liber.

Pe micul ecran au apărut ultimile imagini ale unei misiuni de publicitate, urmate apoi de mira RAI. În sfârşit, apăru şi chipul crainicului de serviciu. Un oarecare, ce înlocuia pe adevărata vedetă a ştirilor televizate, pe care ce] mai mulţi dintre italieni, primindu-l în intimitatea căminelor, îl considerau aproape ca o rudă. Cel care îl înlocuia era şters şi lipsit de prestanţă. În clipa aceasta însă chipul său părea deosebit de grav.

— Ştirea pe care am transmis-o în „flash”-ul precedent se confirmă, anunţă el, fără altă introducere. Irakul a invadat Kuweitul. Rezistenţa...

— Dumnezeule! exclamă Gina.

— Taci din gură! o repezi Salvo.

Ascultă foarte atent ştirile de ultimă oră. Acestea vorbeau despre luptele din jurul palatului şeicului Jaber al Sabah. Despre înaintarea tancurilor lui Saddam Hussein către frontiera Arabiei Saudite... Despre primele reacţii ale marilor puteri, din Europa şi Japonia... De pe acum, afirma crainicul, se mergea către un embargou total asupra petrolului şi a livrărilor de arme... Se prevedea îngheţarea averilor uriaşe pe care le deţinea Kuweitul în străinătate... La bursa din New York se înregistra o scădere...

Pe măsură ce Salvo lua cunoştinţă de evenimente, pe chip i se răspândea un fel de încântare. Atunci când crainicul trecu la faptele diverse ale politicii interne, se ridică şi opri aparatul.

În tăcerea ce urmă, auzi vocea plângăreaţă a Ginei.

— Când te gândeşti că te bazai pe banca aceea din Kuweit...

— Te-ai prostit? se burzului Salvo. Banca din Kuweit? Nu mai pot eu de ea!... Nu pricepi absolut nimic, biata de tine! Bucuria lui Basilio era umbrită de prostia de care făcea dovadă Gina. Nu-ţi dai seama? Un război... Un nou război adevărat în golf! E o veste nemaipomenită! Nesperată!

Foarte agitat, Salvo păşea încolo şi încoace prin living.

— Îţi închipui, reluă el, ce bănet vom trage din aceste evenimente? Eu... emirul... toţi negustorii de arme?

Oprindu-se lângă măsuţă, apucă paharul cu whisky şi-l goli dintr-o sorbitură.

Ah! Ironia destinului! gândea Basilio. Destinul îmi joacă feste, îmi pune beţe în roate... Cât de greu fusese să realizeze operaţiile subtile, bine ticluite, ce urmau să destabilizeze bursa americană şi să ducă la creşterea preţului petrolului! Şi iată că, dintr-o lovitură a soartei, una singură, invazia Kuweitului şi embargoul ce o urma, vor atrage – dar la ce scară! — aceleaşi, efecte. Chiar adineauri concepea încă şi desfăşurase în minte un nou proiect. Destinul îl readucea la punctul de plecare. La activitatea sa clasică, adică livrările clandestine de arme. O activitate, e drept, nu lipsită de riscuri. Dar care, având în vedere împrejurările, promitea să fie extraordinar de rentabilă. Nu, hotărât, acest schimb îl avantaja. Salvo era în al nouălea cer.

Învelită în halatul ei de baie, Gina se făcu mică în fotoliu. Abia gustase din băutură. Era foarte neliniştită.

— Şi crezi, dragul meu, că nu vei mai avea probleme cu banii? Că războiul ăsta...

— Cât poţi fi de bleagă, fata mea! Încă nu e război, adică un război propriu-zis. După părerea mea însă, acesta nu va întârzia. În orice caz, embargou sau război, n-are a face! În faţa mea se deschid perspective largi... Basilio al tău va fi mereu doldora de bani... Şi totdeauna va putea să te răsfeţe...

Înseninată, Gina avu grijă ca halatul să i se deschidă, ca din întâmplare, dezvelindu-i rotunjimile. Salvo scăpă o

privire asupra sânilor rotunzi şi grei ai iubitei sale, asupra pântecului bronzat, dar nu reacţionă. Mintea lui pornise deja să pună la punct următoarea coţcărie. O lovitură în forţă, adaptată evenimentelor, care să-i permită: să se strecoare între beligeranţii obtuzi şi rechinii îndrăzneţi care i se vor împotrivi. Când popoarele încep să se ia la harţă, când încep să consume mari cantităţi de obuze şi rachete, piaţa neagră a negoţului cu arme aduce profituri de o mie la sută. Fără alte complicaţii. E suficient să ai experienţă şi fler. Salvo respiră adine. *Inş' Allah*!. Războiul a început din nou! Aducător de moarte pentru mulţi, dar şi de trai bun pentru câţiva. Iar Salvo va şti să-şi recucerească un loc printre profitorii războiului, printre cei aleşi.

[1]Naş, cap de familie în ramura japoneză a mafiei (N.T.)

[2] Model pentru scopuri publicitare întrunind mai multe calităţi decât cele cerute unui simplu manechin (N.T.).

[3] (De la tantra, scrieri hinduse şi budiste din sec. IX—XIII). Curent religios opus interdicţiilor brahmanismului. (N. T.)

[4]Scrieri erotice, Kama fiind un Eros al mitologiei hinduse. (N. T.)

[5]Şomeri, oameni fără ocupaţie (în italiană în text) (N.T.)

[6]Îngrăşământ de natură organică, rezultat în urma fermentării lente a unor resturi vegetale (N.T.)

[7]Imagine falsă în histologie, datorată unor coloranţi care modifică structura ţesutului creând imagini deformate ce pot duce la concluzii greşite (N.T.).

[8]Munthe Axel (1857—1949), medic suedez, a lucrat în spitalul Salpetriere din Paris sub conducerea lui Charcot. După o serie de nuvele şi schiţe mediocre a devenit celebru ca scriitor prin romanul „Cartea de la San Michele“ (1929). Reşedinţa sa de pe insula Capri a devenit adevărat loc de pelerinaj (N.T.).

[9] (engl.) Şmecheri, ciubucari (N.T.).

[10] (În engleză în text) Obraz lângă obraz (n..t.)

EDITURA NEMIRA

1992